CĂRȚI ROMANTICE

UN BĂRBAT *pentru* AMANDA

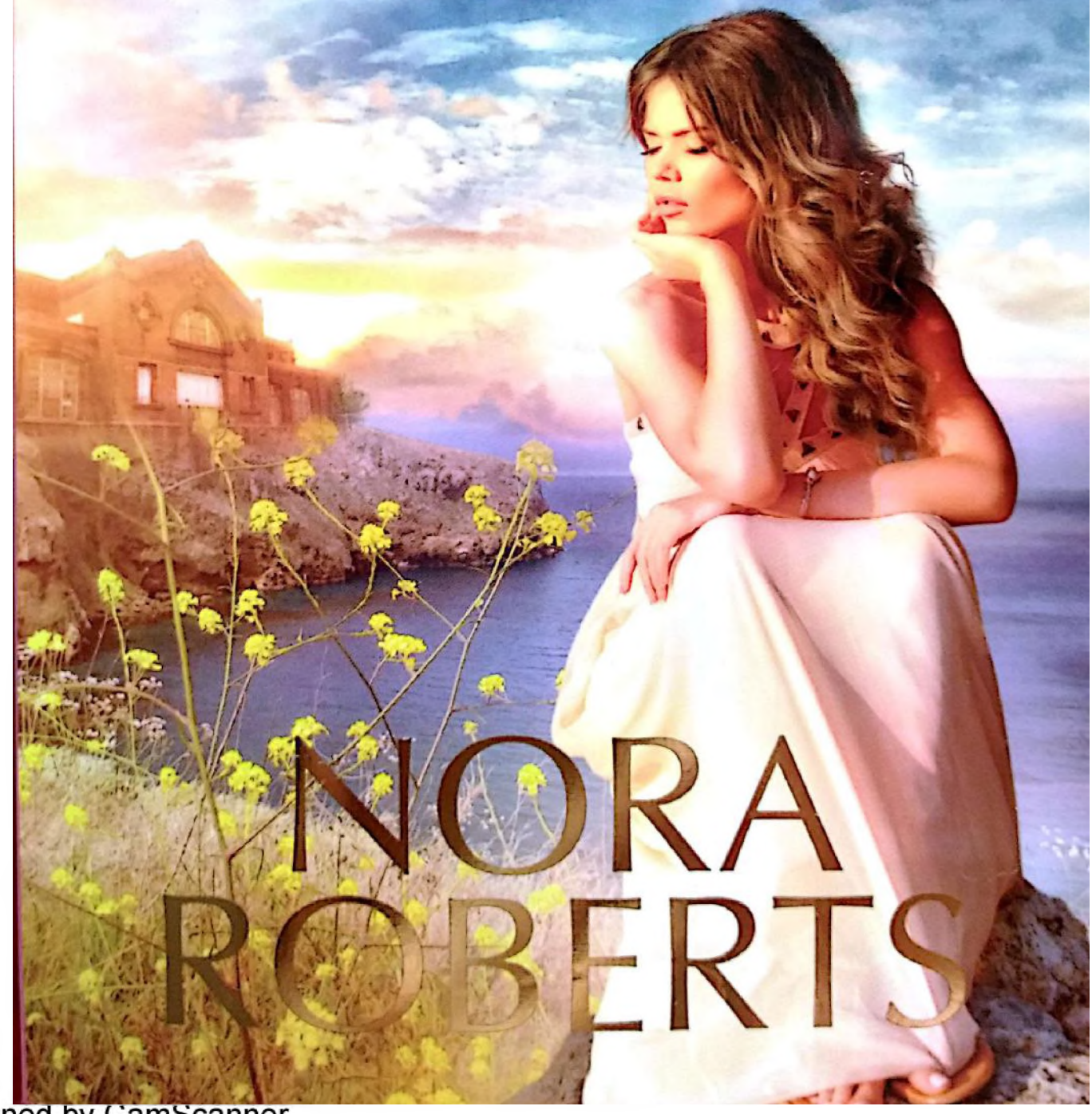

NORA ROBERTS

Scanned by CamScanner

SERIA „SURORILE CALHOUN"

Pe țărmul stâncos din statul Maine se află Turnurile, magnifica reședință de familie care este căminul unei legende despre o dragoste nefericită și niște smaralde ascunse – și a patru surori hotărâte să-și salveze casa în ciuda tuturor greutăților.

Amanda Calhoun este cunoscută ca sora cu simț de răspundere, cea care încearcă să-și țină excentrica familie departe de necazuri. Acum este ocupată până peste cap cu organizarea nunții surorii ei, cu pregătirile pentru începerea lucrărilor de renovare și cu slujba pe care o are la un hotel de pe insulă. Dar când șarmantul arhitect Sloan O'Riley sosește în oraș, trimis de viitorul ei cumnat să se ocupe de restaurare, este rândul Amandei să descopere cât de ușor îi poate fi distrasă atenția.

Chipeșul cowboy din Oklahoma, școlit la Harvard, cu accentul lui tărăgănat, îi dă complet peste cap viața atât de minuțios planificată. Atitudinea lui degajată o scoate din minți, dar nu poate rezista zâmbetului său cuceritor. Iar când pericolul apare pe neașteptate și viața îi este pusă în pericol, Amanda își dă seama că, pentru prima dată în viață, nu mai e practică – e îndrăgostită.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradus din limba
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1444-5

Lira

Scanned by CamScanner

prolog

Bar Harbor, 8 iunie 1913

După-amiază m-am plimbat până la stânci. Ziua, prima noastră zi la Turnuri, a fost caldă și senină. Vuietul mării era la fel cum îl lăsasem în urmă cu zece luni. Pe apa verde-albăstruie plutea o barcă de pescuit și o goeletă grațioasă o acompania veselă. Multe lucruri erau la fel și, cu toate astea, o singură schimbare vitală mi-a întunecat ziua.

El nu era acolo.

Era nedrept din partea mea să-mi doresc să îl găsesc acolo unde l-am lăsat așteptându-mă cu atât de multe luni în urmă. Să îl găsesc pictând ca întotdeauna, spintecând pânza cu pensula ca un duelist în iureșul luptei. Era greșit din partea mea să-mi doresc să îl văd cum se întoarce, cum se uită la mine cu acei ochi cenușii intenși – să îl văd zâmbind, să îl aud rostindu-mi numele.

Și totuși, îmi doream asta.

Inima îmi dansa în piept când m-am năpustit afară din casă și am mers grăbită de-a lungul peluzei, dincolo de grădini și în josul pantei.

Stâncile erau acolo, atât de înalte și de mândre, țintind spre cerul pur de vară. Marea, aproape calmă astăzi, oglindea culoarea așa încât părea că stau într-o adorabilă bulă albastră. Stâncile se prăvăleau înaintea mea, în jos și mai jos până unde valurile plesneau și șuierau. În spatele meu, turnurile casei mele de vară – casa soțului meu, semeață, arogantă și frumoasă.

Cât de ciudat că ar trebui să iubesc casa, deși am cunoscut atâta nefericire între zidurile ei.

Mi-am amintit că eu sunt Bianca Calhoun, soția lui Fergus Calhoun, mama lui Colleen, a lui Ethan și Sean. Sunt o femeie respectată, o soție supusă, o mamă devotată. Mariajul

Scanned by CamScanner

meu nu este unul cald, dar asta nu afectează jurămintele pe care le-am făcut. În viața mea nu există loc pentru moftur romantice și visuri păcătoase. Cu toate astea, am stat și am așteptat. Dar el nu a venit. Christian, amantul pe care îl păstrez doar în inima mea, nu a venit. Poate că el nici nu mai este pe insulă. Poate că și-a împachetat pânzele și pensulele, s-a mutat din coliba lui și a plecat să picteze o altă mare, un alt cer.

Ar fi mai bine. Știu că ar fi mai bine. De când l-am întâlnit, vara trecută, nu a trecut oră în care să nu mă gândesc la el. Totuși, am un soț pe care îl respect și trei copii pe care îi iubesc mai mult decât îmi iubesc propria viață. Lor trebuie să le fiu credincioasă, nu amintirii a ceva ce nu s-a întâmplat niciodată. Și nu se va întâmpla niciodată.

Soarele apune, iar eu stau și scriu lângă fereastra din turnul meu. Peste puțin timp trebuie să cobor și să o ajut pe dădacă să-mi culce copilașii. Micul Sean a crescut mult și deja a început să meargă. În curând va fi la fel de iute precum Ethan. Colleen, care este o adevărată domnișoară la patru ani, își dorește o rochiță roz nouă.

La ei trebuie să mă gândesc, la copiii mei, la odoarele mele dragi, nu la Christian.

Va fi o noapte liniștită, una dintre cele foarte puține pe care le vom avea în vara asta pe insula Mount Desert. Fergus deja a vorbit ca săptămâna viitoare să organizeze o cină dansantă. Trebuie să...

El este aici. Jos, dedesubt, pe stânci. De la distanță și în lumina slabă, abia i se distinge umbra. Cu toate astea știu că el este. De îndată ce mi-am dat seama, m-am ridicat și m-am sprijinit cu mâinile de geam, iar el a ridicat privirea, căutându-mă. Pe cât de imposibil pare, pot să jur că l-am auzit rostindu-mi numele. Atât de blând.

„Bianca."

Scanned by CamScanner

capitolul 1

Era un munte de mușchi în blugi. Când se izbi de el, rămase fără aer în plămâni și fără pachetele din mâini. În graba ei să ajungă de la unul la altul, nici nu se deranjase să-i arunce o privire, ci se năpustise să prindă cutiile care zburau.

Dacă el s-ar fi uitat pe unde mergea, ea nu s-ar fi lovit de el. Amanda reuși să-și muște limba înainte să rostească acest gând cu voce tare și se încruntă la tocurile uzate ale cizmelor lui. În grabă, ca de obicei, îngenunche pe trotuarul din fața magazinului de unde își făcuse cumpărăturile ca să-și adune pachetele împrăștiate.

– Dă-mi voie să te ajut, scumpo.

Accentul molcom, sudist, o călcă pe nervi. Avea un milion de lucruri de făcut, și să-și piardă vremea pe trotuar cu un turist nu era trecut în agenda ei.

– Mă descurc, mormăi ea, aplecându-se astfel încât părul, care îi ajungea până la bărbie, îi acoperi fața.

În acea zi, totul o călca pe nervi, se gândi ea, în timp ce își așeza în grabă cutiile și pungile. Această mică neplăcere era una dintr-un lung șir.

– Sunt îngrozitor de multe de cărat pentru o singură persoană.

– Mă descurc, mulțumesc.

Se întinse după o cutie chiar în timp ce ajutorul ei insistent făcu la fel. Traseră amândoi, scurt, de cutie, capacul sări, iar conținutul ei se vărsă pe trotuar.

– Ei, asta e chiar drăguț. În vocea lui se simți umorul și aprobarea masculină, în timp ce ridică o bucată subțire de mătase roșie, care se voia un neglijeu.

Amanda îl înșfăcă repede și-l băgă într-una dintre sacoșe.

– Dacă nu vă supărați?

Scanned by CamScanner

– Nu, doamnă. Sigur că nu.

Amanda își dădu părul din ochi și îl privi pentru prima oară cu atenție. Până atunci, nu văzuse decât o pereche de cizme de cowboy și porțiunea acoperită cu blugi decolorați de la genunchi la gleznă. Dar omul era mult mai mult decât atât. Chiar și ghemuit, lângă ea, părea mare. Umeri, mâini. Gură, constată ea cu răutate. Chiar acum o folosea ca să rânjească. În alte împrejurări, ar fi fost un rânjet destul de atrăgător. Dar în acest moment era blocat în mijlocul unui chip pe care ea își propusese să-l displacă de la prima vedere.

Nu că nu ar fi arătat bine, cu pomeți proeminenți de războinic, ochi verzi catifelați și foarte bronzat. Buclele părului său blond-roșcat peste gulerul cămășii de blugi ar fi putut fi chiar șarmante. Dacă el nu i-ar fi stat în cale.

– Mă grăbesc, spuse ea.

– Am observat. Își trecu un deget prin părul ei, ca să i-l aranjeze după ureche. Părea că arde undeva când te-ai izbit de mine.

– Dacă te-ai fi mișcat, începu ea, apoi scutură din cap. O dispută i-ar fi consumat un timp pe care pur și simplu nu-l avea. Las-o baltă! Se ridică, luându-și pachetele. Scuză-mă, te rog!

– Stai!

Se ridică și el în timp ce ea bătea din picior și aștepta. Tulburată, se încruntă. La un metru și șaptezeci și șapte, era obișnuită să privească direct în ochi aproape toți bărbații. Cu acesta, privirea trebuia să-i mai urce câțiva centimetri.

– Ce e?

– Pot să te duc cu mașina până unde arde, dacă ai nevoie.

Ea înălță din sprânceană și-l privi cu răceală.

– Nu este nevoie.

El împinse cu vârful unui deget o cutie înapoi la loc, înainte să alunece din mâinile ei.

– Se pare că ai avea nevoie de puțin ajutor.

Scanned by CamScanner

– Sunt perfect capabilă să ajung unde vreau să merg, mulțumesc.

El nu se îndoi nici o clipă de asta.

– Atunci poate mă poți ajuta tu pe mine. Lui îi plăcea cum îi cădea mereu părul în ochi și felul nerăbdător în care fata și-l dădea la o parte. Am ajuns în oraș în dimineața asta, spuse el studiindu-i chipul. M-am gândit că mi-ai putea da niște sugestii despre... ce aș putea să fac pe aici.

În acel moment, ea avea câteva:

– Încearcă la Camera de Comerț. Îl privi fix, apoi se răsuci când el își puse mâna pe brațul ei. Fii atent, omule, nu știu cum se procedează la voi acolo în Tucson...

– Oklahoma City, o corectă el.

– N-are importanță. Dar aici, polițiștii nu-i văd cu ochi buni pe bărbații care agasează femei pe stradă.

– Chiar așa?

– Să fii sigur că da.

– Ei bine, atunci va trebui să fiu atent la ce fac, pentru că am de gând să rămân pe aici o vreme.

– O să dau anunț. Acum, dă-mi voie.

– Încă ceva, zise și ridică o pereche de chiloței negri, brodați cu trandafiri roșii. Cred că pe ăștia i-ai uitat.

Ea înșfăcă bikiniul și apoi îl îndesă repede în buzunar.

– Mi-a părut bine de cunoștință, strigă el după ea și râse, iar ea grăbi și mai mult pasul.

20 de minute mai târziu, Amanda își adună pachetele de pe bancheta din spate a mașinii. Echilibrând unele dintre ele sub bărbie, închise cu piciorul ușa de la intrare. Aproape uitase de incidentul de mai devreme. Avea prea multe pe cap. În spatele ei, casa se înălța spre cer, cu pietrele sale cenușii sobre, cu turnurile și vârfurile semețe și cu verandele șubrezite. Amanda nu iubea nimic mai mult decât Turnurile, cu excepția familiei sale.

Urcă în grabă treptele, evită o scândură putredă, apoi se luptă să își elibereze o mână pentru a deschide ușa mare de la intrare.

Scanned by CamScanner

10

– Mătușă Coco!

În clipa în care intră pe hol, de pe scări coborî în grabă un cățeluș mare și negru. Se împiedică la ante ultima treaptă, se rostogoli și căzu pe podeaua străluci toare de culoarea castanei.

– Fred, aproape că ai reușit.

Mulțumit de sine, Fred dansă în jurul picioarelor Amandei în timp ce ea continua să o strige pe mătușa ei.

– Vin. Vin. Înaltă și impunătoare, Cordelia Calhoun McPike se grăbi să-și facă apariția din partea din spate a casei. Purta pantaloni largi de in, de culoarea piersicii, iar pe deasupra un șort alb, pătat. Eram în bucătărie. În seara asta vom încerca noua mea rețetă de caneloni.

– C.C. e acasă?

– O, nu, dragă. Coco își trecu mâna prin părul pe care și-l vopsise cu o zi în urmă în blond-lumina-lunii. Dintr-un obicei vechi, se uită pe furiș în oglinda din hol ca să se asigure că nuanța i se potrivea – pentru moment. Este plecată la garajul ei. Ceva cu brațele balansoarului, cred, deși nu pot să spun ce legătură au balansoarele cu mașinile și motoarele.

– Grozav! Vino la etaj, vreau să-ți arăt ce am cumpărat.

– Se pare că ai golit magazinele. Dă-mi voie să te ajut.

Coco reuși să ia două sacoșe de la Amanda înainte ca ea să urce scările în grabă.

– M-am distrat foarte bine.

– Dar ție nu-ți place să mergi la cumpărături.

– Nu pentru mine. De data asta a fost diferit. Cu toate astea, a durat mai mult decât mi-am închipuit, așa că m-am temut că nu o să ajung la timp ca să as cund totul până se întoarce C.C. acasă. Ea se grăbi în camera ei și răsturnă cumpărăturile pe patul mare cu baldachin. Apoi individul ăsta tâmpit mi-a tăiat calea și mi-a răsturnat pachetele pe trotuar. Amanda își dădu jos haina, o împături și o așeză cu grijă peste spătarul

Scanned by CamScanner

unui scaun. După care a avut tupeul să încerce să mă agațe.

– Serios? Mereu interesată de relații, romantism și întâlniri, Coco își lăsă capul într-o parte. Arăta bine?

– Dacă îți place genul Wild Bill Hickok[1]. Oricum, m-am descurcat și fără ajutorul lui.

În timp ce Amanda sorta printre lucruri, Fred încercă de două ori, fără succes, să sară pe pat. În cele din urmă, rămase pe covor, să privească.

– Am găsit niște decorațiuni minunate pentru petrecerea miresei. Începu să scoată afară clopoței alb-argintii, lebedele din hârtie creponată, baloanele. Ador umbrela asta decorată, continuă ea. Poate că nu este stilul lui C.C., dar m-am gândit că poate dacă o atârnăm deasupra... Mătușă Coco! Amanda se așeză pe pat, oftând. Nu începe iar să plângi.

– Nu mă pot abține. Deja smiorcăind, Coco scoase o batistă brodată din buzunarul de la șorț și își șterse cu grijă ochii. Până la urmă, ea e mezina. Cea mai mică dintre cele patru fetițe ale mele.

– Nici una dintre femeile Calhoun nu ar putea fi numită mică, remarcă Amanda.

– Tot copiii mei sunteți și așa e de când v-au murit părinții. Coco folosi cu mare grijă batista, nedorind să-și întindă rimelul. De fiecare dată când mă gândesc că se mărită – și asta doar peste câteva zile, îmi dau lacrimile. Îl ador pe Trenton, doar știi. Gândindu-se la viitorul său nepot, își suflă delicat nasul în batistă. Este un om minunat și am știut de la început că se potrivesc perfect, dar totul se petrece prea repede.

– Mie-mi spui! Amanda își trecu o mână prin părul moale. Abia am avut timp de pregătiri. Cum se poate cineva aștepta să organizezi o nuntă în doar trei săptămâni – sau de ce ar vrea să încerce asta? Mai bine ar fugi și s-ar căsători în secret.

---

[1] James Butler Hickok, pistolar, cunoscut mai bine ca Wild Bill Hickok, a fost un erou popular din Vestul Sălbatic american.

Scanned by CamScanner

– Nu spune asta. Scandalizată, Coco își puse batista înapoi în buzunar. Aș fi furioasă dacă m-ar lăsa pe dinafară la nunta asta. Și dacă tu ai de gând să faci așa ceva când o să-ți vină vremea, mai gândește-te.

– Mie n-o să-mi vină mulți ani de-acum înainte, asta dacă se va întâmpla vreodată. Amanda aranjă din nou decorațiunile, meticulos. Bărbații sunt ultimii pe lista mea de priorități.

– Tu și listele tale! Coco plescăi. Mandy, dă-mi voie să-ți spun, singurul lucru pe care nu-l poți planifica în această viață este atunci când te îndrăgostești. Sora ta în mod clar nu a planificat asta și uită-te la ea acum. Își strecoară măsurătorile și ajustările pentru rochia de mireasă printre carburatoarele și transmisiile ei. S-ar putea ca vremea ta să vină mai repede decât te-ai aștepta. Chiar în dimineața asta, când citeam în frunzele mele de ceai...

– O, mătușă Coco, nu iar frunzele de ceai!

Coco se ridică în picioare, expunându-și înălțimea impunătoare.

– Am citit niște lucruri fascinante în frunzele de ceai. După ultima noastră ședință de spiritism, credeam că vei fi mai puțin cinică.

– Poate că ceva s-a întâmplat la ședință, dar...

– Poate?

– Bine, ceva s-a întâmplat. Amanda ridică din umeri, respirând adânc. Știu că C.C. a avut o imagine.

– O viziune.

– Ce-o fi fost – cu colierul de smaralde al străbunicii Bianca. Și chiar fusese înfricoșător, recunoscuse chiar ea, felul în care C.C. reușise să-l descrie, deși nimeni nu mai văzuse de decenii cele două șiruri de smaralde și diamante. Și nimeni dintre cei care locuiesc în casa asta nu pot nega că au simțit oarecce, o prezență sau ceva, sus în turnul Biancăi.

– Aha!

– Dar asta nu înseamnă că am de gând să încep să mă holbez în globuri de cristal.

Scanned by CamScanner

– Mandy, iei totul literal. Nu-mi pot imagina cu cine semeni la asta. Poate cu mătușa mea, Colleen. Fred, nu e voie să rozi dantela irlandeză, îl atenționă Coco pe cățel, care începuse să roadă cuvertura de pe patul Amandei. În orice caz, vorbeam despre frunze de ceai. Când am citit în ele azi-dimineață, am văzut un bărbat.

Amanda se ridică să ascundă decorațiunile în dulapul ei.

– Ai văzut un bărbat în ceașca ta de ceai.

– Știi foarte bine că nu merge chiar așa. Am văzut un bărbat și am avut un sentiment puternic că este foarte aproape.

– Poate că este instalatorul. Vine pe-aici de câteva zile.

– Nu, nu e instalatorul. Acest bărbat – se află pe aproape, dar nu e de pe insulă. Privi în gol, la fel cum făcea de fiecare dată când își exersa talentele de clarvăzătoare. De fapt, e de departe. El va juca un rol important în viețile noastre. Și – sunt destul de sigură de asta – va fi foarte important pentru una dintre voi, fetele.

– Poate să-l aibă Lilah, zise Amanda, gândindu-se la sora ei mai mare și mai libertină. Chiar așa, unde e?

– O, se întâlnea cu cineva după serviciu. Rod sau Tod sau Dominick.

– La naiba! Amanda își luă haina de pe scaun și o puse frumos în dulap. Trebuia să mai verificăm niște acte. Știa că eu contez pe ea. Trebuie să găsim o pistă ca să aflăm unde sunt ascunse smaraldele.

– Le vom găsi, draga mea. Distrasă, Coco desfăcu restul pachetelor. La momentul potrivit. Bianca vrea să le găsim. Cred că ne va arăta foarte curând următorul pas.

– Avem nevoie de mai mult decât de credință oarbă și de viziuni mistice. Bianca le-ar fi putut ascunde oriunde. Oftând, se lăsă din nou pe pat.

Ei nu îi păsa de bani, deși se știa că smaraldele Calhoun valorau o avere. Publicitatea care rezultase după ce Trent, logodnicul surorii sale, se oferise să cumpere

Scanned by CamScanner

Turnurile, făcuse ca vechea legendă să devină cunoscută, iar de când apăruse povestea în presă, ideea Amandei despre o existență tihnită fusese complet zădărnicită.

„Bineînțeles că povestea se vinde bine", cugetă Amanda în timp ce mătușa ei suspina și exclama la vederea lenjeriei pe care nepoata o cumpărase pentru petrecerea surorii ei.

Demult, la începutul celui de-al doilea deceniu al secolului XX, când stațiunea Bar Harbor era înfloritoare, Fergus Calhoun construise Turnurile ca reședință opulentă de vară. Acolo își petreceau vacanțele el și soția lui, Bianca, și cei trei copii ai lor, pe țărmul stâncos care dădea spre Golful Francezului, dând petreceri sofisticate pentru ceilalți membri ai lumii bune.

Și acolo, Bianca cunoscuse un tânăr artist. Se îndrăgostiseră. Se spunea că Bianca era sfâșiată între datorie și dragoste. Căsnicia ei era una rece, dar fusese fermă încurajată de părinții ei. Lăsându-se condusă de inimă, plănuise să-și părăsească soțul și ascunsese o cutie cu obiecte de valoare în care se găseau smaraldele pe care Fergus i le dăruise la nașterea celui de-al doilea copil al lor - primul lor fiu. Locul unde se afla colierul era un mister și, potrivit legendei, ea se aruncase de la fereastra turnului, copleșită de vinovăție și deznădejde.

Acum, 80 de ani mai târziu, reînviase interesul față de colier. Chiar în vreme ce urmașele familiei Calhoun scotoceau prin hârtii și registre vechi de decenii pentru a descoperi un indiciu, reporterii și căutătorii de comori deveniseră o pacoste zilnică.

Amanda lua acest lucru personal. Legenda și oamenii care aveau legătură cu ea aparțineau familiei sale. Cu cât găseau mai repede colierul, cu atât mai bine. Odată ce misterul se rezolva, interesul avea să pălească repede.

- Când se întoarce Trent? o întrebă pe mătușa ei.

- În curând. Oftând, Coco mângâie cămașa roșie de mătase. Imediat ce rezolvă lucrurile în Boston se întoarce aici. Nu suportă să stea departe de C.C. Abia o să fie destul timp să înceapă renovările în aripa de vest înainte

Scanned by CamScanner

să plece în luna de miere. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Luna lor de miere.

– Nu începe, mătușă Coco. Gândește-te la ce treabă grozavă vei face organizând recepția. O să fie un exercițiu foarte bun pentru tine. Anul viitor pe vremea asta vei începe noua ta carieră de chef la Refugiul Turnuri, cel mai intim hotel din St. James.

– Imaginează-ți! Coco se bătu cu mâna pe piept.

Fred se ridică și începu să latre când se auziră ciocăniturи în ușa de la intrare.

– Tu stai aici și imaginează-ți mai departe, mătușă Coco, eu mă duc să răspund.

Întrecându-se cu Fred, coborî treptele în grabă. Picioarele câinelui se împleticiră, apoi făcu o tumbă. Ea râse și îl luă în brațe. Deschise ușa mângâind câinele cu obrazul.

– Tu!

Tonul îl făcu pe Fred să tremure. Dar nu și pe bărbatul care stătea în prag, zâmbindu-i larg.

– Ce mică e lumea, e din ce în ce mai bine, spuse el cu același accent sudic pe care îl folosise mai devreme, când îngenunchease pe trotuar.

– M-ai urmărit.

– Nu, doamnă. Deși ar fi fost o idee foarte bună. Mă numesc O'Riley. Sloan O'Riley.

– Nu mă interesează cum te numești, poți să te întorci și să pleci. Încercă să-i trântească ușa în nas, dar el împinse ușa cu mâna și o menținu deschisă.

– Nu cred că asta e o idee foarte bună. Am venit de departe ca să mă uit la casa asta.

Ea își mijii ochii albaștri.

– A, da? Ei bine, dă-mi voie să-ți spun ceva, aici este o casă, o casă particulară. Nu-mi pasă ce ai citit în ziare și cât de mult îți dorești să cauți printre pietrele desprinse ca să găsești smaraldele. Aici nu este Insula Comorilor, iar eu m-am săturat de oameni ca tine, care cred că pot să vină pur și simplu și să bată la ușă sau să se furișeze noaptea în grădină cu o lopată și un târnăcop.

Scanned by CamScanner

„Arăta numai bine", se gândi Sloan în timp ce aștepta ca ea să termine tirada. Fiecare părticică furioasă din ea. Pentru o femeie, era înaltă și slabă – dar nu prea slabă. Avea curbe frumoase în toate locurile potrivite. Arăta de parcă ar putea să muncească din greu toată ziua și tot să aibă suficientă energie încât să danseze noaptea. Bărbie încăpățânată, observă el și aprobă. Când îi ieșea în afară, părul ei moale și castaniu urmărea mișcarea. Ochi mari, albaștri. Chiar și atunci când scuipau foc, îi aminteau de albăstrele. Când nu înjura și nu certa, își închipui că gura ei plină, frumos conturată, ar fi moale.

Moale și dulce.

– Ai terminat? întrebă el când ea se opri să respire.

– Nu, și dacă nu pleci în clipa asta, pun câinele pe tine.

Ca la o comandă, Fred sări din brațele ei. Cu blana zbârlită pe gât, își dezveli colții și mârâi.

– Pare destul de fioros, remarcă Sloan, apoi se aplecă și-i întinse dosul mâinii. Fred o mirosi, după care începu să dea voios din coadă, în timp ce Sloan îl mângâie pe urechi. Da, ai un animal feroce aici.

– Gata. Amanda își puse mâinile în șolduri. Mă duc să iau pistolul.

Înainte să se întoarcă în casă după arma fictivă, Coco veni la parter.

– Amanda, cine e?

– Un ratat.

– Pardon? Coco înaintă spre ușă, apoi de îndată ce îl zări pe Sloan, vanitatea ei înnăscută preluă controlul. Cât ai clipi, își dădu jos șorțul. Bună ziua. Zâmbetul ei era cald și feminin când îi întinse o mână. Eu sunt Cordelia McPike.

– Plăcerea e de partea mea, doamnă. Sloan îi sărută mâna. Tocmai îi spuneam surorii dumneavoastră...

– O, Doamne! Coco scoase un râset încântat. Amanda nu este sora mea. Este nepoata mea. A treia fiică a fratelui meu decedat – fratele meu mult mai în vârstă.

Scanned by CamScanner

– Greșeala mea.

– Mătușă Coco, ticălosul acesta m-a trântit în fața magazinului și apoi m-a urmărit până acasă. Vrea doar să se strecoare în casă din cauza colierului.

– Mandy, nu trebuie să fii atât de dură.

– Este parțial adevărat, doamnă McPike. Sloan încuviință încet spre Amanda. Nepoata dumneavoastră și cu mine ne-am ciocnit. Cred că nu m-am dat la timp la o parte din calea ei. Și da, încerc să intru în această casă.

– Înțeleg. Aflată între speranță și îndoială, Coco oftă. Îmi pare foarte rău, dar nu cred că va fi posibil să vă las înăuntru. Vedeți, suntem atât de ocupate cu nunta...

Privirea lui Sloan se întoarse rapid spre Amanda.

– Te măriți?

– Sora mea, nu eu, spuse ea aspru. Nu că te-ar privi acest aspect. Acum, te rog să ne scuzi.

– Nu aș vrea să vă incomodez, așa că voi pleca. Aș aprecia însă dacă îi transmiteți lui Trent că O'Riley a trecut pe aici.

– O'Riley? repetă Coco, apoi scutură din mâini. Dumnezeule, sunteți domnul O'Riley? Intrați, vă rog. O, îmi pare așa de rău.

– Mătușă Coco...

– Amanda, dânsul este domnul O'Riley.

– Mi-am dat seama. De ce naiba l-ai lăsat să intre în casă?

– Însuși domnul O'Riley, continuă Coco. Cel despre care a sunat Trenton azi-dimineață. Nu-ți amintești? Bineînțeles că nu îți amintești, pentru că nu ți-am spus. Își lovi ușor tâmplele. Mă tem că sunt așa de amețită că v-am lăsat că așteptați așa afară.

– Nu vă faceți probleme, îi spuse el lui Coco. Este o greșeală normală.

– Mătușă Coco! Amanda stătea cu mâna pe clanță, pregătită să îl împingă afară pe intrus dacă era necesar. Cine este acest O'Riley și de ce ți-a spus Trent să îl aștepți?

– Domnul O'Riley este arhitectul, zise Coco radiind.

Scanned by CamScanner

Cu ochii mijiți, Amanda îl studie din vârful cizmelor până la părul lui ondulat și ciufulit.

- Ăsta este arhitectul?

- Arhitectul nostru. Domnul O'Riley se va ocupa de renovările necesare pentru refugiu și pentru camerele noastre. Vom colabora cu toții cu domnul O'Riley...

- Sloan, spuse el.

- Cu Sloan. Coco flutură din gene. Vom lucra cu el o vreme.

- Grozav! Amanda lăsă ușa să se trântească.

Sloan își băgă mâinile în buzunarul de la jeanși și îi zâmbi.

- Exact așa mă gândeam și eu.

Scanned by CamScanner

capitolul 2

– Unde-ţi sunt manierele? întrebă Coco. Uite cum te ţinem aici în hol. Te rog, vino şi stai jos. Ce-ţi pot oferi? Cafea, ceai?

– O bere într-o sticlă cu gât lung, mormăi Amanda.

Sloan zâmbi.

– Iată.

– Bere? Coco îl invită în salon, dorindu-şi să fi apucat să împrospăteze florile din vază şi să aranjeze pernele. Am în bucătărie o bere foarte bună pe care o folosesc la creveţii mei picanţi. Amanda, îi ţii tu companie lui Sloan, da?

– Sigur. De ce nu? Deşi nu se simţea foarte amabilă, Amanda îi făcu semn spre un fotoliu, apoi se aşeză şi ea pe unul în faţa şemineului. Cred că ar trebui să-ţi cer scuze.

Sloan se întinse să-l mângâie pe Fred, care îi urmase înăuntru.

– Pentru ce?

– N-aş fi fost aşa de nepoliticoasă dacă aş fi ştiu de ce ai venit aici.

– Chiar aşa? Fred se aşeză pe covorul dintre ei, iar Sloan se rezemă de spătar ca să îşi studieze gazda ostilă.

După zece secunde chinuitoare, ea se strădui să nu se foiască în fotoliu.

– A fost o greşeală destul de firească.

– Dacă spui tu. Ce anume sunt aceste smaralde pe care te-ai gândit că le voi căuta aici?

– Smaraldele Calhoun. Când el doar ridică o sprânceană, ea scutură din cap. Colierul cu smaralde al străbunicii mele. A apărut în toate ziarele.

Scanned by CamScanner

– Nu am avut prea mult timp să citesc ziarele. Am fost la Budapesta. El căută în buzunar și scoase un trabuc lung și subțire. Te deranjează?

– Nu.

Automat se ridică să îi aducă o scrumieră din cealaltă parte a încăperii. Sloan observă cu plăcere mersul ei maiestuos.

– Mă surprinde că Trent nu a menționat asta.

Sloan scăpără un chibrit și își aprinse trabucul fără să se grăbească. Trase din el cu putere, apoi suflă un fuior leneș de fum. În tot acest timp, observă camera, cu canapeaua ei lăsată, strălucitoarele cristaluri Baccarat, lambriurile vechi și elegante și vopseaua coșcovită.

– Am primit un mesaj de la Trent care îmi spunea despre casă și despre planurile lui și m-a rugat să preiau proiectul.

– Ai acceptat un astfel de proiect fără să vezi mai întâi proprietatea?

– La vremea respectivă părea o decizie bună. „Are ochi foarte frumoși", se gândi Sloan. „Bănuitori, dar frumoși." Se întreba cum ar arăta dacă ar reuși vreodată să scoată de la ea un zâmbet. În plus, Trent nu m-ar fi întrebat, dacă nu ar fi crezut că proiectul îmi va plăcea.

Ea începu să bată din picior cum făcea atunci când stătea prea mult într-un singur loc.

– Deci, îl știi bine pe Trent?

– Ne cunoaștem de ceva ani. Am fost împreună la Harvard.

– Harvard? Se uită uimită la el și încetă să bată din picior. Ai fost la Harvard?

Oricare alt om s-ar fi simțit jignit. Sloan era doar amuzat.

– Ei bine, da, domniță, murmură el, exagerând cu accentul și apoi văzând cum ea roșește.

– N-am vrut să... doar că nu prea pari...

– Genul care a urmat o școală de elită? sugeră el înainte să mai tragă o dată din trabuc. Se pare că aparențele pot fi înșelătoare. Ca, bunăoară, casa aceasta.

Scanned by CamScanner

– Casa?

– La prima vedere, de afară, e greu de înțeles dacă ar trebui să fie o fortăreață, un castel sau coșmarul unui arhitect. Dar dacă te uiți încă o dată, vei vedea că nu trebuie să fie altceva decât ceea ce deja este. O piesă unică, puțin arogantă, puternică, poate suficient de încăpățânată încât să dăinuie, dar suficient de excentrică încât să adauge ceva farmec. Îi zâmbi. Unii oameni cred că o casă reflectă personalitatea oamenilor care trăiesc în ea.

Coco reveni în cameră împingând o măsuță cu rotile, iar el se ridică.

– O, ia loc, te rog. E o plăcere să avem un bărbat în casă. Nu-i așa, Mandy?

– Sunt foarte emoționată.

– Sper că berea este bună. Coco ridică un pahar de bere de pe tavă.

– Sunt sigur că este foarte bună.

– Încearcă aceste tartine. Mandy, pentru noi am adus niște vin. Încântată că are ocazia să socializeze, ea îi zâmbi lui Sloan peste marginea paharului. Amanda ți-a povestit despre casă?

– Tocmai vorbeam despre asta. Sloan luă o înghițitură lungă de bere. Trent mi-a scris că aparține familiei încă de la începutul secolului.

– O, da. Cu copiii Suzanei – Suzana este cea mai mare nepoată a mea – am avut cinci generații aici la Turnuri. Fergus Calhoun – arătă ea spre portretul unui bărbat cu chip aspru, atârnat deasupra șemineului –, bunicul meu, a construit Turnurile în 1904, drept reședință de vară. El și soția lui, Bianca, au avut trei copii înainte ca ea să se arunce de la fereastra turnului. Ca întotdeauna, ideea de a muri din dragoste o făcea să suspine. Nu cred că bunicul a mai fost vreodată bine după aceea. Mai târziu a înnebunit, dar l-am ținut într-un azil foarte bun.

– Mătușă Coco, sunt sigură că domnul O'Riley nu este interesat de istoria familiei noastre.

Scanned by CamScanner

– Nu interesat, aprobă Sloan în timp ce își scutură trabucul, sunt fascinat. Nu vă opriți acum, doamnă McPike.

– O, spune-mi Coco. Toată lumea îmi spune așa. Ea își înfoie părul. Casa i-a revenit tatălui meu, Ethan. El era al doilea copil al lor, dar primul fiu. Bunicul ți-nea foarte mult la păstrarea numelui Calhoun. Colleen, sora mai mare a lui Ethan, a fost foarte deranjată de acest aranjament. Până în ziua de azi vorbește rar cu noi.

– Lucru pentru care îi suntem cu toții etern recunoscători, adăugă Amanda.

– Ei bine, da. Poate să fie puțin... copleșitoare. A mai rămas unchiul Sean, fratele mai mic al tatălui meu. El a avut o problemă cu o femeie și a plecat în Indiile de Vest înainte să mă nasc eu. Când a murit tatăl meu, casa i-a revenit fratelui meu, Judson. După căsătoria lui, el și soția s-au decis să locuiască aici tot anul. Adorau acest loc. Ea privi în jur, la camera cu pereți crăpați și draperii decolorate. Judson avea planuri minunate pentru renovarea casei, dar, din nefericire, el și Delilah au murit înainte ca el să înceapă să le pună în practică. Apoi am venit aici să am grijă de Amanda și de cele trei surori ale ei. Mai ia o tartină.

– Mulțumesc. Pot să întreb de ce v-ați decis să transformați o parte din casă în hotel?

– A fost ideea lui Trent. Îi suntem foarte recunoscătoare, nu-i așa, Amanda?

De vreme ce acceptase faptul că nu o va putea opri pe mătușa Coco, Amanda zâmbi.

– Da, suntem.

Coco sorbi delicat din pahar.

– Să fiu sinceră, am avut niște probleme financiare. Sloan, crezi în destin?

– Sunt irlandez și cherokee. Își întinse degetele lungi. Asta înseamnă că nu prea am de ales.

– Ei bine, atunci vei înțelege. Destinul a făcut în așa fel încât tatăl lui Trent să vadă Turnurile în timp

Scanned by CamScanner

ce naviga prin Golful Francezului și să facă o pasiune pentru casă. Când corporația St. James s-a oferit s-o cumpere și s-o transforme în hotel, am fost devastate. Până la urmă, era casa noastră, singura casă pe care o avuseseră fetele mele până atunci, dar întreținerea...

– Înțeleg.

– Totul a decurs bine, spuse Coco. Și într-adevăr este foarte incitant și romantic. Era cât pe ce să vindem, când Trent s-a îndrăgostit de C.C. Desigur că el a înțeles cât de mult însemna casa pentru ea și a venit cu acest minunat plan de a transforma aripa de vest în camere de hotel. În felul acesta, putem păstra casa și putem depăși dificultatea financiară de a o întreține.

– Toată lumea obține ce vrea, aprobă Sloan.

– Exact. Coco se aplecă în față. Dată fiind originea ta, îmi imaginez că tu crezi și în spirite.

– Mătușă Coco...

– Vezi, Mandy, știu cât de pragmatică ești. Mă depășește, spuse ea către Sloan. Tot sângele acela celtic și nu are nici o fărâmă mistică în ea.

Amanda făcu un gest cu paharul.

– Las asta pe seama ta și a lui Lilah.

– Lilah este cealaltă nepoată a mea, îi spuse Coco lui Sloan. Este foarte spirituală. Dar vorbeam despre supranatural. Ce părere ai despre asta?

Sloan își puse paharul deoparte.

– Nu cred că ați putea avea o casă ca asta fără o fantomă sau două.

– Iată! Coco bătu din palme. Am știut imediat că suntem spirite înrudite. Vezi tu, Bianca este încă aici. La ultima noastră ședință de spiritism am simțit-o foarte puternic, zise ignorând mormăitul Amandei. La fel și C.C., iar ea are o minte aproape la fel de pragmatică precum Amanda. Bianca vrea ca noi să găsim colierul.

– Smaraldele Calhoun? întrebă Sloan.

– Da. Am tot căutat indicii, dar dezordinea din ultimele opt decenii este descurajantă. Și notorietatea locului este un obstacol.

Scanned by CamScanner

– Este un cuvânt prea blând. Amanda se încruntă în paharul ei.

– Ar putea să apară în timpul renovării, sugeră Sloan.

– Asta sperăm. Coco își atinse buzele cu unul dintre degetele sale atent manichiurate. Cred că ar trebui să mai organizăm o ședință de spiritism. Sunt sigură că ești foarte sensibil.

Amanda se înecă cu vinul.

– Mătușă Coco, domnul O'Riley a venit aici să muncească, nu să se joace de-a fantomele și spiridușii.

– Îmi place să îmbin utilul cu plăcutul. El închină paharul spre Amanda. De fapt, mi-am făcut un obicei din asta.

– Sloan, nu ești de pe insula asta, își dădu brusc seama Coco.

– Nu, din Oklahoma.

– Serios? E ceva distanță, spuse ea uitându-se la Amanda. Ca arhitect pentru renovări, vei fi foarte important pentru noi.

– Îmi place să cred că așa va fi, zise el, uimit de privirea întrebătoare pe care Coco i-o arunca nepoatei sale.

– Frunze de ceai, murmură Coco și se ridică. Trebuie să verific cina. Ni te vei alătura, nu-i așa?

Sloan intenționase să evalueze repede casa, apoi să se întoarcă la hotel și să doarmă zece ore. Expresia enervată de pe chipul Amandei îl făcu să se răzgândească. O seară în compania ei ar putea fi un leac mai bun pentru diferența de fus orar.

– Aș fi încântat.

– Minunat. Mandy, vrei să îi arăți lui Sloan aripa de vest cât timp termin eu de pregătit cina?

– Frunze de ceai? întrebă Sloan când Coco ieși din cameră.

– E mai bine să nu știi. Resemnată, se ridică și arătă spre ușă. Începem?

– Este o idee bună. El o urmă pe hol și apoi în sus, pe scara în spirală. Cum îți place mai mult, Amanda sau Mandy?

Scanned by CamScanner

Ea ridică din umeri.

– Răspund la ambele.

– Sunt imagini diferite. Amanda este rece și calmă. Mandy e mai... blândă.

Ea mirosea a răcoare, se gândi el. Ca o briză liniștită într-o zi fierbinte, prăfuită.

Amanda se opri în capătul scărilor și se întoarse cu fața la el.

– Ce fel de impresie lasă numele de Sloan?

El rămase pe o treaptă în urma ei astfel încât erau ochi în ochi. Instinctul îi spuse că amândoi preferau astfel.

– Tu să-mi spui.

El avea cel mai obraznic zâmbet pe care îl văzuse vreodată. Ori de câte ori îl afișa, simțea un tremur despre care era sigură că era iritare.

– Dodge City? spuse ea mieros. Nu avem prea mulți cowboy atât de departe în est.

Ea se întoarse și era deja la jumătatea holului când el o apucă de braț.

– Mereu te grăbești așa?

– Nu-mi place să pierd timpul.

Sloan continuă să-și țină mâna pe brațul ei în timp ce mergeau.

– Voi ține cont de asta.

Dumnezeule, casa era fabuloasă, se gândi Sloan în timp ce urcau niște scări cu trepte triunghiulare. Tavane casetate, buiandrugi sculptați, lambriuri groase din mahon. Se opri în dreptul unei ferestre arcuite ca să atingă sticla vălurită. Trebuia să fie cea originală, își spuse el, ca și podeaua din lemn de castan și stucaturile fanteziste.

E adevărat, pereții aveau crăpături – unele dintre ele suficient de mari încât să-i intre degetul până la jumătate. Pe ici, pe colo, tavanul avea găuri de mărimea unui pumn și porțiuni de stucatură erau putrezite. Ar fi fost o provocare să readucă totul la vechea glorie. Și ar fi fost și o bucurie.

Scanned by CamScanner

– De mulți ani nu am mai folosit această parte a c
sei. Amanda deschise o ușă sculptată din stejar și dă
la o parte o pânză de păianjen. Iarna nu este practic
o încălzim.

Sloan păși înăuntru. Podeaua înclinată scârțâia ame
nințător. Cândva, de-a lungul timpului, mobila gre
fusese târâtă înăuntru sau afară, brăzdând podeau
cu dungi adânci, crestate. Două dintre panourile de p
ușile înguste de la terasă fuseseră sparte și înlocuite c
placaj. Șoarecii își făcuseră de cap cu plinta. Deasupr
capului său era o frescă decolorată cu îngerași rotofei.

– Asta era cea mai bună cameră de oaspeți, explic
Amanda. Fergus o păstra pentru oamenii pe care dorea
să îi impresioneze. Se spune că unii membri ai familie
Rockefeller au fost cazați aici. Are baie proprie și dres
sing. Deschise o ușă ruptă.

Ignorând-o, Sloan înaintă până la șemineul din mar
mură neagră. Peretele de deasupra lui fusese tapetat cu
mătase și avea pete vechi de fum. Colțul ciobit al polițe
îi frânse inima.

– Ar trebui să fiți împușcați.

– Pardon?

– Ar trebui să fiți împușcați pentru că ați lăsat casa
să ajungă așa. Privirea lui nu era lenevă și amuzată, ci
fierbinte și iute ca un glonț. O poliță ca asta este
de neînlocuit.

Iritată, privi cu vinovăție marmura italienească cio
bită.

– Păi, nu am spart-o eu.

– Și uită-te la pereții ăștia! Stucatura de calibrul acesta
este artă, în același fel în care un Rembrandt este artă.
Ai păstra cu grijă un Rembrandt, nu-i așa?

– Sigur, dar...

– Cel puțin ați avut inspirația să nu vopsiți mulurile.
Trecând pe lângă ea, se uită în baia adiacentă și începu
să înjure. Asta e faianță lucrată manual, pentru numele
lui Dumnezeu! Uită-te la ciobiturile astea. N-au mai fost
chituite de la Primul Război Mondial încoace.

Scanned by CamScanner

– Nu văd care este...

– Nu, nu vezi. Se întoarse spre ea. N-ai nici cea mai mică idee despre ce ai aici. Locul acesta este un monument închinat meșteșugurilor de la începutul secolului XX și tu îl lași să se surpe în jurul tău. Acestea sunt armături originale pentru lămpi cu gaz.

– Știu foarte bine ce sunt, se răsti la rândul ei Amanda. Pentru tine poate că este un monument, dar pentru mine este acasă. Am făcut tot posibilul ca să păstrăm acoperișul pe ea. Dacă stucatura este crăpată, asta s-a întâmplat pentru că a trebuit să ne concentrăm eforturile ca să menținem cuptorul funcțional. Și dacă nu ne-am îngrijorat despre chituirea faianței într-o încăpere pe care nu o folosește nimeni este pentru că a trebuit să reparăm instalația în alta. Ai fost angajat să renovezi, nu să filosofezi.

– Le obții pe ambele la același preț.

Când se întinse spre ea, Amanda se lipi cu spatele de perete.

– Ce faci?

– Ușurel, scumpo. Ai pânze de păianjen în păr.

– Mă descurc, spuse ea, apoi înlemni când el își trecu degetele prin părul ei. Și nu-mi spune „scumpo".

– Te aprinzi cam repede. Am avut odată o mânză nărăvașă care făcea la fel.

Ea îi dădu mâna la o parte.

– Nu sunt cal.

– Nu, doamnă. Într-o bruscă schimbare de dispoziție, el zâmbi din nou. Bineînțeles că nu. Hai să-mi arăți ce aveți.

Ezitând, ea se dădu într-o parte până când se simți din nou în siguranță.

– Nu văd ce rost are. Nu ai nici un caiet la tine.

– Unele lucruri îți rămân în minte. Privirea lui coborî până la gura ei, zăbovi puțin, apoi se întoarse spre ochii ei. Mai întâi vreau să-mi fac o imagine de ansamblu înainte să încep să-mi fac griji despre... detalii.

– Atunci de ce nu-ți desenez o hartă?

Scanned by CamScanner

El zâmbi.

– Mereu ești așa ironică?

– Nu. Ea își înclină capul. Era adevărat, nu era mereu așa. Dacă ar fi fost așa, nu și-ar fi putut construi o carieră de succes ca asistent manager într-unul dintre cele mai bune hoteluri din stațiune. În mod clar, nu scoți ce e mai bun în mine.

– Mă mulțumesc cu ce primesc. O luă de braț. Hai să continuăm.

Amanda îl conduse prin acea parte a casei, străduindu-se să păstreze distanța. Dar el avea tendința de a se apropia, blocând-o la o intrare, trimițând-o într-un colț, schimbându-și neașteptat poziția și ajungând fața în față. Sloan avea un fel lent și economic de a se mișca, neirosind nici un gest care i-ar fi putut da indicii despre direcția în care să se întoarcă.

Se aflau în turnul de vest atunci când Amanda se lovi pentru a treia oară de el. Se dădu înapoi, cu fiecare nerv întins la maximum.

– Mi-aș dori să nu faci asta.

– Ce să fac?

– Să fii aici. În calea mea. Enervată, împinse la o parte o cutie de carton.

– Mie mi se pare că te grăbești prea mult să ajungi în altă parte, în loc să vezi unde te afli.

– Din nou filosofie grosolană, mormăi ea și se duse la fereastra curbată care dădea spre grădini. Era obligată să recunoască că el o deranja, la un nivel profund, elementar. Poate că de vină era dimensiunea lui – acei umeri lați și palmele mari. Era obișnuită să fie la un nivel cât de cât egal cu majoritatea bărbaților.

Poate că era accentul acela al lui, lent, leneș și la fel de obraznic precum zâmbetul său. Sau poate felul în care ochii lui zăboveau asupra ei, cu o strălucire pe jumătate amuzată. Orice ar fi fost, ea va trebui să învețe să facă față situației, se gândi Amanda, tremurând puțin.

– Asta este ultima oprire, îi spuse ea. Ideea lui Trent este de a transforma acest turn în sufragerie, mai intim

Scanned by CamScanner

decât cea pe care o vrea la nivelul inferior. Ar trebui să încapă lejer cinci mese pentru două persoane, cu vedere spre grădină sau spre golf.

În timp ce vorbi, se întoarse spre el și o rază de soare a acelui început de amurg intră pe fereastră și îi lumină părul ca o aură. Gesturile mâinilor îi însoțeau cuvintele, un flux grațios de mișcare, subliniat de nervozitate. Își ridică o mână ca să-și dea părul pe spate. Lumina se strecură printre șuvițele ei de culoarea mierii brune, scăldându-le în aur. În acea rază unică de lumină, firicele de praf dansau în jurul ei, ca niște minusculi fulgi de argint.

Sloan stătea nemișcat și privea fix. Mintea i se goli de orice gând.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, zise și se apropie cu un pas. Amanda, e o plăcere să se uite omul la tine.

Ea făcu un pas înapoi. Acum în ochii lui nu se mai citea amuzamentul și nici furia aprinsă și iute de mai devreme. Ceea ce vedea acolo era mult mai periculos.

– Dacă, ăăă, ai orice întrebări despre turn sau despre restul aripii...

– A fost un compliment. Poate că nu unul la fel de elegant precum cele cu care ești obișnuită, dar tot un compliment.

– Îți mulțumesc. Se mai dădu înapoi cu un pas în timp ce ochii ei scrutau încăperea în căutarea unei ieșiri demne. Cred că am putea... I se tăie răsuflarea când brațul lui se strecură în jurul taliei ei pentru a o trage mai aproape. Ce naiba crezi că faci?

– Te împiedic să faci același salt ca străbunica ta, zise Sloan și arătă spre fereastra din spatele ei. Dacă ai fi continuat să dansezi înapoi, ai fi căzut pe geam. Fereastra nu pare prea solidă.

– Nu dansam nicăieri. Dar inima ei bătea atât de puternic, de parcă tocmai ar fi terminat o rumba rapidă. Dă-mi drumul!

Scanned by CamScanner

– Ești plăcută la îmbrățișare. El se apropie mai mult ca să îi miroasă părul. Chiar și cu toți spinii ăștia. Se simțea bine și își păstră brațul acolo unde era. Ai putea să-mi mulțumești, Calhoun. Probabil că tocmai ți-am salvat viața.

Poate că pulsul ei gonea, dar refuză să se lase intimidată de un cowboy cu accent și cu tupeu.

– Dacă nu îmi dai drumul acum, cineva va trebui să te salveze pe tine.

Sloan râse, fermecat de ea, și era tentat să o ia în brațe chiar acolo și atunci. În clipa următoare însă, se trezi în fund, la doi metri distanță. Amanda înclină din cap, cu un zâmbet trufaș.

– Și cu asta, turul s-a terminat. Acum, te rog să mă scuzi.

Când Amanda trecu pe lângă el, Sloan o prinse cu mâna de gleznă. Tânăra abia dacă avu timp să strige înainte să aterizeze pe podea, lângă el.

– Oh... bădăranule! spuse ea și își dădu părul din ochi.

– Ce poate face unul, poate face și celălalt. O atinse cu vârful degetului sub bărbie. Din nou filosofie grosolană. Ai mișcări rapide, Calhoun, dar trebuie să ții minte să păstrezi ochii pe țintă.

– Dacă aș fi fost bărbat...

– Atunci nu ar fi fost nici pe departe atât de distractiv. Chicotind, o sărută scurt și apăsat, apoi își lăsă capul într-o parte și o privi intens, iar ea rămase cu gura deschisă. Ei bine, spuse el în timp ce simțea cum pieptul îi este străpuns de fulgere. Cred că mai bine am încerca încă o dată.

Ea l-ar fi împins deoparte. Știa că așa ar fi trebuit să facă. În ciuda valului de căldură pe care-l simțea pe șira spinării. În ciuda dorinței care părea că îi înlocuise sângele care îi curgea prin vene. L-ar fi împins deoparte și chiar ridicase o mână ca să facă asta – în mod sigur nu ca să îl tragă mai aproape, dar se auziră pași pe treptele de fier care duceau în turn.

Scanned by CamScanner

Sloan se uită în sus și zări în cadrul ușii o femeie înaltă, voluptuoasă. Purta jeanși rupți în genunchi și un tricou alb simplu. Avea părul scurt și drept, și un breton șic. Sub el, ochii ei se arătară mai întâi surprinși, apoi amuzați.

- Bună.

Ea o privi pe Amanda și rânji când observă obrajii îmbujorați ai surorii sale și părul ciufulit. Singurul loc unde nu te-ai fi așteptat să o vezi pe pedanta Amanda Calhoun era pe podea cu un bărbat străin și foarte atrăgător.

- Ce se întâmplă?

- Pariam pe două din trei, îi spuse Sloan.

Se ridică și o trase și pe Amanda de braț. Cu ceea ce păru un mârâit, Amanda se eliberă din strânsoarea lui, apoi își scutură praful de pe pantaloni.

- Ea este sora mea, C.C.

- Și tu trebuie să fii Sloan. C.C. intră, întinzându-i mâna. Trent mi-a povestit despre tine. Ochii verzi dansau în timp ce arunca o privire rapidă spre sora ei și înapoi spre el. Se pare că nu a exagerat.

Sloan ținu o clipă mâna pe care i-o oferise. C.C. Calhoun era exact opusul genului de femeie cu care se aștepta ca vechiul său prieten să aibă o relație. Și pentru că Trent era prietenul său, Sloan nu putea să fie mai încântat.

- Acum îmi dau seama de ce Trent s-a lăsat prins în laț.

- Acesta este unul dintre complimentele istețe ale lui Sloan, explică Amanda.

Râzând, C.C. își trecu un braț în jurul umerilor Amandei.

- Cred că mi-am dat și eu seama. Îmi pare bine de cunoștință, Sloan. Foarte bine. Când am fost acum două săptămâni la Boston împreună cu Trent, toți cei pe care i-am întâlnit au fost atât de...

- Încrezuți? rânji el.

- Ei bine, da. Puțin jenată, ridică din umeri. Cred că unora dintre ei le este destul de greu să accepte că Trent

Scanned by CamScanner

se va însura cu o femeie mecanic, care știe mai multe despre motoare decât despre operă.

– Mie mi se pare că Trent face o afacere grozavă.

– Vom vedea. Știa că cea mai mică încurajare o va face să fie sentimentală și se va pune într-o situație jenantă. Mătușa Coco spunea că rămâi la cină. Speram să te cazezi într-una dintre camerele de oaspeți cât stai pe insulă.

Sloan nu văzu, dar ar fi putut să parieze pe toți banii că Amanda își mușca limba. Ideea de a o tachina îl tenta să își schimbe planurile.

– Îți mulțumesc, dar am totul aranjat. În plus... îi zâmbi larg spre Amanda. Voi fi pe teren suficient de mult timp.

– Cum îți e mai confortabil, spuse C.C. Doar ca să știi că ești bine-venit aici, la Turnuri.

– Cobor să văd dacă mătușa Coco are nevoie de ajutor. Amanda înclină din cap cu răceală spre Sloan. C.C. te va conduce jos când ești gata.

El îi făcu semn cu ochiul.

– Mulțumesc pentru tur, scumpo.

El aproape că o auzi scrâșnind din dinți când se îndepărtă.

– Ai o soră pe cinste.

– Da, chiar am. Zâmbetul lui C.C. era calm, dar amenințător. Trent mi-a spus că ești un mare crai.

– Este încă supărat pentru că, pe vremea când eram amândoi tineri și nesăbuiți, i-am suflat o fată chiar de sub nas. Sloan o luă de mână pe C.C. în timp ce se îndreptau spre ușă. Tu sigur vrei să rămâi cu el?

Ea începu să râdă.

– Acum înțeleg de ce mi-a spus să-mi țin surorile departe de tine.

– Dacă seamănă cu ea, mă aștept că pot să aibă singure grijă de ele.

– O, da, într-adevăr. Femeile din familia Calhoun sunt foarte dure. C.C. se opri în capul scărilor de fier în spirală.

Scanned by CamScanner

– Aș face bine să te avertizez: mătușa Coco pretinde că azi-dimineață te-a văzut în frunzele de ceai.

– În frunzele de ceai?

Ea ridică din umeri, pe jumătate amuzată, pe jumătate cu părere de rău.

– E un fel de hobby de-al ei. Oricum, s-ar putea să încerce să te manipuleze, mai ales dacă se hotărăște că destinul te-a legat de una dintre surorile mele. Este bine intenționată, dar...

– Și cei din familia O'Riley se descurcă destul de bine.

Ea se uită la el o singură dată și își dădu seama că spunea adevărul. C.C. îl bătu ușor pe umăr.

– Bine, atunci. Ești pe cont propriu.

Sloan începu să coboare scările în urma ei.

– C.C., în viața Amandei există bărbați pe care va trebui să îi dau la o parte?

C.C. se opri, studiindu-l de partea cealaltă a scărilor.

– Nu, spuse ea după o clipă. Amanda îi dă singură la o parte.

– E în regulă. El zâmbea în sinea lui în timp ce cobora scările spiralate. Când ajunseră la etajul doi, auzi ecoul unor țipete ascuțite și lătratul frenetic al câinelui.

– Copiii surorii mele, Suzanna, explică C.C. înainte ca el să apuce să întrebe. Alex și Jenny sunt genul de copii liniștiți și retrași.

– Îmi dau seama.

Pe scări urcă în grabă o rachetă bondoacă, cu păr deschis. Sloan o prinse din reflex și se trezi privind în ochi o fețișoară curioasă cu o gură îmbufnată și ochi mari, albaștri.

– Ești mare, spuse Jenny.

– Nu. Ești tu scundă.

La cinci ani, ea tocmai începea să învețe farmecele femeiești și îi adresă un zâmbet radios.

– Mă duci în spate?

– Ai o monedă?

Chicotind, ea scutură din cap.

Scanned by CamScanner

- Bine, spuse el, atunci prima plimbare este gratis.

Când fetița se cățără în spatele lui, el începu din no să coboare scările. La baza treptelor, Amanda bloca u băiețel cu păr brunet.

- Suzanna? întrebă C.C.

- În bucătărie. Eu am fost desemnată să am grijă d ei doi. Miji ochii spre Jenny. Micuța asta cârnă a fugi de lângă mine.

- Groh-groh. De sus, din spatele lui Sloan, Jenny chi cotea și fornăia.

- El cine e? vru să știe Alex.

- Sloan O'Riley. Sloan întinse mâna, ca de la bărbat la bărbat, pe care Alex o privi cu circumspecție înainte să o accepte.

- Vorbești ciudat. Ești din Texas?

- Oklahoma.

După un moment de reflecție, Alex încuviință din cap.

- E aproape la fel de bine. Ai împușcat vreodată mortal pe cineva?

- Nu în ultima vreme.

- E suficient, macabrule. C.C. preluă controlul. Haide, veniți să vă spălați pentru cină. Ea o luă pe Jenny din spatele lui Sloan.

- Drăguți copii, spuse Sloan când C.C. îi mână de la spate în sus pe scări.

- Îi iubim. Amanda îi oferi un zâmbet sincer. Se mai înmuiase după ce îl văzuse cu Jenny în spate. În majoritatea timpului vor fi la școală, deci nu ar trebui să te deranjeze în timp ce muncești.

- Oricum nu cred că ar fi un deranj. Acasă am și eu un nepot. Este un năzdrăvan.

- Aceștia doi pot fi o bătaie de cap, mă tem. Dar o spuse cu afecțiune. Pentru ei este bine să fie în preajma unui bărbat din când în când.

- Soțul surorii tale?

Zâmbetul păli.

- Sunt divorțați. S-ar putea să îl cunoști. Baxter Dumont?

Scanned by CamScanner

Ochii lui Sloan se întunecară.

– Am auzit de el.

– Ei bine, asta e o altă istorie. Cina este aproape gata. Hai să îţi arăt unde să te speli.

– Mulţumesc.

Distras, Sloan o urmă. Se gândea că erau anumite momente din trecut care aveau prostul obicei de a se suprapune.

Scanned by CamScanner

capitolul 3

Anticipând șocul, Amanda se scufundă în apa rece din piscină. Se ridică la suprafață cu un fior plăcut și apoi începu să facă cele 50 de ture obișnuite.

Nimic nu îi plăcea mai mult la începutul zilei decât mișcarea. Îi elibera tensiunea acumulată și făcea loc pentru cea nouă, care urma să se acumuleze de-a lungul zilei de lucru.

Asta nu că nu i-ar fi plăcut postul de asistent manager la hotelul Bay Watch. Mai ales că îi oferea privilegiul de a folosi piscina hotelului înainte ca oaspeții să sosească în număr mare. Era final de mai și început de sezon. Bineînțeles că nimic nu se compara cu ce avea să fie în plină vară, dar majoritatea camerelor din hotel erau ocupate, ceea ce însemna că ea nu avea nici o clipă liberă. Prețuia foarte mult această oră, pe care și-o oferea singură, ori de câte ori vremea o permitea.

Când se apropia de un capăt al piscinei, se ghemuia, se întorcea și se împingea înapoi în apă.

În timp ce stropea cu apă în aer, se gândea că peste un an va fi managerul Refugiului Turnuri. Un hotel St. James. Scopul pentru care muncise și se străduise de când se angajase pentru prima oară la 16 ani ca recepționeră cu jumătate de normă.

Uneori o sâcâia gândul că va deține postul doar pentru că Trent se însura cu sora ei. Când se întâmpla asta, devenea și mai hotărâtă să demonstreze că merita, că singură câștigase acest drept.

Avea să conducă un hotel exclusivist, aparținând unia dintre cele mai mari lanțuri hoteliere din țară. Și nu orice hotel, se gândi ea, tăind iute apa, ci Turnurile. O parte a propriei moșteniri, a propriei istorii, a propriei familii.

Scanned by CamScanner

Cele zece apartamente de lux pe care Trent intenționa să le amenajeze în aripa de vest, acum în paragină, aveau să fie responsabilitatea ei. Dacă el avea dreptate, numele St. James și legenda Turnurilor urmau să mențină apartamentele ocupate tot timpul anului. Ea se va descurca de minune. Va face o treabă extraordinară. Fiecare oaspete care va veni la Turnuri va ține minte serviciile excelente, atmosfera plăcută, organizarea bună.

Va deveni realitate. Nu va mai trebui să fie sclava unui supraveghetor solicitant și nerecunoscător, va scăpa de frustrarea pricinuită de faptul că rezultatele muncii sale nu erau recunoscute. În sfârșit, meritele și eșecurile vor fi numai ale ei. Mai trebuia doar să aștepte până când va fi gata reamenajarea.

Iar asta îi izbi gândurile direct de Sloan O'Riley.

Ea spera sincer ca Trent să știe ce face.

Ceea ce o uimea cel mai mult era cum un bărbat elegant și stilat, precum Trenton St. James al II-lea, ajunsese să fie prieten cu un necioplit ca O'Riley. Individul chiar o trântise la pământ. Desigur, ea îl trântise mai întâi, dar asta nu avea nici o legătură, se gândi Amanda în timp ce începu o nouă tură de bazin. Brațele sale suple și musculoase tăiau apa, picioarele ei lungi o forfecau. Nu regreta nici o clipă că avusese prezența de spirit și puterea să-l doboare. El fusese insistent și prea familiar și prea plin de sine, încă din clipa în care l-a întâlnit. Și o sărutase.

Amanda își întoarse capul să ia o gură de aer, apoi intră din nou cu totul în apă.

Ea nu îl încurajase deloc. De fapt, era tocmai invers. Dar el stătuse acolo, rânjind ca prostul și o sărutase. Amintirea o făcu să ia o nouă gură de aer.

Nu că îi plăcuse, se asigură Amanda. Dacă C.C. nu ar fi intrat în cameră, i-ar fi spus vreo două arogantului domn O'Riley. Numai că rămăsese fără cuvinte.

Asta doar pentru că fusese furioasă. Nu era deloc atrasă de genul dur, activ, cu mâini bătătorite și cizme prăfuite. Ea nu era atât de naivă, încât să se lase păcălită

Scanned by CamScanner

de doi ochi verzi care se încreţeau la colţuri când zâm-
beau. Imaginea ei despre bărbatul ideal avea un anumit
grad de sofisticare, maniere elegante, cultură, aura di-
cretă a succesului. Când şi dacă va deveni interesată de
o relaţie, acestea aveau să fie cerinţele ei. Cowboy-ii cu
glas domol nu erau invitaţi să candideze.

Poate că atunci când vorbea cu copiii, avea ceva dulce
în el, dar nu era destul ca să compenseze restul defici-
enţelor din personalitatea lui. Ea îşi aminti cum flirtase
individul cu mătuşa Coco la cină. O amuzase pe C.C.
cu poveşti din studenţia lui Trent şi fusese tolerant şi
amabil cu întrebările lui Alex şi Jenny despre cai, in-
dieni şi pistoale.

Apoi o privise pe Suzanna cam cu prea multă atenţie
pentru gustul Amandei. Un afemeiat, conchise Aman-
da. Dacă Lilah ar fi venit la cină, probabil că ar fi flirtat
şi cu ea. Dar Lilah ştia să se descurce când venea vorba
despre bărbaţi.

Suzanna era diferită. Era frumoasă, sensibilă şi vulne-
rabilă. Fostul ei soţ o rănise foarte tare şi nimeni, nici
măcar obraznicul de Sloan O'Riley, nu va avea ocazia să
o rănească din nou pe Suzanna. Amanda se va asigura
că aşa va fi. De data asta, când ajunse la marginea pis-
cinei, apucă balustrada şi îşi lăsă capul pe spate, în apă,
ca să-şi dea părul la o parte din ochi. Ieşind la suprafaţă,
descoperi prin apă o imagine mult prea familiară.

– Bună dimineaţa, îi zâmbi larg Sloan. El avea soarele
în spate, scoţându-i în evidenţă nuanţele roşiatice din
părul său ciufulit. Eşti în formă bună, Calhoun.

Ea clipi ca să vadă mai bine.

– Ce dracului cauţi aici?

– Aici? El privi peste umăr, spre hotelul alb. Ai putea
spune că aici îmi ţin hainele. Privind-o, arătă cu degetul
mare în spate. Camera 320.

– Eşti cazat la Bay Watch? Amanda se rezemă cu coa-
tele pe balustradă. Logic.

Încuviinţând, Sloan se aplecă spre ea. Avea o piele
luminoasă, fină, specifică familiei Calhoun, remarcă

Scanned by CamScanner

el, foarte frapantă și vulnerabilă, acum limpezită de orice cosmetice.

– Drăguț mod de a-ți începe ziua.

Buzele ei pline și umede exprimau dezamăgire.

– A fost.

– Că tot întrebam, tu ce faci aici?

– Lucrez aici.

„Lucrurile devin din ce în ce mai interesante", se gândi el.

– Serios?

– Serios, spuse ea sec. Sunt asistent manager.

– Ei, iată. El înmuie un deget în apă. Și verifici temperatura apei pentru oaspeți? Cât devotament!

– Piscina se deschide abia la ora zece.

– Nu-ți face griji. El își atârna degetele mari de buzunarele din față ale jeanșilor. Nu vreau să fac o baie. De fapt își propusese să facă o plimbare lungă, de unul singur. Dar asta era înainte să o observe pe ea făcând ture de bazin. Deci, bănuiesc că dacă am întrebări despre locul acesta, cu tine trebuie să vorbesc.

– Așa este. Amanda se îndreptă spre trepte ca să iasă din piscină. Costumul de baie dintr-o singură piesă, de culoarea safirului, stătea lipit pe trup, în timp apa se scurgea de pe ea. Ești mulțumit de cameră?

– Hm? El se gândea la picioarele ei, făcute special să facă un bărbat să transpire, subțiri, suple și foarte lungi.

– Camera ta, repetă ea în timp ce se întinse să ia prosopul. Este bună?

– Este bună. Foarte bună, zise el și își plimbă privirea de-a lungul gambelor și coapselor ei ude, peste șoldurile suple, urcând lent spre fața ei. Doar priveliștea merită banii.

Amanda își agăță prosopul de gât.

– Priveliștea golfului este gratis – la fel și micul dejun continental care este servit acum în sala de mese. Vei vrea să profiți de asta.

Scanned by CamScanner

– Am descoperit că doi croasanți și o cană de cafea nu-mi prea ostoiesc apetitul. Pentru că el nu era pregătit să o lase să plece, întinse mâinile și apucă ușor cele două capete ale prosopului. De ce nu mi te alături pentru un mic dejun adevărat?

– Îmi pare rău. Inima ei începea să bată incomod de tare. Nu e recomandat ca angajații să socializeze cu oaspeții.

– Cred că în acest caz am putea să facem o excepție, de vreme ce suntem... vechi prieteni.

– Nu suntem nici măcar noi prieteni.

Iată din nou acel zâmbet, lent, insistent și foarte pedant. Iar atunci el spuse:

– Putem rezolva asta la micul dejun.

– Scuze. Nu sunt interesată.

Ea dădu să se îndepărteze, dar el apucă ferm prosopul și o ținu pe loc.

– De unde vin eu, oamenii sunt puțin mai prietenoși.

De vreme ce el nu îi dădea de ales, ea își menținu poziția.

– De unde vin eu, oamenii sunt mult mai politicoși. Dacă ai vreo problemă cu serviciile pe parcursul șederii tale la Bay Watch, voi fi mai mult decât încântată să te ajut. Dacă ai vreo întrebare despre Turnuri, o să-mi fac timp să-ți răspund. Altfel, nu avem ce discuta.

El o privi cu răbdare, admirând felul în care își putea face ca vocea ei gravă să sune rece chiar și atunci când ochii îi scăpărau. Aceasta era o femeie care știa să se stăpânească. Și, deși era sigur că ea s-ar strâmba auzind asta, plină de ardoare.

– La ce oră începi serviciul?

Ea respiră zgomotos. Era evident că omul avea gândirea la fel de lentă ca și accentul.

– La ora nouă, așa că te rog să mă scuzi, vreau să mă duc să mă îmbrac.

Sloan mijii ochii spre soare.

Scanned by CamScanner

– Mie mi se pare că mai ai cam o oră până începi programul. La cum te mişti, cred că nu-ţi va lua nici jumătate de oră să te aranjezi.

Amanda închise ochii, rugându-se să aibă răbdare.

– Sloan, încerci să mă enervezi?

– Nu cred că trebuie. Se pare că vine de la sine. Răsuci capetele prosopului în jurul pumnilor şi o trase mai aproape de el. Rânji când bărbia ei se ridică. Vezi?

O irita teribil felul în care îi gonea pulsul şi nodul pe care îl simţea în stomac.

– Ce e în neregulă cu tine, O'Riley? întrebă ea. Am fost foarte clară când ţi-am spus că nu sunt interesată.

– Îţi spun eu cum stau lucrurile, Calhoun. El îşi răsuci din nou încheieturile, scurtând şi mai mult prosopul. Într-o clipă, umorul pe care era obişnuită să-l vadă în ochii lui se schimbă în altceva. Iar acel altceva era întunecat şi periculos. Şi incitant. Eşti ca o duşcă lungă de apă bună şi rece, murmură el. De fiecare dată când mă aflu în preajma ta, mi se face al naibii de sete. Cu o ultimă smucitură, Sloan o trase lângă el, mâinile ei fiind prinse strâns între trupurile lor. Acea înghiţitură mică de ieri nu a fost nici pe departe de ajuns.

Aplecându-se, îi apucă buza de jos.

Îi simţi tremurul, dar în timp ce o privea în ochi, putea să vadă că nu era din cauza fricii. Poate o urmă de panică, dar nu frică. Oricum, aşteptă să vadă dacă ea îl va refuza de tot. Asta era ceva ce va fi nevoit să respecte, indiferent cât de mult îl chinuia dorinţa.

Dar Amanda nu spuse nimic, doar se uită la el cu acei ochi mari şi bănuitori. Sloan îşi atinse uşor buzele de ale ei şi privi cum genele dese îi flutură în jos.

– Vreau mai mult, murmură el. Şi luă.

Între ei, mâinile ei se făcură pumn, dar nu îi folosi să îl dea la o parte. Lupta era doar înăuntrul ei, un conflict sălbatic şi violent care o zgudui pe de-a-ntregul, chiar când el îi asedia simţurile. Prinsă între focurile încrucişate, mintea ei se bloca, pur şi simplu.

Scanned by CamScanner

Acum, gura lui nu mai era leneșă, și nici mâinile nu se mișcau lent. Puternice și fierbinți, buzele lui se lipiră de ale ei, în timp ce degetele îi apăsau spatele ud. Atingerea dinților lui o făcu să-și piardă răsuflarea și apoi să geamă când limba lui alunecă seducător pe a ei.

Degetele ei se desfăcură și îl apucară de cămașă, apoi urcară până la umărul lui, în păr. Disperarea era nouă, terifiantă, minunată. O făcu să se lipească și mai mult de el, iar gura ei ardea cu o nerăbdare care se potrivea cu a lui.

Schimbarea asta îl zgudui. Era obișnuit să aibă simțurile încețoșate de o femeie, ca trupul să îi pulseze, iar sângele să-i fiarbă. Dar nu așa. În clipa în care ea trecu de la o supunere confuză la graba fierbinte, simți o dorință atât de cumplită, atât de amețitoare încât părea să îi sfâșie sufletul.

Nu mai era conștient de nimic altceva decât de ea. Nu mai putea simți decât mătasea răcoroasă a pielii ei. Nu mai simțea decât căldura dulce a gurii ei. Nu putea decât să dorească mai mult.

Ea era sigură că inima îi va sări din piept. Părea ca și cum căldura din trupul lui transforma apa de pe pielea ei în abur, iar vaporii pluteau prin creierul ei. Și nici nu se îndepărtară când el o împinse ușor la o parte.

– Amanda. El trase adânc aer în piept, fără să fie sigur că își va recăpăta vreodată suflarea. Doar privind-o, cum stătea cu ochii pierduți și cu buzele umflate întredeschise, îl făcu să fie din nou străfulgerat de o dorință aprigă. Vino la mine în cameră.

– În camera ta? Își atinse buzele cu degete tremurătoare, apoi tâmplele. Camera ta?

Dumnezeule, acea voce aspră și acei ochi confuzi îl vor îngenunchea complet. Nu fusese niciodată nevoit să implore o femeie. Se temea că, în cazul ei, imploratul va fi inevitabil.

– Vino cu mine. O apucă posesiv de umeri. Undeva pe drum, prosopul căzuse pe beton. Trebuie să terminăm asta în privat.

Scanned by CamScanner

– Să terminăm?

Cu un mormăit, el își aduse din nou buzele peste ale ei, într-un ultim sărut lung, lacom.

– Femeie, cred că vei întârzia la serviciu.

Ținând-o de braț, o trase spre poartă înainte ca ea să își limpezească mintea. „Camera lui?" se gândi ea agitată. „Să terminăm ce am început? O, Doamne, ce făcuse? Ce era pe cale să facă?"

– Nu. Se smuci și respiră adânc, dar asta nu o ajută să scape de tremurat. Nu vin nicăieri.

El încercă să se liniștească, dar nu reuși.

– E puțin cam târziu să te joci, zise și își strecură mâna pe ceafa ei. Te doresc. Și nu ai nici o șansă să mă convingi că tu nu mă dorești la rândul tău. Nu după toate astea.

– Eu nu mă joc, spuse ea pe un ton neutru și se întrebă dacă el o putea auzi peste zgomotul puternic al bătăilor inimii ei. Îi era frig, teribil de frig. Și nu am de gând să încep acum. Ea era cea rațională, își aminti. Nu era genul de femeie care se grăbea să ajungă într-o cameră de hotel ca să facă dragoste cu un bărbat pe care abia îl cunoștea. Vreau să mă lași în pace.

– Nici o șansă, zise el în timp ce furia și dorința se învolburau în el. Mereu termin ce încep.

– Poți să consideri că aici s-a terminat. Nici nu avea de ce să înceapă.

– De ce?

Amanda se întoarse să își ia halatul. Țesătura subțire nu era nici pe departe suficientă încât să o încălzească.

– Cunosc genul tău, O'Riley.

El încercă să rămână calm și se răsuci pe călcâie.

– Chiar așa?

Neîndemânatică din cauza furiei, ea bâjbâia să își bage mâinile pe mâneci.

– Mergi dintr-un oraș în altul și îți petreci câteva ore libere tăvălindu-te între așternuturi cu o femeie disponibilă, zise și strânse tare cordonul de la halat. Ei bine, eu nu sunt disponibilă.

Scanned by CamScanner

– Chiar crezi că m-ai citit, nu? Nu o atinse, dar privirea lui era suficient cât să o sperie. El nu se deranjă să îi explice că în cazul ei era diferit. Încă nu-şi explicase nici lui însuşi. Poţi să o iei drept avertizare, Calhoun. Între noi doi nu s-a terminat. O să te am.

– O să mă ai? Mânată de furie şi mândrie, ea trecu pe lângă el cu paşi largi. Nenorocit îngâmfat şi egoist ce eşti...

– Păstrează complimentele pentru mai târziu, o întrerupse el. Va exista un mai târziu, Amanda, când vom fi doar noi doi. Şi îţi promit că nu va fi rapid. Pentru că ideea îi surâse, zâmbi. Nu, când o să fac dragoste cu tine, o să fie pe îndelete. El îşi trecu un deget de-a lungul gulerului de la halatul ei. Şi o să te înnebunesc.

Amanda îi dădu peste mână.

– Deja faci asta.

– Mulţumesc. El încuviinţă din cap prietenește. Cred că mă duc să văd cum stă treaba cu micul dejun. Să ai o zi bună.

Aşa avea de gând, se gândi în timp ce el plecă fluierând. Va avea o zi numai bună, dacă el va sta departe.

Era suficient de rău că trebuia să lucreze până târziu, fără să mai trebuiască să asculte una dintre predicile plictisitoare ale domnului Stenerson despre eficienţă. Ca manager la Bay Watch, Stenerson îşi conducea echipa cu mâini agitate şi smiorcăieli. Metoda lui preferată de conducere era delegarea. Astfel, el putea să arunce vina pe alţii, atunci când lucrurile nu mergeau bine, şi să îşi aroge meritele, atunci când totul mergea strună.

Amanda stătea în biroul lui aerisit, zugrăvit în culori pastelate, fixând cu privirea creştetul lui chel în timp ce bărbatul trecea în revistă lista săptămânală de reproşuri.

– Curăţenia a întârziat cu 20 de minute. Când am verificat la etajul trei, am descoperit acest ambalaj de celofan sub patul din camera 302. El flutură mica hârtie

Scanned by CamScanner

transparentă ca pe un steag. Domnișoară Calhoun, mă aștept să controlați mai bine lucrurile.

– Da, domnule. „Plângăcios băgăreț ce ești." Voi discuta chiar eu cu menajerele.

– Așa să faci, zise și își ridică nelipsitul clipboard. Room service-ul a scăzut în viteză cu opt procente. La această rată de scădere, până la mijlocul sezonului va coborî cu 12 la sută.

Spre deosebire de Stenerson, Amanda ajutase la bucătărie în timpul orelor agitate de la micul dejun și de la prânz.

– Poate că dacă am mai angaja un chelner sau doi... începu ea.

– Soluția nu este să mai aducem personal, ci să obținem o eficiență mai mare de la cel deja existent, spuse și bătu cu un deget în clipboard. Mă aștept ca până la sfârșitul săptămânii viitoare, room service-ul să funcționeze la maximum.

– Da, domnule. „Tranca-fleanca încrezut ce ești."

– Mă aștept de la tine să-ți sufleci mânecile și să contribui atunci când este nevoie, domnișoară Calhoun.

Bărbatul își împreună mâinile albe și moi și se rezemă de spătarul de la scaun. Înainte să deschidă din nou gura, Amanda știa deja ce urmează. Ar fi putut să recite discursul literă cu literă.

– Acum 25 de ani, eu duceam tăvi clienților chiar în acest hotel. Numai prin pură determinare și atitudine pozitivă am putut să îmi croiesc drumul spre poziția pe care o dețin astăzi. Dacă vrei să ai succes, poate chiar să preiei acest birou după ce mă pensionez eu, trebuie să mănânci, să dormi și să bei Bay Watch. Eficiența personalului reflectă direct eficiența dumneavoastră, domnișoară Calhoun.

– Da, domnule. I-ar fi plăcut să-i spună că peste un an ea va avea propriul personal, propriul birou și că el putea să-și ia adio de la lacheul său. Dar nu îi spuse asta. Până atunci, avea nevoie de locul de muncă și de salariul

Scanned by CamScanner

săptămânal. Voi convoca imediat o ședință cu personalul de la bucătărie.

– Bun, bun. Acum, vreau să rămâi la serviciu în seara asta, pentru că eu nu voi fi disponibil.

„Ca întotdeauna", se gândi ea, dar își mormăi acordul.

– A, și verifică rezervările din august. Vreau un raport despre rata de servicii „Escapadă de weekend" comparativ cu „Răsfățuri de șapte zile". A, și vorbește cu băiatul care curăță piscina despre prosoapele care lipsesc. Deja suntem pe minus cu cinci luna asta.

– Da, domnule. Altceva? întrebă ea. „Să vă lustruiesc pantofii, să vă spăl mașina?"

– Asta e tot.

Amanda deschise ușa și se strădui să își mențină masca profesională. Tot ce voia era să se dea cu capul de perete preț de câteva minute bune. Înainte să se poată retrage într-un loc ferit, liniștit unde să facă asta, fu chemată la recepție.

Sloan se așeză în holul de la intrare numai ca să o privească. Era surprins că ea încă lucra. El petrecuse toată ziua la Turnuri, iar servieta zgâriată de lângă fotoliu era plină de notițe, măsurători și schițe. Acum se pregătea pentru o bere mare și o friptură în sânge.

Dar iată că ea era acolo, consolând oaspeții, instruind funcționarii de la intrare, semnând documente. Și arăta la fel de răcoroasă și proaspătă ca apa de izvor. Văzu cum își scoase un cercel și se jucă cu el în palmă, în timp ce răspunse la telefon.

Era una dintre micile plăceri ale vieții să o privească, se gândi el. Toată acea energie și avânt, felul cum se controla fără efort. Aproape fără efort, se gândi el zâmbind. Era o linie între sprâncenele ei – frustrare, își zise el.

Enervare. Sau doar pură încăpățânare. Abia se abținu să nu se ducă la ea și să-i netezească linia aceea. Îi făcu semn portarului.

– Da, domnule.

Scanned by CamScanner

– Este vreo florărie pe aici?

– Da, domnule, chiar pe strada aceasta.

Încă privind-o pe Amanda, Sloan își scoase portofelul și extrase o bancnotă de 20 de dolari.

– Vrei să te duci și să îmi cumperi un trandafir roșu? Unul cu tijă lungă, încă neînflorit. Și păstrează restul.

– Da, domnule. Mulțumesc, domnule.

În timp ce aștepta, Sloan comandă o bere de la barul din hol și își aprinse un trabuc. Întinzându-și picioarele în cizme, se lăsă pe spate, bucurându-se de moment.

Amanda își puse la loc cercelul și își apăsă stomacul cu mâna. Măcar atunci când cobora să stea de vorbă cu personalul de la bucătărie, putea să mănânce ceva. Se uită la ceas și își dădu seama că nu va avea timp să parcurgă documentele seara aia, în căutarea unui indiciu pentru găsirea colierului. Dacă munca peste program avea și o parte bună, aceea era că Sloan nu va mai fi la Turnuri când se va întoarce ea acasă.

– Mă scuzați.

Amanda se întoarse și zări un bărbat zvelt, atrăgător, într-un costum de culoare deschisă. Părul lui negru era pieptănat pe spate. Ochii de un albastru-deschis zâmbeau plăcut când priveau în ai ei. Un ușor accent britanic îi dădea farmec vocii.

– Da, domnule. Vă pot ajuta?

– Aș dori să vorbesc cu managerul.

Amanda simți cum i se strânge puțin inima.

– Îmi pare rău, domnul Stenerson nu e disponibil. Dacă este vreo problemă, mă voi ocupa cu plăcere de rezolvarea ei.

– Nici o problemă, domnișoară – privirea îi coborî spre ecusonul ei – Calhoun. Voi fi cazat aici câteva săptămâni. Cred că am apartamentul Island.

– Desigur. Domnul Livingston. Vă așteptam. Rapidă și competentă, ea introduse informația în computer. Ați mai stat la noi?

– Nu, zâmbi el din nou. Din păcate.

Scanned by CamScanner

– Sunt sigură că vă veți simți foarte comod în apartament. Îi dădu un formular de înregistrare în timp ce vorbea: Dacă este ceva ce putem face ca să aveți o ședere mai plăcută, nu ezitați să ne spuneți.

– Deja sunt sigur că va fi plăcută. El îi mai aruncă o privire languroasă în timp ce completa formularul. Din păcate, trebuie să fie și productivă. Aș vrea să vă întreb despre posibilitatea închirierii unui fax pe timpul ședereii mele.

– Oferim servicii de fax clienților noștri, spuse ea.

– Am nevoie de unul al meu. Diamantul de la degetul lui mic străluci când îi împinse formularul peste tejghea. Mă tem că nu am putut să mă ocup de toate afacerile mele așa cum speram. Pur și simplu nu ar fi practic pentru mine să cobor aici de fiecare dată când trebuie să primesc sau să trimit un document. În mod firesc, sunt dispus să plătesc cât este nevoie pentru acest serviciu. Dacă închirierea nu este fezabilă, poate că pot să achiziționez unul.

– Voi vedea ce pot aranja.

– V-aș fi recunoscător. El îi întinse cardul de credit. De asemenea, voi folosi ca birou salonul din apartament. Aș prefera ca menajera să îmi lase hârtiile și documentele nederanjate.

– Desigur.

– Pot să vă întreb dacă cunoașteți bine insula?

Zâmbind, ea îi dădu cardul și cheile.

– Sunt localnică.

– Minunat. Bărbatul o privi în ochi și o ținu ușor de mână. Atunci voi veni la dumneavoastră dacă am întrebări. Mi-ați fost de mare ajutor, domnișoară Calhoun. Se uită din nou la ecusonul ei. Amanda. Îți mulțumesc.

– Cu mare plăcere. Pulsul ei crescu rapid când își retrase mâna dintr-a lui pentru a face semn unui hamal. Ședere plăcută, domnule Livingston.

– Deja este plăcută.

Când bărbatul se îndepărta, tânăra recepționeră de lângă Amanda scoase un oftat lung, feminin.

Scanned by CamScanner

- Cine era?

- William Livingston. Amanda se pomeni privind fix în direcția lui, apoi se întoarse să îndosarieze chitanța.

- Superb. Dacă s-ar fi uitat așa la mine, m-aș fi topit pe loc.

- Topitul nu face parte din fișa postului, Karen.

- Nu. Cu ochii visători, Karen puse mâna pe un telefon care suna. Dar în mod sigur face parte din a fi femeie. Recepția, Karen la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

William Livingston, se gândi Amanda, cu formularul lui de înregistrare în mâini. New York, New York. Dacă el își permitea două săptămâni în apartamentul Island, asta însemna că avea atât bani, cât și șarm, era arătos și avea un gust impecabil la haine. Dacă ea s-ar fi aflat în căutarea unui bărbat, el ar fi îndeplinit cu ușurință cerințele.

Deschizând cartea de telefoane, Amanda își aminti că era în căutarea unui aparat de fax, nu a unui bărbat.

- Hei, Calhoun!

Cu degetul pe secțiunea de Birotică la pagina de afaceri, ea ridică privirea.

Sloan, în cămașa lui de in suflecată până la coate și cu părul ciufulit, se aplecă peste tejghea.

- Sunt ocupată, spuse ea disprețuitor.

- Lucrezi până târziu?

- Ai ghicit.

- Chiar că ești drăguță în costumașul ăsta. El se întinse peste tejghea și își trecu două degete peste reverul roșu al sacoului ei. Aranjată și îngrijită.

Spre deosebire de ușoara zvâcnire pe care o simțise când William Livingston o luase de mână, acum pulsul ei o luase razna la atingerea lui Sloan. Enervată, îi împinse mâna deoparte.

- Ai o problemă cu camera?

- Nu. E frumoasă ca o cadră.

- Cu serviciile?

- Merg strună.

- Atunci, scuză-mă, am de lucru.

Scanned by CamScanner

– A, mi-am dat seama. În ultima jumătate de oră te-am urmărit cum îți faci datoria.

Între sprâncenele ei apăru din nou linia.

– M-ai urmărit?

Privirea lui zăbovi pe gura ei și își aminti ce gust avea.

– Am băut mai ușor berea.

– Trebuie să fie plăcut să ai atâta timp liber. Acum...

– Nu contează cât ai, ci ce faci cu el. De vreme ce la micul dejun ai fost... ocupată, de ce să nu luăm cina împreună?

Perfect conștientă că ceilalți colegi ai ei stăteau cu urechile ciulite, Amanda se aplecă mai aproape și își păstră vocea coborâtă:

– Nu poți să pricepi odată că nu sunt interesată?

– Nu, rânji el, apoi îi făcu cu ochiul lui Karen, care se afla pe cât de aproape îi îngăduia bunul-simț. Ai spus că nu-ți place să pierzi vremea. Așa că m-am gândit că putem lua o cină scurtă și să continuăm de unde ne-am întrerupt azi-dimineață.

„În brațele lui", se gândi ea, pierdută pentru o clipă, „cu mintea încețoșată și cu sângele înfierbântat." Se uita fix la gura lui Sloan, când el se mișcă și o trezi din nou la realitate.

– Sunt ocupată și nu am nici un chef să...

– Amanda, asta ai din plin.

Ea scrâșni din dinți, dorindu-și din toată inima să îl poată face mincinos și chiar să creadă asta.

– Nu vreau să iau cina cu tine. E limpede?

– Ca lumina zilei.

El scutură un deget sub nasul ei.

– Dacă ți se face foame, sunt la etaj. Camera 320, ți-aduci aminte? Scoase trandafirul de sub tejghea și i-l puse în mână. Nu munci prea mult.

– Doi câștigători într-o singură seară, murmură Karen și îl privi pe Sloan îndepărtându-se. Doamne, chiar știe cum să poarte o pereche de jeanși, nu-i așa?

Scanned by CamScanner

„Într-adevăr, știe", se gândi Amanda, iar apoi se înjură singură.

- E necioplit, enervant și nesuferit, zise și își mângâie obrazul cu bobocul de trandafir.

- Bine, îl iau pe burlacul numărul doi. Te poți concentra pe Domnul Superb din New York.

La naiba, de ce rămăsese fără suflu?

- Mă voi concentra pe ce am de făcut, corectă Amanda. Și tu la fel. Stenerson este pus pe rele și ultimul lucru de care am nevoie este un cowboy care îmi întrerupe programul.

- Aș vrea să se ofere să-mi întrerupă mie programul, murmură Karen.

Nu se va mai gândi la el, își promise Amanda. Puse trandafirul alături, apoi îl ridică din nou. Până la urmă, nu era vina lui. Merita să fie pus în apă și apreciat pentru ceea ce era. Calmându-se puțin, îl mirosi și zâmbi. Și fusese un gest drăguț din partea lui să i-l ofere. Indiferent de cât de enervant îl considera, ea ar fi trebuit să îi mulțumească.

Telefonul sună, iar ea ridică absentă receptorul.

- Recepția, Amanda la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

- Voiam doar să te aud spunând asta. Sloan chicoti la telefon. Noapte bună, Calhoun.

Încălcându-și un jurământ, Amanda trânti receptorul. Nu putea să înțeleagă de ce râse când luă trandafirul la ea în birou ca să găsească o vază.

Am fugit spre el. Era ca și cum o altă femeie se năpustea în amurg și alerga pe peluză, în jos pe pantă, peste pietre. În acel moment nu exista bine sau rău, nici o datorie, doar inima mea. Într-adevăr, inima mea era cea care îmi călăuzea picioarele, ochii, vocea.

El se întorsese spre mare. Prima dată când l-am văzut, el era cu fața spre mare, ducându-și propriul război cu vopseaua și pânza. Acum el se uita doar la apă.

Scanned by CamScanner

Când l-am strigat, s-a întors spre mine. Pe chipul lui am văzut oglindită propria mea bucurie. Era râs, al meu și al lui, în timp ce a pornit către mine.

Brațele lui m-au înconjurat – atât de strâns. Numai în vise am știut cum era să fiu în sfârșit ținută de ele. Gura lui se potrivea pe a mea, atât de dulce, atât de grăbită.

Timpul nu se oprește. În timp ce stau aici și scriu, știu acest lucru. Dar atunci, o, atunci s-a oprit! Era numai vântul și sunetul mării și plăcerea pură și simplă de a mă afla în brațele lui. Era ca și cum asta aș fi așteptat toată viața mea, dormind, mâncând, respirând, totul pentru acel moment unic și prețios. Dacă aș avea încă o sută de ani de trăit, nu-l voi uita nici o clipă.

El s-a retras, mâinile lui coborând pe brațele mele, m-a luat de mâini și apoi le-a dus spre buze. Ochii îi erau atât de întunecați, ca fumul cenușiu.

– Am făcut bagajele, a spus el. Am aranjat să plecăm în Anglia. A fost un infern să stau aici fără tine. Aproape că m-a înnebunit gândul că te vei întoarce și că nu te voi putea atinge. În fiecare zi, în fiecare noapte. Bianca, m-am perpelit de dor.

Mâinile mele se mișcau pe chipul lui, trasându-l cum adesea visasem să fac.

– Am crezut că n-o să te mai văd niciodată. Am încercat să mă rog să se întâmple asta. Cum rușinea îmi înnegura bucuria, am încercat să mă dau la o parte. O, oare ce crezi despre mine? Sunt soția altui bărbat, mama copiilor lui.

– Nu și aici. Vocea lui era aspră, chiar dacă mâinile lui erau blânde. Aici tu îmi aparții. Aici, unde te-am văzut pentru prima oară acum un an. Nu te gândi la el.

M-a sărutat din nou și nu am mai putut să gândesc sau să îmi pese.

– Te-am așteptat, Bianca, îndurând frigul iernii, căldura primăverii. Când încercam să pictez, imaginea ta mă bântuia. Te vedeam stând acolo, cu părul

Scanned by CamScanner

în vânt, lumina soarelui preschimbându-l în aramă, apoi în aur, apoi în flacără. Am încercat să te uit.

Mâinile lui erau pe umerii mei, ținându-mă la distanță, în timp ce ochii lui păreau că-mi devorează fața.

– Am încercat să îmi spun că este greșit, că ar trebui să plec de aici, de dragul tău, dacă nu pentru mine. Mi te închipuiam cu el, dansând la un bal, mergând la teatru, luându-l în patul tău. Degetele lui mă strângeau și mai tare de umeri. Ea este soția lui, îmi spuneam. Nu ai nici un drept să o dorești, să îți dorești ca ea să vină la tine. Ca ea să-ți aparțină.

Mi-am pus degetele pe buzele lui. Durerea lui era durerea mea.

Cred că așa va fi mereu.

– Am venit la tine, i-am spus. Îți aparțin.

El se depărtă de mine, lupta între conștiință și dragoste era la fel de puternică în el cum era și în mine.

– Nu am nimic să îți ofer.

– Dragostea ta. Nu vreau nimic altceva.

– Deja o ai, a fost a ta din prima clipă când te-am văzut. S-a întors spre mine și mi-a atins obrazul. În acei ochi frumoși vedeam regret și dor. Bianca, pentru noi nu există nici un viitor. Nu pot și nu îți voi cere să renunți la ce ai.

– Christian...

– Nu. Aș face orice altă greșeală, dar pe aceasta, nu. Știu că mi-ai da ce ți-aș cere, ceea ce nu am nici un drept să-ți cer, dar apoi mă vei urî pentru asta.

– Nu. Atunci ochii mi s-au umplut de lacrimi, amare în vântul răcoros. Nu te-aș putea urî niciodată.

– Atunci m-aș urî eu. Mi-a apăsat degetele de buzele lui. Dar îți voi cere în vara asta, câteva ore să vii aici și să ne prefacem că iarna nu va veni niciodată. A zâmbit și m-a sărutat ușor. Vino aici și întâlnește-te cu mine, Bianca, în lumina soarelui. Lasă-mă să te pictez. Vei fi mulțumită de asta.

Așa că mâine, și în fiecare zi din această vară dulce și fără sfârșit, mă voi duce la el. Pe stânci, deasupra mării, ne vom bucura de fericirea care ne este dată.

Scanned by CamScanner

capitolul 4

– Bună ziua.

La auzul salutului gutural, Sloan ridică privirea din notițele sale din camera de biliard și observă o țigancă mlădioasă într-un halat înflorat, vaporos. Pe umeri și pe spate îi atârnau plete lungi și roșcate. Niște ochi verzi și visători îl studiară înainte să pășească în cameră, ca o femeie care avea tot timpul din lume și era dispusă să îl petreacă generos.

– Bună.

Sloan remarcă mirosul discret – de flori de câmp strivite – înainte ca ea să întindă mâna.

– Eu sunt Lilah. Vocea îi era la fel de cochetă precum ochii. Nu ne-am întâlnit în aceste două zile.

Dacă exista vreun bărbat care să nu fie stârnit de această apariție, se gândi Sloan, era de mult mort și îngropat.

– Îmi pare tare rău că s-a întâmplat asta.

Ea râse și apoi îi strânse amical mâna. Lilah punea mare preț pe prima impresie și se hotărâse deja să îl placă.

– Și mie. Mai ales acum. Cu ce te-ai ocupat?

– Am evaluat locul și oamenii. Dar tu?

– Eu am fost ocupată să-mi dau seama dacă sunt sau nu îndrăgostită.

– Și?

– Nu. Își mișcă ușor umerii, dar el remarcă privirea melancolică din ochii ei înainte să se întoarcă și să se plimbe prin încăpere. Deci, Sloan O'Riley, care este planul?

– Sufragerie pentru o cină elegantă într-o atmosferă dintre secole. El se lăsă pe spate în fotoliul Windsor pe care îl folosise și schiță un gest spre hârtiile împrăștiate

Scanned by CamScanner

pe masa din bibliotecă. Demolăm o parte din acel zid, deschidem spre biroul de alături, adăugăm vreo două uși de sticlă și avem un salon.

- Așa, pur și simplu?

- Așa, pur și simplu - după ce rezolvăm complicațiile structurale. În vreo două zile voi avea gata câteva schițe preliminare pentru familia ta și pentru Trent.

- Pare ciudat, murmură ea, plimbând un deget de-a lungul marginii vechi și prăfuite a fotoliului. Când mă gândesc că acest loc o să fie proaspăt și nou, populat de oameni. Dar dacă închidea ochii, vedea felul cum fusese odată. Pe vremuri aici se organizau petreceri uriașe, foarte șic. Mi-l imaginez pe străbunicul stând aici lângă o masă de biliard, sorbind scotch și discutând afaceri. Se întoarse spre Sloan. Când îți faci schițele și calculezi, te gândești la astfel de lucruri?

- De fapt, chiar da. Pe podea, chiar acolo, este o urmă de arsură. El arătă cu creionul spre locul respectiv. Îmi imaginez un tip gras într-un costum de seară care și-a scăpat trabucul în mijlocul unei discuții despre războiul din Europa. Alți doi stăteau lângă fereastră, doar în cămașă, cu pahare de coniac în mână, discutând despre bursa de valori.

Râzând, Lilah traversă încăperea spre el.

- Iar doamnele erau dincolo, în salon.

- Ascultând muzică de pian și bârfind despre ultima modă de la Paris.

Lilah își lăsă capul pe-o parte.

- Sau discutând despre posibilitatea de a le fi acordat dreptul de vot.

- Iată.

- Cred că ești exact ceea ce au nevoie Turnurile, se pronunță ea. Pot să arunc o privire spre desenele tale sau te deranjează?

- Politica mea este să nu refuz niciodată o femeie frumoasă.

- Și abil și deștept. Ea înaintă, se aplecă peste umărul lui și răsfoi hârtiile. Dar asta este Camera Împăratului.

Scanned by CamScanner

– Ce să fie?

– Camera Împăratului, așa numesc eu cea mai bună cameră de oaspeți. Probabil este din cauza harpelor și a îngerilor de pe tavan. Se apropie și mai mult, dându-și părul peste umăr. Asta e grozav.

Garderoba avea să se transforme într-un salon intim, observă ea, dotat cu bar și un centru de divertisment care va sta ascuns în spatele lambriurilor originale. Baia avea să rămână aproape neschimbată, cu adăugarea unei căzi cu bule, amenajate în ceea ce fusese o veche debara ciudată.

– Ambele capete ale unui secol, murmură Lilah. Aproape că ai lăsat neschimbată configurația originală.

– Trent mi-a spus că vrea să păstreze luxul și confortul fără să schimbăm atmosfera. Vom păstra majoritatea materialelor originale și vom duplica ceea ce nu mai poate fi recuperat.

– Vei reuși. Și pentru că ea putea să vadă și asta, destul de clar, ochii i se înlăcrimară, și își puse o mână pe umărul lui. Tatăl meu își dorea asta. El și mama obișnuiau să vorbească tot timpul despre asta. Mi-aș fi dorit ca ei să fi văzut asta.

Impresionat, Sloan își puse mâna peste a ei. Degetele lor se înlănțuiră când Amanda intră pe ușă. Prima ei reacție fu de șoc, la vederea surorii ei cu obrazul atât de aproape de al lui Sloan. Apoi simți pumnalul geloziei. Fără îndoială, între ei se petrecea ceva secret, chiar intim. Dar numaidecât mândria își făcu simțită prezența. Oare nu își spusese că individul era afemeiat?

– Scuzați-mă. Vocea ei era ca o peliculă de gheață când intră în cameră. Lilah, te căutam.

– M-ai găsit. Clipi ca să-și îndepărteze lacrimile, dar nu se deranjă să stea dreaptă. M-am gândit să trec pe aici și să-l cunosc pe Sloan.

– Văd că ați făcut cunoștință. Hotărâtă cu orice preț să pară relaxată, Amanda își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor. Este rândul tău să preiei tura în camera de depozitare.

Scanned by CamScanner

– Asta primesc pentru că am o zi liberă. Își încreți nasul, apoi îi zâmbi lui Sloan. Familia Calhoun a devenit una de detectivi, căutând indicii despre locul unde-ar putea fi ascunse smaraldele.

– Așa am auzit și eu.

– Poate că ar trebui să demolezi unul dintre pereți și le vei găsi acolo, arătând la fel de frumoase și de strălucitoare ca în ziua în care le-a ascuns Bianca. Se îndepărtă oftând. Ei bine, de vreme ce sunt chemată la datorie, aș face bine să mă îmbrac potrivit. Mandy, ar trebui să vii să arunci o privire peste schițele lui Sloan. Sunt grozave.

– Pun pariu că sunt.

Tonul ar fi fost un semn direct, chiar și dacă Lilah nu și-ar fi cunoscut atât de bine sora. Așa deci, se gândi Lilah, ridicând din sprânceană. Așa stăteau lucrurile. De vreme ce nu putuse niciodată să reziste tentației de a-și tachina sora, se aplecă și îl sărută pe Sloan pe obraz.

– Bine ai venit la Turnuri.

Sloan nu avea nici o îndoială cu privire la ce plănuia ea. Își spuse că ochii ei erau, poate, visători, dar în spatele lor se ascundea o minte ageră și afurisită.

– Mulțumesc. Cu fiecare zi ce trece mă simt mai acasă.

– Ne vedem în atelier peste 15 minute, îi spuse ea Amandei, apoi zâmbi ca pentru sine când ieși pe ușă.

– Asta e noua ta uniformă? o întrebă el pe Amanda, care stătea încruntată în mijlocul camerei, cu mâinile încă în buzunarele pantalonilor ei gri.

– Azi încep lucrul la ora două.

– Ce drăguț! El își încrucișă gleznele. Îmi place de sora ta.

– Asta este evident.

Sloan se mulțumi să rânjească.

– Cu ce se ocupă, de fapt?

– Dacă te referi la partea profesională, este naturalistă la Parcul Național Acadia.

– Flori sălbatice și chestii de-astea. I se potrivește.

Scanned by CamScanner

Amanda ridică din umeri și se îndreptă spre ușile de la terasă, de parcă admirația din vocea lui nu o deranja deloc.

- Credeam că faci măsurători sau ceva. Privind peste umăr, îi aruncă o privire aprigă. La camere adică.

De data asta, el izbucni în râs.

- Ești foarte drăguță când ești geloasă, Calhoun.

Amanda se întoarse și privi în lungul nasului.

- Nu știu despre ce vorbești.

- Sigur că știi, dar poți să stai relaxată. Deja te am în vizor.

Se aștepta ea să se simtă flatată? se întrebă. Partea ciudată era că, într-un fel ciudat, chiar era.

- Arăt eu ca o țintă?

- Aș spune că mai mult ca marele premiu. Într-un gest de pace, îi întinse o mână, iar ea își ținu răsuflarea, abținându-se să nu îl înjure. Înainte să te agiți și mai mult, ce-ar fi să rezolvăm niște afaceri?

- Nu mă agit, minți ea. Și nu văd ce afaceri am putea avea.

- Trent a spus că tu ești cea cu care ar trebui să... colaborez, până se întoarce el. Văd că tu ești cea care se ocupă de majoritatea afacerii familiei și ai cunoștințe la prima mână despre hoteluri.

Pentru că era ceva logic, ea se calmă suficient cât să ia în considerare.

- Ce vrei să știi?

„Cât de mult îmi va lua să dărâm zidul acesta din jurul tău", își zise el.

- M-am gândit că ai vrea să arunci o privire peste ceea ce am început deja. Aș vrea să trec în curând la planșa de schițe.

De fapt, ea murea de nerăbdare să vadă, dar afișă cu încăpățânare o atitudine degajată.

- Bine, dar nu am decât câteva minute libere.

- Mă mulțumesc și cu asta.

Scanned by CamScanner

El aşteptă ca ea să traverseze camera. Nu avea deloc încredere în el, se gândi Sloan. Şi pentru moment, asta era în ordine.

– Am schiţe pentru două dintre apartamente, îi spuse, răsfoind hârtiile. Plus turnul şi mare parte din sufrageria de aici.

Ea se aplecă mai mult, mijind puţin ochii ca să vadă fără ochelarii de citit. Ca şi Lilah, fu impresionată de schiţe. Nu doar că erau bune, dar arătau o înţelegere rapidă a atmosferei, a caracterului şi aspectelor practice necesare pentru o servire optimă.

– Lucrezi repede, spuse ea surprinsă.

– Când este nevoie. Îi plăcea cum îşi ridica mâna cu care îşi dădea părul la o parte, nu cu mişcările sinuoase ale surorii sale roşcate, dar cu o mişcare iute, absentă. Mirosea a săpun şi a parfum proaspăt.

– Ce este asta?

– Ce este ce anume? Era prea ocupat să observe felul în care lumina soarelui îi scălda părul, ca să mai fie atent şi la altceva.

– Asta. Ea arătă cu degetul pe o schiţă.

– Hmm. Aceea e o scară veche pentru servitori. Aducem acest perete aici şi o izolăm. El îi luă degetul şi îl glisă de-a lungul schiţei, podul palmei lui acoperind pielea moale a mâinii ei. Astfel, acest apartament capătă două niveluri, camera de zi şi baia aici, jos, două dormitoare şi baia principală, aici sus. De vreme ce scările sunt deja deschise, ne oferă o separaţie a funcţiilor fără să întrerupem fluxul de spaţiu.

– E drăguţ. Vag incomodată de contact, ea îşi îndoi mâna, dar nu reuşi decât să îşi împletească degetele cu ale lui. Presupun că vei obţine estimări de preţuri şi oferte.

– Am dat câteva telefoane.

Se părea că se întâmplă ceva cu picioarele ei de la genunchi în jos. Îi slăbiseră, ca şi cum ar fi alergat o cursă foarte lungă şi foarte rapidă.

Scanned by CamScanner

– Ei bine... Își adună curajul și se întoarse cu fața spre el. Ochii lui erau foarte aproape, foarte liniștiți, foarte calmi. Evident, știi ce faci.

– Da, știu.

O, da, știa, se gândi ea în timp ce se simți atrasă spre el – nu de mâna lui, dar de ceva moale, cald și slab din lăuntrul ei. Ea trebuia doar să-i cedeze, să se apropie puțin mai mult. Gura ei o putea atinge pe a lui, iar ea ar simți, așa cum simțise cu o zi în urmă, un fel de incitare puternică și o plăcere orbitoare. El aștepta, privind-o, cu acei ochi verzi, trecând de la calm la intens, voind ca ea să facă acea mișcare simplă, dar importantă. Amanda oftă și începu să se apropie de el.

Apoi își aduse aminte.

Doar cu câteva minute în urmă, el stătuse în aceeași poziție cu Lilah. Chipurile apropiate, degetele înlănțuite. Numai o naivă s-ar lăsa manipulată de un bărbat care trata cu atâta lejeritate sentimentele unei femei. Iar Amanda Kelly Calhoun nu era naivă.

Se trase înapoi, luându-și mâna de sub mâna lui. Sloan simți deja cum stomacul i se strânge și mai tare într-un ghem.

– Mi-a scăpat ceva? întrebă el pe un ton degajat care îl costă mult.

– Nu știu la ce te referi.

– Pe naiba nu știi. Mandy, mai aveai puțin și mă sărutai. Ți se citea clar în ochi. Acum ai înghețat la loc.

Ea își dori să fie ușor să-și răcorească sângele.

– Te lași purtat de vanitate. Dar, de fapt, probabil că asta este tipic pentru tine. Dacă vrei să faci o pauză de flirt și să te lipești de o femeie, încearcă din nou cu Lilah.

El era obișnuit să-și păstreze calmul. Când un bărbat avea o fire tumultoasă, învăța devreme să se stăpânească. Dar nu era ușor, nu cu ea, nu cu felul în care ea îl chinuia în mod constant.

– Vrei să spui că Lilah este disponibilă pentru fiecare bărbat care îi cere asta?

Scanned by CamScanner

Ea trecu de la gheață la foc atât de repede, încât el rămase mut de uimire, dar și de admirație.

- Domnule O'Riley, nu știi nimic despre sora mea. Ai grijă ce spui, altfel te vei trezi din nou în fund pe podea.

- Eu întrebam despre ce ai spus tu, îi aminti el.

- Eu pot să spun ce vreau eu, tu nu. Lilah are o inimă caldă și generoasă. Dacă faci ceva să o rănești, o să te...

- Stai așa. Chicotind, își ridică mâinile. Nu mă deranjează să muști puțin din mine, Calhoun, dar aș prefera să fie pentru ceva ce am făcut – sau cel puțin pentru ceva ce urma să fac. În primul rând, nu sunt așa un cuceritor precum mă crezi. Și în al doilea rând, nu sunt interesat de – cum ziceai? Să mă lipesc de Lilah.

Bărbia Amandei se ridică puțin.

- Ce e în neregulă cu ea?

Exasperat, el își lăsă mâinile în jos.

- Nimic. Spune-mi, nebunia străbunicuțului tău s-a transmis mai departe sau ești pur și simplu încăpățânată?

- Alege ce vrei.

Acum era la fel de jenată pe cât era de furioasă și se îndreptă spre fereastră să se uite afară. Fie că el era sau nu un cuceritor, cum se exprimase el, nu era treaba ei. Problema ei era că reacționase atât de exagerat când îl văzuse cu Lilah. Se ambala din nimic, își spuse Amanda. Dacă va continua să se răstească la el de fiecare dată când petreceau cinci minute împreună, relația lor de afaceri va avea de suferit. Și în definitiv, afacerile erau punctul ei forte. Își acordă încă un moment să se asigure că își recăpătase stăpânirea de sine și se întoarse cu fața spre el.

- Se pare că am divagat de la subiect. Să revenim la un nivel profesionist și să rămânem acolo.

- Faci asta foarte bine, observă el.

- Ce?

- Te închizi în tine. Nu poate să fie ușor să te afli în preajma mea, dacă te agită măcar pe jumătate cât mă agită pe mine să mă aflu în preajma ta. Atunci el zâmbi

Scanned by CamScanner

larg și își încrucișă din nou gleznele. Hai, poartă-te profesionist. Am o reală admirație pentru această latură a ta.

Ea nu era sigură dacă să urle, să râdă sau să se dea bătută. Așa că scutură din cap și încercă din nou:

- Îmi place munca ta.

- Mulțumesc.

- Am discutat cu Trent despre bugetul proiectului. El și C.C. s-ar putea să fie încă în luna de miere când vor veni primele oferte. Dacă se întâmplă asta, tu și cu mine va trebui să le trecem în revistă. În ceea ce privește secțiunea de hotel, tu ai mână liberă. În ceea ce privește cealaltă parte a casei, cea pentru familie, suntem interesați doar de reparații cruciale.

- De ce? Casa merită o renovare decentă.

- Pentru că hotelul este o afacere, iar familiile Calhoun și St. James vor fi partenere. Noi avem proprietatea, el are fondurile. Am căzut cu toții de acord că nu vom profita de generozitatea lui sau de faptul că se însoară cu C.C.

Sloan rămase o clipă pe gânduri.

- Trent pare că are alte idei. Și nu știu să fi permis cuiva să profite de el.

Zâmbetul îi destinse chipul.

- Știu, și noi toți apreciem faptul că el este dornic să ajute, dar față de acest aspect, poziția noastră este fermă. Turnurile, partea noastră din ele, reprezintă o problemă de care trebuie să se ocupe familia Calhoun. Înțelegerea este că vom accepta reparațiile necesare pentru instalații, rețeaua electrică și alte lucrări urgente, apoi îi vom da banii înapoi din partea noastră de profit. Dacă afacerea merge bine, în următorii ani ne vom putea ocupa singure de restul.

Aici era mândrie în joc, remarcă el. Și mai mult, integritate. Încuviință din cap.

- Tu rezolvă lucrurile cu Trent. Între timp, eu mă voi concentra pe aripa de vest.

Scanned by CamScanner

– Bine. Dacă îți permite programul, poți arunca o privire și la restul casei. Ar fi de ajutor dacă am avea o idee despre care va fi bugetul pentru zona destinată familiei.

El începu să explice că e arhitect, nu constructor, apoi ridică din umeri. Nu strica să arunce o privire.

– Sigur, o să fac un deviz.

– Aș aprecia asta. Când e gata, aș prefera să mi-l dai mie. Doar mie.

– Tu ești șefa.

Amanda ridică o sprânceană. În mod ciudat, nu se mai gândise la fel înainte. Își curbă buzele în timp ce procesă informația.

– Atunci ne-am înțeles. Încă un lucru.

– Putem adăuga câte lucruri vrei.

– Doar unul, spuse ea, deși buzele îi tremurară. Când finalizam unele dintre planurile de nuntă, mi-am dat seama că tu ești cavalerul de onoare. I-am lăsat mătușii Coco lista ta.

– Lista mea?

– Da, cu orarul, lucrurile pentru care ești responsabil, chestii de genul acesta. Este și o copie cu informațiile necesare – numele și numărul de telefon al fotografului, contactele muzicienilor, barmanul pe care l-am angajat... A, și am notat și numele a trei magazine de unde poți închiria un smoching. Se uită din nou la el și îi evaluă dimensiunile. Ar trebui să mergi cât mai repede să probezi unul.

– Mă voi ocupa de tot. Impresionat, dădu din cap. Calhoun, ești foarte eficientă.

– Da, sunt. Ei bine, te las să te întorci la muncă. Până pe la ora unu voi fi în camera de depozitare de la etajul trei, în aripa cealaltă. Și după aceea mă poți găsi la Bay Watch dacă ai întrebări.

– O, știu unde să te găsesc, Calhoun. Vânător bun.

El o privi îndepărtându-se și și-o imagină stând în camera de depozitare, înconjurată de cutii prăfuite și munți de hârtii îngălbenite. Probabil că ea deja găsise

Scanned by CamScanner

o modalitate de a ordona toate lucrurile, se gândi
zâmbind. Ar pune deoparte, ar cataloga și ar îndrea
totul în cel mai practic mod posibil în timp ce ar că
prin bucăți din trecut în căutarea unui vechi vis.

În dimineața aceea, Amanda nu găsise nici un v
Ea deja lucrase cinci ore până să ajungă la Bay Wat
Cu cinci săptămâni în urmă, când începuse căutare
colierului, ea își promisese că nu se va descuraja, i
diferent de cât de mult va dura sau de cât de puțin
va descoperi.

Până acum, descoperiseră chitanța originală pentr
achiziționarea smaraldelor și un carnețel unde Bianc
le menționase. Era destul, își spusese Amanda, pentr
a demonstra că într-adevăr colierul existase și pentru
menține vie speranța că acesta va fi găsit.

Se întreba adesea ce însemnase colierul pentru Bia
ca Calhoun și de ce îl ascunsese. Dacă făcuse asta cu ad
vărat. Potrivit altui zvon vechi, Fergus aruncase colier
în mare. După toate poveștile pe care le auzise Amand
despre dragostea de bani a lui Fergus Calhoun, era gre
de crezut că acesta aruncase de bunăvoie bijuterii în v
loare de un sfert de milion.

În plus, nu voia să creadă asta, recunoscu Amanda î
timp ce își prindea ecusonul. Deși nu ar fi recunoscu
față de altcineva, avea o slăbiciune pentru romantism
acea parte din ea se ținea strâns de ideea ca Bianca să
ascuns smaraldele, ca pe un dar sau promisiune, aște
tând momentul când va fi din nou nevoie de ele.

Îi era puțin rușine să știe că simțea astfel. Amand
prefera lucrurile directe și logice, rutina cu care sort
hârtiile și le organiza în căutarea practică a unei moș
niri valoroase.

Pentru Amanda, Bianca însăși rămânea un mister
fel de nepătruns ca și colierul. Pragmatismul ei înnăsc
făcea imposibil să înțeleagă o femeie care riscase totul
care în cele din urmă murise din dragoste. Asemene

Scanned by CamScanner

sentimente intense și disperate i se păreau puțin probabile, doar dacă nu erau în paginile unei cărți.

Cum ar fi să iubești atât de mult? se întrebă ea. Să simți că viața ta este atât de complet împletită cu a celuilalt, încât să fie imposibil să supraviețuiești fără el. Incomod, se gândi ea. Neconvenabil și lipsit de înțelepciune. Ea putea doar să fie recunoscătoare că nu moștenise acest gen de pasiune periculoasă. Se apucă de muncă simțindu-se bine cu inima ei nerănită.

– Amanda?

Ajunsese la jumătatea verificării rezervărilor din august și ridică o mână.

– Un minut, murmură ea și făcu totalul calculelor până în acel moment. Ce este, Karen? Uau! Își aranjă ochelarii pe nas și studie imensul buchet de trandafiri din brațele recepționerei. Ce-ai făcut? Ai câștigat un concurs de frumusețe?

– Nu sunt ai mei. Karen își îngropă fața în ei. Aș vrea eu. Tocmai au venit. Pentru tine.

– Pentru mine?

– Încă te numești Amanda Calhoun, spuse Karen și îi întinse bilețelul de la florar. Deși, dacă vrei să facem schimb până când se ofilesc aceste trei duzini de frumuseți cu tijă lungă, te poți baza pe mine.

– Trei duzini?

– I-am numărat. Zâmbind, Karen îi puse pe ghișeu. Trei duzini plus unul, adăugă ea, făcând semn spre trandafirul care era în vaza de alături. „Sloan", se gândi Amanda și simți cum inima îi oftează scurt. Cum ar putea ea să trateze un bărbat care făcea gesturi frumoase și neașteptate de fiecare dată când credea că se hotărâse în privința lui? Cum ar fi putut el să știe despre slăbiciunea ei secretă pentru trandafiri roșii? Nici nu îi mulțumise pentru primul.

– Nu ai de gând să citești biletul? întrebă Karen. Dacă trebuie să mă întorc la biroul meu fără să știu cine i-a trimis, voi fi distrasă și munca mea va avea de suferit.

Scanned by CamScanner

Diabolicul de Albert Stenerson mă va concedia şi va fi doar vina ta.

– Deja ştiu de la cine sunt, începu ea, fără să fie conştientă de aleanul din ochii ei. Era cu adevărat drăguţ din partea lui să... O!

Uimită, studie numele de pe bilet. Îşi dădu seama că nu era Sloan, cu o urmă de dezamăgire care o surprinse. Nu erau de la Sloan.

– Ei bine? Vrei să implor?

Încă uimită, Amanda îi dădu biletul.

– „Cu aprecierile mele, William Livingston." Uau! Karen îşi dădu pe spate părul lung şi negru. Ce-ai făcut ca să meriţi atâta recunoştinţă?

– I-am luat un aparat de fax.

– I-ai luat un aparat de fax, repetă Karen, dându-i înapoi biletul. Duminica trecută am gătit o friptură la tavă cu garnitură şi n-am primit decât o sticlă de vin ieftin.

Amanda continuă să se încrunte şi bătu cu biletul de marginea tejghelei.

– Cred că ar fi bine să-i mulţumesc.

– Cred că aşa ar fi bine. Karen luă unul dintre trandafiri şi îl mirosi. Asta dacă nu vrei să delegi sarcina. Mi-ar face plăcere să mă duc sus şi să-mi arăt recunoştinţa pentru domnul Livingston-Cu-Ochi-Mortali.

– Îţi mulţumesc, dar mă descurc. Ridică receptorul, apoi îi aruncă lui Karen o privire serioasă. Dispari.

– Strici toată plăcerea.

Râzând, tânăra ieşi, închizând discret uşa în urma ei, în timp ce Amanda formă numărul din apartamentul Island.

– Livingston.

– Domnule Livingston, Amanda Calhoun la telefon.

– A, eficienta domnişoară Calhoun. Vocea lui era însoţită de un hohot uşor de râs, unul plăcut şi flatant. Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Voiam să vă mulţumesc pentru flori. Sunt minunate. Foarte frumos din partea dumneavoastră.

Scanned by CamScanner

- Este un fel mărunt de a vă arăta că vă apreciez ajutorul și promptitudinea.

- Asta mi-e meseria. Vă rog să îmi spuneți dacă vă mai pot fi de ajutor pe durata șederii.

- De fapt, este ceva cu care m-ați putea ajuta.

- Desigur. Automat, ea luă un pix și se pregăti să noteze.

- Mi-ar plăcea să luați cina cu mine.

- Pardon?

- Mi-ar plăcea să vă scot la cină. Nu-mi prea place să mănânc singur.

- Îmi pare rău, domnule Livingston, este împotriva politicii hotelului ca personalul să socializeze cu oaspeții. Sunteți foarte amabil să mă invitați.

- Amabilitatea nu are nici o legătură. Pot să vă întreb dacă această politică a hotelului poate fi... amendată?

Nu era nici o șansă, se gândi Amanda. Nu cu Stenerson.

- Mi-ar face plăcere să iau asta în considerare, rosti ea cu tact. Din păcate, atâta vreme cât sunteți cazat la Bay Watch...

- Da, da. Revin eu în scurt timp.

Amanda clipi la receptorul mort, ridică din umeri, apoi îl puse la loc și se întoarse la lucru. Peste zece minute, Stenerson deschidea ușa.

- Domnișoară Calhoun, domnul Livingston ar dori să ia cina cu dumneavoastră. Gura lui era și mai arcuită decât de obicei. Ești liberă să te duci. Desigur, mă aștept să vă comportați de așa manieră încât să se reflecteze bine asupra hotelului.

- Dar...

- Nu face un obicei din asta.

- Eu...

Dar el deja închisese ușa. Amanda rămăsese cu privirea la ea când auzi telefonul sunând.

- Domnișoară Calhoun. Să fie ora opt? Ea se lăsă ușor pe spătarul scaunului, inspirând adânc. Tocmai voia

Scanned by CamScanner

să îl refuze când își dădu seama că mângâia bobocul de trandafir de la Sloan.

Amanda își retrase mâna și și-o lăsă în poală.

- Îmi pare rău, în seara asta lucrez până la ora zece.

- Atunci mâine. De unde să vă iau?

- Mâine este în regulă, răspunse ea instinctiv. O să vă dau adresa.

Scanned by CamScanner

capitolul 5

Sloan își dădu imediat seama că Trent se întorsese la Turnuri. Chiar și în biblioteca de la capătul unui coridor lung, auzea lătratul ascuțit al câinelui, strigătele copiilor și amestecul de râsete. Lăsând la o parte caietul, ieși afară să își revadă vechiul prieten.

Trent nu intrase mai departe de foaier. Jenny îi atârna de picioare, iar Fred alerga în cercuri și dansa. Alex sărea de zor încercând să capteze atenție în timp ce Coco, Suzanna și Lilah, toate îl bombardau cu întrebări în același timp. Doar C.C. radia, ținută strâns de Trent. De deasupra se auzi un strigăt, iar Sloan ridică privirea și o văzu pe Amanda țâșnind în jos pe scări. Râsul îi lumina chipul într-un fel cum nu mai văzuse până acum. Făcându-și loc printre surorile ei, îi veni și ei rândul la o îmbrățișare.

– Dacă nu te întorceai azi, aș fi trimis după tine o echipă de mercenari, îi spuse ea lui Trent. Mai sunt patru zile până la nuntă și tu ești plecat la Boston!

– Știam că poți să te ocupi de detalii.

– Are sute de liste, spuse Coco. E înspăimântător.

– Uite, vezi? Trent o sărută scurt pe Amanda.

– Ce mi-ai adus? Ce mi-ai adus? întrebă Jenny.

– Că tot veni vorba de mercenari. Râzând, Suzanna își luă fiica în brațe. Când îl zări pe Sloan în hol, zâmbetul ei păli. Încercă să își spună că doar își imaginează că ochii lui se schimbau de fiecare dată când o privea. N-avea cum să fie altfel. Ce alt motiv ar putea avea el să o displacă?

Sloan o mai studie un moment, o femeie înaltă, suplă, cu un păr blond pal, dat pe spate, strâns într-o coadă de cal, un chip binecuvântat cu o frumusețe clasică și ochi albaștri și triști. Luându-și privirea de la ea, își

Scanned by CamScanner

îndreptă atenţia spre Trent. Zâmbetul îi reveni în mod natural.

– Nu-mi place să te întrerup când eşti înconjurat de femei frumoase, dar timpul trece.

– Sloan! Cu braţul încă în jurul lui C.C., Trent păşi înainte ca să dea mâna cu Sloan. Dintre numeroasele lui cunoştinţe, asociaţi şi colegi, acesta era singurul om pe care îl considera prieten adevărat. Deja te-ai apucat de treabă?

– Încep acum.

– Arăţi de parcă tocmai ai revenit dintr-o vacanţă la tropice, în loc de şase săptămâni la Budapesta. Mă bucur să te văd.

– Şi eu. Sloan îi făcu repede cu ochiul lui C.C. E bine să văd că în sfârşit ţi-ai format un gust.

– Îmi place de el, spuse C.C.

– Femeile au tendinţa asta, spuse Trent. Ce mai face familia ta?

Privirea lui Sloan se îndreptă din nou spre Suzanna.

– Sunt bine.

– Voi doi sigur aveţi multe de recuperat. Simţindu-se stânjenită, Suzanna îşi luă de mânuţă fiul. Vom face o plimbare înainte de cină.

Amanda aşteptă până când Coco îi scoase pe toţi afară din hol înainte să-l apuce pe Sloan de braţ.

– Aşteaptă.

El îi zâmbi.

– Am tot aşteptat, Calhoun.

Ea nici măcar nu fu tentată să lovească mingea ridicată la fileu.

– Vreau să ştiu de ce o priveşti aşa pe Suzanna.

Veselia dispăru din ochii lui.

– Adică în ce fel?

– Ca şi cum ai detesta-o.

Îl enervă că acele sentimente foarte specifice şi foarte private se vedeau atât de clar.

– Ai mai multă imaginaţie decât am crezut.

Scanned by CamScanner

– Nu este doar imaginația mea. Uimită, ea scutură din cap. Ce ai putea avea împotriva Suzannei? Este cea mai bună, cea mai inimoasă persoană pe care o știu.

Era greu să nu zâmbească dispreţuitor, dar își menţinu expresia neutră.

– Nu am spus că am ceva împotriva ei. Tu ai spus.

– Nu a fost nevoie să spui. Evident că nu te pot face să vorbești despre asta, dar...

– Poate pentru că aș prefera să vorbesc despre noi. Își puse degajat mâinile pe balustrada din spatele ei, prinzând-o la mijloc.

– Nu există „noi".

– Sigur că există. Ești tu și sunt eu. Asta înseamnă noi. E gramatică simplă.

– Dacă încerci să schimbi subiectul...

– Iar îți apare linia aceea între sprâncene. Ridică un deget ca să o maseze. Acea linie Calhoun. Cum se face că mie nu îmi zâmbești niciodată cum îi zâmbești lui Trent?

– Pentru că pe Trent îl plac.

– E ciudat, majoritatea oamenilor mă consideră un tip plăcut.

– Nu și de unde stau eu.

– De ce nu vii puțin mai aproape?

Ea începu să râdă. Dacă ar fi existat un concurs pentru insistenţă, Sloan O'Riley l-ar fi câștigat detașat.

– Aici e suficient de aproape, mulţumesc. „E mai mult decât suficient de aproape", adăugă ea în gând stăpânindu-și impulsul de a își trece degetele prin acea coamă ciufulită de păr blond-roșcat. Nu aș folosi cuvântul plăcut. Dar obraznic, enervant, tenace, acestea s-ar putea potrivi.

– Îmi cam place genul tenace. Se aplecă mai aproape să îi inspire mirosul. Un bărbat nu ajunge prea departe dacă cedează de fiecare dată când se izbește de un zid. Sari peste el, sapi un tunel pe dedesubt sau îl dărâmi pur și simplu.

Scanned by CamScanner

Amanda îi puse o mână pe piept înainte ca el să reducă ultimul centimetru de distanță dintre ei.

– Sau continuă să se dea cu capul de el până când face o contuzie.

– Acesta este un risc calculat, și merită, dacă în spatele zidului se află o femeie care îl privește așa cum mă privești tu.

– Nu te privesc într-un fel anume.

– Când uiți că vrei să avem o relație profesională, mă privești cu ochii aceia mari și albaștri, înmuiată toată și puțin speriată. Curioasă. Mă face să-mi vină să te iau în brațe chiar aici și acum și să te duc într-un loc foarte liniștit unde să îți pot satisface această curiozitate.

Ea își imagina toate acestea mult prea clar, simțea totul foarte acut. Era o singură soluție. Fuga.

– Ei bine, a fost distractiv, dar trebuie să mă duc să mă schimb.

– Te întorci la lucru?

– Nu. Agilă, trecu pe sub brațul lui și urcă pe scări. Am o întâlnire.

– O întâlnire? repetă el, dar ea deja se grăbea spre etaj.

Își spuse că nu o s-o aștepte, deși se plimba dintr-o parte în alta a foaierului de douăzeci de minute. Nu avea de gând să se fâțâie pe acolo ca un idiot și să vadă cum pleacă ea cu un alt bărbat – după ce îl stârnise complet prin simplul fapt că stătuse acolo și îl privise. El avea multe de făcut, inclusiv să se bucure de cina la care îl invitase Coco, discutând despre vremuri noi și vechi, despre planurile lui Trent și chiar să se așeze la masa de proiectare. Nu avea de gând să își petreacă seara agitându-se pentru că o femeie încăpățânată prefera compania altuia, și nu pe a lui.

Până la urmă, își aminti Sloan în timp ce se plimba nervos prin foaier, ea era liberă să vină și să plece după cum poftea. Și el la fel. Nici unul din ei nu avea vreun angajament. Doar pentru că el o dorea, nu însemna

că se va agita prea tare dacă ea petrecea două ore cu alt bărbat.

Pe naiba!

Se întoarse și urcă treptele câte două.

- Calhoun? Strigă pe coridor, bătând în ușă. La naiba, Calhoun, vreau să vorbesc cu tine!

Se afla la capătul îndepărtat al holului și o luase înapoi, când Amanda deschise ușa.

- Ce se întâmplă? îl întrebă.

Sloan se uită la Amanda o clipă, așa cum stătea ea în raza de lumină care se revărsa din camera din spatele ei. Își aranjase elegant părul, observă el, iar acum arăta ciufulit într-un mod sexy. Se și machiase, în acel mod atrăgător și pasional pentru care unele femei aveau talent. Purta o rochie albastru pal ca gheața, cu fusta largă, strânsă pe talie și cu două bretele subțiri. La urechi și la gât îi atârnau pietre mari, de un albastru mai închis.

Nu mai arăta eficientă, constată el furios. Nu mai inspira competență. Era la fel de încântătoare ca o prăjitură albă și drăguță pe un platou elegant. Iar el își jură să nu lase nici un alt bărbat să guste măcar puțin din ea. Când se apropie, ea bătea deja din picior de nervi.

„Plăcut?" se gândi ea și trebui să reziste impulsului de a se retrage în camera ei și de a încuia ușa. Nimeni nu l-ar mai considera plăcut acum. Părea dur, ca și cum ar fi terminat de mestecat un munte de sticlă și se pregătea pentru felul doi.

- Ce fel de întâlnire? se răsti la ea și se aprinse și mai mult când simți cât de minunat mirosea.

Amanda își aplecă încet capul. Stătea cu mâinile în șolduri. Când ai de-a face cu un taur furios, nu începi să fluturi un steag roșu, ci încerci să sari gardul.

- O întâlnire obișnuită.

- Așa te îmbraci pentru o întâlnire obișnuită?

Iritată, ea se uită în jos și își îndreptă poalele rochiei.

- Ce e în neregulă cu felul în care m-am îmbrăcat?

Scanned by CamScanner

Drept răspuns, el o luă de braț și o învârti pe loc. Avusese dreptate, se gândi Sloan în timp ce i se strângea stomacul.

Doar acele două bretelițe îi acopereau spatele. Până jos, la talie.

– Unde e restul?

– Restul de ce?

– De rochie.

Ea se întoarse, încă precaută, și îl privi cu atenție.

– Sloan, cred că ai luat-o razna.

Amanda nici nu știa câtă dreptate avea, își zise el.

– Sunt la fel de calm ca oricare alt om după ce petrece zece minute cu tine. Anulează.

– Să anulez? repetă ea.

– Întâlnirea, la naiba! O împrânci nu prea blând spre dormitorul ei. Intră și sună-l. Spune-i că nu poți să ajungi. Niciodată.

– Chiar ești nebun. Uită de tauri și de steaguri roșii și se dezlănțui. Mă duc unde vreau și cu cine vreau. Dacă îți închipui că voi anula o întâlnire cu un bărbat atrăgător, fermecător și inteligent, pentru că așa îmi spune un babuin ca tine, atunci mai gândește-te.

– Ori întâlnirea, o amenință el, ori gâtul acela al tău mic și țeapăn.

Ea își mijii ochii până când aceștia deveniră două fante de foc albastru aprins.

– Să nu mă amenințI, cap sec! Am o întâlnire la cină cu opusul tău. Un gentleman, zise tânăra și îl dădu la o parte cu cotul. Acum, la o parte din calea mea!

– Mă dau, promise el, după ce o să fac ceva care să te pună pe gânduri.

O lipi cu spatele la perete, iar gura lui o acoperi pe a ei înainte ca ea să apuce să clipească. Putea să-i guste furia. Pentru asta s-ar fi luptat până la ultima ei suflare. Dar simțea și gustul dorinței lui și, față de asta, se supuse. Era un ecou perfect al dorinței ei.

Scanned by CamScanner

Lui nu îi păsa că nu era rezonabil. Nu îi păsa că era greşit sau prostesc sau orice alt cuvânt care s-ar fi putut potrivi cu acţiunile lui. Îi venea s-o blesteme pentru că îl făcea să se comporte ca un adolescent necugetat. Dar el putea să o guste, să se înece în mirosul pe care începea să îl înţeleagă şi pe care îl va dori mereu. El putea doar să o tragă mai aproape, ca să simtă căldura instantanee care pompa din trupul ei într-al lui.

Sloan simţea fiecare schimbare care o traversa.

Mai întâi, furia care o făcea să rămână rigidă şi distantă. Apoi predarea, ezitantă, apoi topită, oasele-i părând că se dizolvă. Şi pasiunea suprapusă atât de repede, că îi tăie răsuflarea. El înţelese că nu putea trăi fără asta.

Mâinile ei îl îmbrăţişară, de parcă acolo era locul lor. Lipit de al lui, trupul ei fremăta până când deveni tot o dulce durere. Era o durere care, odată simţită, nu putea fi niciodată uitată, ar fi întotdeauna râvnită. Nerăbdătoare, ea îl sărută pe gură, ştiind că în clipa următoare avea să fie copleşită de delir. Dorindu-l, dorind acel vârtej eliberator de pasiune pe care numai el îl putea aprinde în ea.

Numai el.

Cu o mângâiere lungă şi posesivă, el îşi plimbă mâinile de la umerii ei până la încheieturi, ţinându-le acolo o clipă, în timp ce pulsul ei se zbătea sub palmele lui. Când el îşi ridică ochii, ea se lăsă pe spate, sprijinindu-se fără vlagă de perete, privindu-l în timp ce încerca să îşi recapete suflul. În acelaşi timp, se luptă să răzbească prin torentul de senzaţii şi să înţeleagă sentimentele din spatele lor.

Sloan îşi închipui îngrozit cum ar fi atins-o alt bărbat, cum i-ar fi privit faţa şi cum ar fi fost copleşit de pasiune văzând-o aşa cum era acum, văzându-i ochii întunecaţi de pasiune. Pentru că el prefera furia curată şi pură fricii, o apucă din nou de umeri, aproape ridicând-o de la sol.

Scanned by CamScanner

– Gândește-te la asta, îi spuse el cu voce joasă și periculoasă. Gândește-te la asta mult și bine.

Ce îi făcuse ca să ajungă să îl dorească atât de tare? Fără îndoială că el știa, doar privind-o, că nu trebuia decât să o tragă în camera ei pentru a lua tot ce voia de la ea. Nu trebuia decât s-o atingă din nou, ca să o facă să fie disperată să-i dea. El nici măcar nu ar trebui să ceară. Conștientizarea acestui lucru o făcea să-i fie rușine, o tulbura gândul că cineva avea o astfel de putere asupra mândriei și voinței ei.

– Te-ai făcut înțeles, zise ea nesigură, furioasă pe lacrimile care îi înțepau ochii și gâtul. Vrei să mă auzi spunând că mă poți face să te doresc? Fie. Poți.

Strălucirea lacrimilor din ochii ei reuși să facă ceea ce furia ei nu fusese în stare. Îl doborî complet. În vocea lui se simțea regretul când își îndreptă o mână spre fața ei.

– Amanda...

Ea încremeni și închise ochii. Dacă el era blând - dacă el îi arăta fie și numai un strop de tandrețe, avea să se prăbușească.

– Ai obținut victoria, Sloan. Acum aș aprecia dacă mi-ai da drumul.

El își lăsă mâna să alunece pe lângă corp înainte să se dea înapoi.

– N-am de gând să-ți spun că îmi pare rău. După felul în care îl privea, se simți ca și cum tocmai ar fi strivit o făptură mică și fragilă.

– Este în ordine. Îmi pare mie rău cât pentru amândoi.

– Amanda! Lilah stătea în capătul scărilor, privindu-i pe amândoi cu curiozitatea ei adormită. A sosit partenerul tău.

– Mulțumesc. Dornică să scape, se întoarse în cameră să-și ia haina și geanta.

Scanned by CamScanner

Având grijă să nu îl privească pe Sloan, se năpusti din nou afară și în jos, pe scări. Lilah se uită după ea, apoi înaintă pe hol și își puse palmele pe umerii lui Sloan.

- Știi ceva, uriașule, arăți de parcă ți-ar prinde bine compania unui prieten.

El nici nu putea să numească sentimentele care îl copleșeau.

- Poate cobor pur și simplu și îl arunc afară pe o fereastră.

- Ai putea, spuse Lilah după o clipă de reflecție, dar lui Mandy i-au plăcut mereu asupriții.

Sloan se hotărî să scape de o parte din frustrare plimbându-se de colo colo pe coridor.

- Și cine e, de fapt?

- Nu l-am mai văzut până acum. Se numește William Livingston.

- Și?

Lilah ridică ușor din umeri.

- Înalt și frumos, cum se spune. Un accent britanic foarte subtil și foarte fermecător, costum italian, maniere rafinate. Are acea amprentă a avuției și bunei-creșteri fără a fi ostentativ.

Sloan înjură și se gândi să lovească peretele până îl găurește.

- Pare absolut minunat.

- Pare, aprobă ea, dar privirea ei era îngrijorată.

- Ce e?

- Vibrații rele. Ea își masă brațul absentă. Și avea o aură foarte întunecată.

- Lasă-mă cu chestiile astea, Lilah.

Ea îl privi cu un zâmbet firav.

- Să nu faci vreo prostie, Sloan. Ține minte, sunt de partea ta. Chiar cred că ești exact ce are nevoie sora mea cea-care-ia-totul-prea-în-serios. În maniera ei degajată, îl luă prietenește de braț. Relaxează-te, domnul William Livingston nu are nici o șansă. Nu e genul ei. Râse și îl conduse până la trepte. Ea crede că este, dar nu-i așa.

Scanned by CamScanner

Hai să mâncăm. Nimic nu se compară cu amandina mătușii Coco ca să-ți recapeți buna dispoziție.

Amanda studia meniul, prefăcându-se că avea poftă de mâncare. Restaurantul pe care îl alesese William era unul foarte mic, cu vedere spre golful Frenchman. Cum seara era caldă, se bucurau de cină pe terasă, la lumina lumânării care tremura în briza ușoară a mării, și de mireasma delicată a florilor de primăvară.

Amanda îl lăsă pe el să aleagă vinul și încercă să se convingă că urma să petreacă o seară încântătoare.

– Îți place Bar Harbor? întrebă ea.

– Foarte mult. Sper să și navighez în curând, dar momentan mă mulțumesc cu bucuria oferită de peisaj.

– Ai fost în parc?

– Nu încă. El privi spre sticla pe care i-o arăta chelnerul, examină eticheta și apoi aprobă din cap.

– Nu ar trebui să ratezi privelișteа de pe Cadillac Mountain, este superbă.

– Mi s-a mai spus. El gustă vinul, încuviință din cap și așteptă să-i fie turnat și Amandei. Poate că îți vei face puțin timp și îmi vei fi ghid.

– Nu cred că...

– Politica hotelului deja a fost încălcată, o întrerupse el și își atinse ușor paharul de al ei.

– Voiam să te întreb cum ai reușit asta.

– Foarte simplu. I-am oferit domnului Srenerson o alegere. Fie făcea o excepție de la politica lui, fie mă mutam la alt hotel, unde nu ar mai fi existat această problemă.

– Înțeleg. Ea sorbi gânditoare din vin. Pare destul de drastic, doar pentru o cină.

– O cină foarte încântătoare. Vreau să te cunosc mai bine. Sper că nu te deranjează.

„Ce femeie ar fi deranjată de asta?" se întrebă ea și zâmbi.

Scanned by CamScanner

Era imposibil să nu se relaxeze, să nu fie fermecată de poveștile lui, flatată de atenția lui. Spre deosebire de alți bărbați de succes, nu vorbea întruna despre afacerea lui. Ca dealer de antichități, călătorise prin toată lumea și, pe durata cinei, îi împărtăși Amandei impresii din Paris și Roma, Londra și Rio.

Din când în când, gândurile ei se îndreptau spre alt bărbat, iar atunci ea se concentra de două ori mai mult pentru a se bucura de locul și de persoana cu care era.

– Șifonierul din lemn de trandafiri din foaierul tău este o piesă frumoasă, comentă el în timp ce savurau cafeaua și desertul.

– Mulțumesc. Este din perioada Regency, cred.

El zâmbi.

– Crezi foarte corect. Dacă l-aș scoate la o licitație, m-aș considera foarte norocos.

– Străbunicul meu l-a adus din Anglia când a construit casa.

– A, casa! Buzele lui William se încrețiră când își duse cana la gură. Foarte impunătoare. Aproape că mă așteptam să văd domnițe medievale plimbându-se pe peluză.

– Sau lilieci care ies din turn.

El îi strânse mâna, râzând încântat.

– Nu, dar poate pe Rapunzel care își lasă în jos părul.

Imaginea îi plăcu și o făcu să zâmbească.

– O iubim, mereu am iubit-o. Poate că data viitoare când vizitezi insula, vei sta la Refugiul Turnuri.

– Refugiul Turnuri, murmură el, bătându-se ușor cu degetul peste buze. Unde am mai auzit de asta? Un hotel preconizat de St. James? Se luminează la față. Desigur. Am citit ceva acum câteva săptămâni. Doar nu vrei să spui că Turnurile sunt casa ta?

– Ba da. Sperăm ca într-un an refugiul va fi pregătit să primească oaspeți.

Scanned by CamScanner

– Asta este fascinant. Dar nu era cumva o legendă legată de locul acesta? Ceva legat de fantome și de bijuterii dispărute?

– Smaraldele Calhoun. Erau ale străbunicii mele.

Cu un zâmbet pieziș, el își lăsă capul într-o parte.

– E adevărat? Credeam că este doar un artificiu publicitar. Stai într-o casă bântuită și cauți comoara ascunsă. Ceva de genul acesta.

– Nu, de fapt nu suntem deloc încântate că s-a aflat povestea. Numai amintindu-și, Amanda se enervă atât de tare, încât începu să bată cu degetele în masă. Colierul există – a existat, în orice caz. Nu știu unde ar fi putut fi ascuns. Între timp, suntem mereu deranjate de reporteri sau trebuie să alungăm căutătorii de comori de pe terenul nostru.

– Îmi pare rău. Trebuie să fie foarte neplăcut.

– Sper să îl găsim în curând și să se termine odată cu toate prostiile astea. După ce încep lucrările de renovare, s-ar putea să-l găsim sub vreo dușumea.

– Sau în spatele unui panou secret, omniprezent, spuse el zâmbind și o făcu să râdă.

– Nu avem așa ceva – cel puțin nu unul de care să știu eu.

– Atunci străbunicul tău a fost neglijent. Un loc ca acela merită cel puțin un panou secret. El își puse din nou mâna peste a ei. Poate mă vei lăsa să te ajut să îl cauți... sau cel puțin mă vei lăsa să folosesc asta drept scuză să te revăd.

– Îmi pare rău, dar zilele următoare sunt foarte ocupată. Sora mea se mărită sâmbătă.

El zâmbi deasupra mâinilor lor unite.

– Mereu există și duminica. Mi-ar plăcea să te revăd, Amanda. Chiar foarte mult.

William abandonă subiectul, iar mâna ei se retrase ușor.

În drum spre casă, el se limită la chestiuni generale. „Nu mă presează", se gândi Amanda recunoscătoare.

Scanned by CamScanner

Fără presupuneri arogante sau zâmbete obraznice. Aceasta era genul de bărbat care știa să trateze o femeie cu respectul și atenția cuvenită. William nu ar trânti-o la pământ și nu i-ar râde în față. El nu ar urmări-o ca un infractor și nu i-ar da porunci.

Și atunci de ce se simțea atât de dezamăgită când, ajungând în fața casei, văzu că mașina lui Sloan nu era acolo?

Schimbându-și dispoziția, așteptă ca William să vină pe partea ei și să-i deschidă portiera.

– Îți mulțumesc pentru această seară, îi spuse ea. A fost minunat.

– Da, a fost. Și tu ești la fel. Își puse foarte blând mâinile pe umerii ei înainte să-i atingă buzele cu ale sale. Sărutul fu foarte cald, foarte mătăsos – o mângâiere expertă a buzelor și a mâinilor. Dar, spre dezamăgirea ei, n-o impresionă absolut deloc.

– Chiar vrei să mă lași să aștept până duminică să te revăd?

Ochii lui îi transmiteau că el fusese impresionat. Amanda așteptă ca dorința fierbinte din ochii lui să-i atingă vreo coardă. Însă nu simți nimic.

– William, eu...

– Prânzul, spuse el, zâmbind încântător. Ceva foarte relaxat la hotel. Îmi poți povesti mai multe despre casă.

– Bine. Dacă reușesc. Ea se îndepărtă înainte ca el să o poată săruta din nou. Îți mulțumesc încă o dată.

– Plăcerea e de partea mea, Amanda.

El așteptă, așa cum se cuvenea, ca ea să intre în casă. În timp ce ușa se închise în spatele ei, zâmbetul lui se schimbă puțin, deveni mai dur și mai rece. „Crede-mă, va fi plăcerea mea."

Se întoarse la mașină. Avea de gând să conducă mult dincolo de raza de observație a Turnurilor. Și apoi avea să se întoarcă pentru a face un tur rapid și discret al domeniului, pentru a-și nota cele mai practice căi de acces.

Scanned by CamScanner

Dacă Amanda Calhoun ar putea fi intrarea lui în Turnuri, ar fi bine și frumos – cu beneficiul suplimentar de a seduce o femeie frumoasă. Dacă nu va fi așa, va găsi pur și simplu altă cale. Oricum ar fi, el nu avea de gând să plece de pe insula Mount Desert fără smaraldele Calhoun.

– Te-ai distrat? întrebă Suzanna când Amanda intră pe ușă.

– Suze! Amuzată, dar nu și surprinsă, Amanda încuviință din cap. Iar m-ai așteptat.

– Nu, nu te-am așteptat. Pentru a-i dovedi, Suzanna gesticulă cu cana din mână. Doar ce am coborât să îmi fac un ceai.

Amanda râse și își puse mâinile pe umerii surorii ei.

– Cum se face că noi, irlandeze autentice din familia Calhoun, nu putem să spunem o minciună ca lumea?

Suzanna renunță.

– Nu știu. Ar trebui să exersăm mai des.

– Draga mea, arăți obosită.

– Mmm. Cuvântul potrivit era epuizată, dar nu îi plăcea să-l rostească. Suzanna sorbi din ceai și urcară scările împreună. Primăvara. Toată lumea vrea un aranjament floral. Nu mă plâng. Se pare că, în sfârșit, afacerea va aduce cu adevărat profit.

– Încă mă gândesc că ar trebui să angajezi pe cineva să te ajute. Te epuizezi între afacere și copii.

– Acum cine face pe mama? Oricum, Island Gardens are nevoie de încă un sezon bun înainte să îmi pot permite ceva mai mult decât un ajutor cu jumătate de normă. În plus, îmi place să fiu ocupată. Chiar dacă era frântă, se opri în fața ușii surorii ei. Mandy, pot să vorbesc ceva cu tine înainte să mergi la culcare?

– Sigur. Intră. Amanda lăsă ușa întredeschisă în timp ce își dădea jos pantofii. S-a întâmplat ceva?

– Nu. Cel puțin nu ceva de care să îmi dau seama cu adevărat. Pot să te întreb ce părere ai despre Sloan?

Scanned by CamScanner

– Ce părere am despre el? Trăgând de timp, Amanda își așeză cu grijă pantofii în dulap.

– Impresii, cred. Pare să fie un bărbat foarte drăguț. Amândoi copiii sunt deja înnebuniți după el, și asta este un barometru aproape infailibil pentru mine.

– Se poartă frumos cu ei. Amanda își dădu jos cerceii și îi puse în cutia de bijuterii.

– Știu. Tulburată, se plimbă prin cameră. Mătușa Co-co pare că l-a adoptat. Se înțelege bine cu Lilah. C.C. îl simpatizează, și asta nu doar pentru că este prieten cu Trent.

Puțin bosumflată, Amanda își desfăcu colierul.

– Este genul care se înțelege întotdeauna bine cu femeile.

Distrasă, Suzanna doar mișcă puțin din cap.

– Nu, nu este ceva tipic bărbat-femeie. Este doar un fel de relaxare înnăscută.

Amanda nu avu nici un alt comentariu și își aminti de tensiunea febrilă pe care o văzuse la el cu câteva ore mai devreme.

– Pare un bărbat degajat, prietenos.

– Dar?

– Probabil că este doar închipuirea mea, însă ori de câte ori se uită la mine, simt un val de ostilitate. Pe jumătate râzând, ea ridică din umeri. Acum parcă sunt Lilah.

Amanda o privi pe sora ei în ochi, în oglindă.

– Nu, și eu am simțit ceva. Nu pot să explic. I-am și spus despre asta.

– A spus ceva? Nu mă aștept ca toată lumea să mă placă, dar, când simt că cineva mă antipatizează atât de tare, aș vrea să știu de ce.

– A negat. Suzanna, nu știu ce să zic, cu excepția faptului că nu cred că este genul de bărbat care ar reacționa așa față de cineva pe care nici măcar nu îl cunoaște. Făcu un gest de neajutorare cu mâinile. Cu siguranță că poate fi enervant, dar nu cred că este un bărbat care este

Scanned by CamScanner

nedrept în mod intenționat. Poate că suntem amândouă prea sensibile.

– Poate. Suzanna alungă sentimentele incomode. Suntem cu toții puțin agitați cu nunta lui C.C. și cu renovările. Oricum, nu m-aș gândi prea mult la el, zise ea și o sărută pe Amanda pe obraz.

– Noapte bună.

– Noapte bună. Când se întinse pe pat, Amanda oftă prelung. Era o situație nefericită, se gândi ea. Era scandalos. Dar deja ea știa că în acea noapte avea să se gândească mult la el.

Scanned by CamScanner

capitolul 6

Era foarte punctuală. Dacă exista un lucru pe care puteai conta când venea vorba despre Amanda Calhoun, se gândi Sloan, acela era că va veni la timp. Se mișca repede – tipic –, așa că mări pasul și traversă curtea hotelului ca să o prindească lângă poarta care dădea spre piscină. Pe zăvor, mâna lui o acoperi pe a ei.

Ea se smuci, lucru la care Sloan se așteptase.

– Nu ai altceva mai bun de făcut? întrebă ea.

– Vreau să vorbesc cu tine.

– Acesta este timpul meu. Ea împinse și deschise poarta, apoi se întoarse. E timpul meu personal. Nu trebuie să vorbesc cu tine. Ca să dovedească asta, îi trânti repede poarta nas.

Sloan respiră lung și adânc, apoi deschise poarta.

– Bine, poți doar să asculți.

O prinse din urmă în timp ce ea își puse prosopul pe un șezlong.

– Nu am de gând să vorbesc și nu am de gând să ascult. Nu ai absolut nimic să îmi spui care să mă intereseze. Se dezbrăcă de halat și plonjă în piscină.

Sloan o privi făcând prima tură de bazin. „E nebună de legat", se gândi el, apoi își mișcă umerii. Deci, nu mergea cu binișorul.

Cu fiecare lovitură și mișcare, Amanda îl înjura în gând. Își petrecuse jumătate din noapte revăzând cu ochii minții ultima lor scenă împreună. Din nou și din nou. O întristase nespus. O înfuriase. În acea dimineață, când se trezise, își promisese că el nu va mai avea ocazia să o atingă niciodată. În mod sigur nu va avea ocazia să o facă să se mai simtă atât de neajutorată și de dornică.

Scanned by CamScanner

Viața ei de-abia începea să înainteze așa cum voia ea. În nici un caz, acest Sloan O'Riley și nimeni altcineva nu-i va sta în cale.

Se lovi de el, ca o torpilă de pe o navă de luptă. Bolborosind, se ridică la suprafață și îl văzu stând în apă până la piept. Până la pieptul gol.

– Ce faci?

– M-am gândit că aici am mai multe șanse să te fac să mă asculți decât aș fi avut dacă aș fi rămas pe margine și aș fi urlat la tine.

Mijindu-și ochii, Amanda își dădu la o parte părul de pe față. Refuza să recunoască râsul care îi bolborosea în gât.

– Piscina se deschide pentru oaspeți la ora zece.

– Da, cred că ai mai spus asta. Ceea ce nu ai mai spus este că apa este rece ca gheața.

– Da. Acum ea zâmbi și în felul în care își arcuia buzele se putea citi și umor, și aroganță. Știu. De aceea îmi place să fiu în mișcare.

Amanda începu să înoate, tăind curat apa. El își potrivea mișcările cu ale ei, la mai puțin de treizeci de centimetri distanță. Ea observă că el se dezbrăcase mai mult decât de cămașă. Singurul lucru care mai acoperea acel trup lung era un slip bleumarin. De fiecare dată când intra cu fața în apă, ochii ei mai aruncau pe furiș o privire în direcția lui.

Umerii lui lați și pieptul erau completați de o talie și de șolduri înguste. Pielea era întinsă și suplă, fără un gram de grăsime. Stomacul era plat și ferm și... o, Doamne! Când aproape era să inspire apă, în loc de aer, Amanda își forță privirea să treacă mai jos câțiva centimetri strategici spre coapsele și gambele rare și musculoase.

Fiecare centimetru de piele expusă era acoperit de un bronz natural. Pielea lui udă strălucea precum arama. Și cum ar fi fost să o mângâie acum cu mâinile? Să simtă acei mușchi supli și netezi sub degete? Cum li s-ar

Scanned by CamScanner

îi potrivit acum trupurile împreună, alunecoase ca vidrele, frecându-se unul de altul prin apa rece?

Rece? se gândi ea. Piscina începea să i se pară o saună. Începu să înoate și mai repede. Dacă l-ar putea întrece, poate că și-ar lăsa în urmă propriile gânduri neînfrânate.

El era încă alături de ea, urmându-i viteza și ritmul astfel încât traversau piscina într-un fel de armonie nestudiată și lejeră. Era minunat, aproape senzual, felul în care brațele lor se ridicau și avansau în același moment, felul în care picioarele lor forfecau apa, iar trupurile lor se întindeau... ca și cum ar fi făcut dragoste, se gândi ea visătoare, apoi se scuturâ ca să-și scoată din minte acea imagine fierbinte.

Amanda accelerâ și transferâ toată acea pasiune frustrată în viteză. Cu toate astea, mâinile lor plesneau peretele piscinei la unison. Ea începu să se bucure de ceea ce era de fapt, o competiție nedeclarată între doi oameni cu aceleași abilități. Pierduse șirul bazinelor și nu îi păsa. Când plămânii ei obosiră și începu să își simtă mușchii slăbind, se agățâ de marginea piscinei, ieșind râzând la suprafață.

Sloan era sigur că ea nu fusese niciodată mai frumoasă, cu părul și fața pline de apă și cu ochii scânteind de încântare. Mai mult decât orice, și-ar fi dorit să o tragă spre el, doar ca să o țină în brațe, în timp ce râsul ei răsuna în aerul dimineții. Dar noaptea trecută, neputând să doarmă, își făcuse o promisiune. Intenționa să se țină de promisiune.

El îi zâmbi larg și prietenos.

– Sau mai domolit lucrurile.

– Ești destul de bun. Pentru cineva din Oklahoma, vreau să zic.

– Nici tu nu te miști rău. Pentru o femeie.

Amanda râse din nou și își sprijini capul de marginea piscinei ca să se uite la el. Părul lui era închis la culoare și plin de apă, ondulat deasupra sprâncenelor și pe gât, făcându-i degetele să-și dorească să se joace prin el.

Scanned by CamScanner

– Îmi place să mă întrec.

– Să te întreci? Asta am făcut? Credeam că doar înc
tăm relaxat.

Ea îi aruncă apă în ochi, apoi se ridică în picioare.

– Trebuie să plec.

– Acum mă lași să vorbesc cu tine? Râsul îi păli din
ochi.

– Hai s-o lăsăm baltă, sugeră ea și se săltă pe margine
piscinei.

El îi atinse piciorul cu mâna.

– Mandy...

– Nu vreau să mă mai cert cu tine. De vreme ce am
putut să ne înțelegem bine cinci minute, de ce să nu
lăsăm lucrurile așa?

– Pentru că vreau să-ți cer scuze.

– Dacă ai putea doar... Ea se întrerupse și îl privi fix
Să faci ce?

– Vreau să-ți cer scuze. El se ridică și își puse mâinile
ușor pe brațele ei, chiar sub umeri. Aseară am depășit
limita și îmi pare rău.

– O. Nedumerită, se uită în jos și începu să își scuture
apa de pe coapsă.

– Acum ar trebui să spui, e în regulă, Sloan, îți accept
scuzele.

Ea privi printre genele ude, apoi zâmbi. Brusc, totul
era prea confortabil ca să se mai agațe de furie.

– Cred că le accept. Te-ai purtat ca un nemernic.

El se strâmbă.

– Mulțumesc mult.

– Așa este. Rostind amenințări și ordine. Iar apoi îmi
ieșit tot aburul acela pe urechi.

– Vrei să știi de ce?

Ea scutură din cap și dădu să plece, dar el o ținu
pe loc.

– Tu ai declanșat asta, spuse el. N-am putut să suport
gândul ca tu să fii cu altcineva. Uită-te la mine. O apucă
ușor de bărbie, întorcându-i fața spre el. Ai stârnit ceva
în mine. Nu mă pot abține și nici nu vreau.

Scanned by CamScanner

- Mă gândesc că...

- Gânditul nu are nici o legătură. Știu ce simt când te privesc.

Ea pierdea repede teren. Sentimentul rapid de panică nu putea să concureze cu plăcerea copleșitoare.

- Trebuie să mă gândesc, murmură ea. Așa sunt făcută.

- Bine, atunci uite ceva nou la care să te gândești. Mă îndrăgostesc de tine.

Acum panica o izbi din plin. Îi fulgera în priviri în timp ce se uita la el.

- Nu vorbești serios.

- Ba da. Și tu știi asta, altfel nu ai sta aici, prinsă ca un iepure în capcană.

- Eu nu...

- Nu te întreb ce simți, o întrerupse el. Doar îți spun ce simt eu, ca să te poți obișnui cu asta.

Ea nu credea că s-ar obișnui vreodată mai mult decât s-ar obișnui cu el. În mod sigur ar fi imposibil să se obișnuiască cu sentimentele care se învălmășeau acum în sufletul ei. Asta era dragostea? se întrebă ea. Această senzație acută și strălucitoare care se putea transforma în ceva cald, blând, fără nici un avertisment?

- Eu nu... Nu sunt sigură cum... Trase adânc aer în piept. Faci asta doar ca să mă înnebunești?

Era de ajutor că putea zâmbi

- Da. Dă-mi un sărut, Calhoun.

Ea se răsuci și se desprinse din strânsoarea lui udă.

- Nu te mai sărut, pentru că îmi șterge din minte orice gând inteligent.

Acum el zâmbi larg.

- Scumpo, ăsta este cel mai drăguț lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Când el ieși din piscină, Amanda își luă prosopul. Îl plesni o dată, suficient de tare, încât aerul să trosnească.

- Stai departe. Vorbesc serios. Fie îmi dai timp să mă gândesc la toate astea, fie țintesc și trag. Și eu țintesc sub

Scanned by CamScanner

centură. În ochii ei se citea atât provocare, cât și amuzament. În clipa asta nu ai prea multă protecție.

El își trecu limba peste dinți.

– Aici m-ai prins. Ce zici de o plimbare cu mașina după ce ieși de la serviciu?

Ar fi plăcut, se gândi ea, să meargă cu el cu mașina printre dealuri, cu ferestrele deschise și cu vântul suflând. Dar, din păcate, datoria era pe primul loc.

– Nu pot. În seara asta avem petrecerea miresei pentru C.C. Îi facem o surpriză când se întoarce de la muncă, zise și se încruntă puțin. E pe lista ta.

– Se pare că mi-a scăpat. Atunci mâine.

– Am întâlnirea finală cu fotograful, apoi trebuie să o ajut pe Suzanna cu florile. Nici poimâine seară, adăugă ea înainte ca el să apuce să întrebe. Vor veni majoritatea oaspeților din afara orașului, în plus, avem cina de repetiție.

– Iar apoi nunta, spuse el, încuviințând. După nuntă, Calhoun.

– După nuntă, eu... Zâmbi, realizând că se simțea foarte bine. Te anunț eu. Luându-și halatul, se îndreptă spre poartă.

– Hei. Nu am prosop.

Ea zâmbi peste umăr.

– Știu.

Târziu în acea după-amiază, Sloan stătea pe terasă, făcând schițe. Voia să adauge încă o scară exterioară, fără să deranjeze integritatea clădirii. Se opri când Suzanna ieși cu coșuri de nuiele, pline cu flori de primăvară.

– Scuze. Ea ezită, apoi încercă să zâmbească. Nu știam că ești aici. Fac pregătiri pentru petrecere.

– Plec într-un minut.

– Este în regulă. Ea lăsă coșul jos și se întoarse înăuntru.

În minutele următoare, Suzanna fu într-un du-te-vino, aducând scaune și decorațiuni de hârtie. Petrecură

timpul într-o tăcere apăsătoare, până când, în sfârşit, ea puse deoparte una dintre lebedele Amandei şi îl privi.

- Domnule O'Riley, ne-am mai întâlnit cândva?

El continuă să deseneze.

- Nu.

- Mă întrebam, pentru că pari că mă cunoşti şi că ai o părere proastă despre mine.

O privi cu răceală.

- Nu te cunosc, doamnă Dumont.

- Atunci de ce... Ea se opri. Detesta confruntările, felul în care îi încordau muşchii stomacului. Întorcându-se, dădu să intre înapoi în casă. Simţea privirea lui rece şi plină de resentimente. Se ţinu cu o mână de uscior şi se forţă să se întoarcă cu faţa la el. Nu, nu am de gând să fac asta. Eşti în casa mea, domnule O'Riley, şi refuz să merg pe vârfuri în propria casă. Acum vreau să ştiu care e problema ta.

El azvârli carnetul de schiţe pe o măsuţă de sticlă.

- Numele nu îţi pare cunoscut, doamnă Dumont? O'Riley nu-ţi aduce aminte de nimic?

- Nu, de ce ar trebui?

Gura lui se strânse.

- Poate dacă mai adaug un nume. Megan. Megan O'Riley. Acum îţi pare cunoscut?

- Nu. Frustrată, îşi trecu o mână prin păr. Vrei să ajungi la subiect?

- Bănuiesc că pentru cineva ca tine este uşor să uiţi. Pentru tine ea nu a fost mai mult decât un mic inconvenient.

- Cine?

- Megan. Sora mea, Megan.

Suzanna scutură din cap, complet nedumerită.

- Nu o cunosc pe sora ta.

Faptul că numele nu însemna nimic pentru ea nu făcu decât să-l înfurie. Sloan se apropie de ea, ignorând spaima din ochii ei.

- Nu, nu ai întâlnit-o niciodată faţă în faţă. De ce te-ai deranja? Ai făcut astfel încât ea să fie dată la o parte

Scanned by CamScanner

foarte ușor. Nu că ai rămas cu cine știe ce premiu. Baxter Dumont a fost mereu un ticălos, dar ea l-a iubit.

– Sora ta! Suzanna ridică o mână nesigură să-și maseze tâmpla. Sora ta și Bax.

– Începi să-ți aduci aminte! Când ea dădu să plece, el o apucă de braț. A fost din dragoste sau pentru bani? întrebă el. Oricum, ai fi putut da dovadă de puțină compasiune. La naiba, avea 17 ani și era însărcinată! Nu puteai să te dai puțin la o parte ca să-l lași pe nenorocitul de laș să-și vadă fiul?

Ea căpătă o nuanță translucidă de alb. Sub mâna lui, brațul ei părea să se transforme în apă.

– Fiul? șopti ea.

– Era doar o copilă, o copilă speriată care credea fiecare minciună pe care i-o spunea el. Am vrut să-l omor, dar asta ar fi înrăutățit situația pentru Meg. Dar tu, pe tine nu te-a lăsat inima să-i dai măcar resturile de la masă. Tai continuat viața cochetă de parcă ea și băiatul nici nu ar exista. Și când te-a sunat și te-a implorat să îl lași să-și vadă băiatul o dată sau de două ori pe an, ai făcut-o curvă și ai amenințat-o că vei face în așa fel încât să-i fie luat fiul dacă îl va mai contacta vreodată pe prețiosul tău soț.

Ea nu-și putea reveni. Nu îi mai fusese atât de greu să respire de la ultima ceartă monstruoasă cu Bax. Slăbită, făcu semn spre mâna care o ținea de braț.

– Te rog. Te rog, am nevoie să stau jos.

Dar el o privea fix. Pe măsură ce i se domolea furia, vedea că în ochii ei nu era rușine, nu era batjocură și nici măcar furie. Era uimire.

– Dumnezeule, spuse el încet. Nu știai.

Ea nu era în stare decât să încuviințeze din cap. Când strânsoarea lui slăbi, ea se întoarse și fugi în casă. Sloan stătu un moment, cu mâinile apăsate pe ochi. Tot dezgustul pe care îl simțise pentru Suzanna se întoarse împotriva lui. Dădu să fugă după ea și se izbi de Amanda, care stătea furioasă în pragul ușii.

Scanned by CamScanner

– Ce i-ai făcut? Îl împinse înapoi cu mâinile. Ce naiba i-ai spus de-ai făcut-o să plângă așa?

Nodul din stomacul lui se strânse și mai tare.

– Unde s-a dus?

– Nu te mai apropii de ea vreodată. Când mă gândesc că începusem să cred că aș putea... Du-te naibii, O'Riley.

– Nu-mi poți spune nimic care să fie mai rău decât ce-mi spun singur deja. Unde e?

– Du-te dracului! Ea îi trânti ușa de la terasă în nas și trase zăvorul.

Lui Sloan îi trecu prin minte să doboare ușa, dar, înjurând, o luă pe treptele de piatră de pe latura casei.

O găsi pe Suzanna stând pe balconul de la etajul doi, privind înspre stânci. Abia apucă să facă un pas spre ea când Amanda dădu buzna pe ușă.

– Tu să stai departe de ea. Ea deja trecuse un braț protector în jurul surorii sale. Întoarce-te și mergi înainte. Nu te opri până nu ajungi în Oklahoma.

– Lucrurile astea nu te privesc, îi spuse Sloan, iar Suzanna trebui să o țină strâns înainte ca Amanda să sară la el.

– E în regulă. Suzanna îi strânse tare mâna Amandei. Trebuie să vorbesc cu el, Mandy. Singură.

– Dar...

– Te rog. Este important. Du-te jos și termină de aranjat, bine?

Ezitând, Amanda se conformă.

– Dacă asta vrei. Ea îi aruncă o privire ucigătoare lui Sloan. Ai grijă ce faci.

Când rămaseră singuri, Sloan se străduí să găsească cuvintele potrivite.

– Doamnă Dumont. Suzanna...

– Cum îl cheamă? întrebă ea.

– Poftim?

– Pe băiat. Cum îl cheamă?

– Eu nu...

Scanned by CamScanner

– La naiba, cum îl cheamă? Se întoarse spre el. Lacrimi mănioase luaseră locul şocului. Este pe jumătate frate cu copiii mei. Vreau să ştiu cum îl cheamă.

– Kevin. Kevin O'Riley.

– Câţi ani are?

– Şapte.

Întorcându-se înapoi cu faţa spre mare, închise ochii. În urmă cu şapte ani ea era o proaspătă mireasă, plină de speranţe şi visuri şi dragoste oarbă.

– Şi Baxter ştia? El ştia că ea îi născuse un copil?

– Da, ştia. La început, Megan nu a spus nimănui cine era tatăl. Dar după ce ea a sunat şi a vorbit cu tine... de fapt nu a vorbit cu tine, nu-i aşa?

– Nu. Suzanna continua să privească în gol. Poate cu mama lui Baxter.

– Vreau să îţi cer scuze.

– Nu este nevoie. Dacă ar fi fost vorba despre una dintre surorile mele, aş fi lovit cu mai mult decât cu câteva cuvinte dure. Îşi cuprinse coatele cu mâinile pentru a se încălzi. Continuă.

„E mai dură decât pare", se gândi Sloan, dar asta nu îi uşură conştiinţa.

– După ce a sunat, s-a prăbuşit complet. Atunci mi-a spus totul. Cum l-a întâlnit pe Dumont când s-a dus la New York în vizită la nişte prieteni. El era acolo cu afaceri şi a început să o plimbe prin oraş. Nu mai fusese la New York până atunci şi... el i-a luat ochii. Era doar un copil.

– 17 ani, murmură Suzanna.

– Şi naivă. Ei bine, a trecut peste asta destul de repede. Amărăciunea ieşi la suprafaţă. Îi spunea minciunile obişnuite despre căsătorie, despre cum va veni în Oklahoma să-i cunoască familia. După ce ea s-a întors acasă, el nu a mai căutat-o. L-a prins la telefon o dată sau de două ori. Venea cu scuze şi alte promisiuni. Apoi a aflat că era însărcinată. El se calmă, încercând să nu îşi aducă aminte cât de furios şi speriat fusese când aflase că sora lui mai mică urma să aibă un copil. Când i-a spus

de copil. Bax a schimbat repede tactica. I-a aruncat niște lucruri destul de groaznice, iar ea s-a maturizat repede. Prea repede.

Suzanna înțelese asta, mai mult decât putea el să își dea seama.

- Trebuie să-i fi fost foarte greu să aibă un copil fără tată.

- S-a descurcat. Am o familie foarte săritoare. Ei bine, tu știi cum e.

- Da.

- Din fericire, nici banii nu au fost o problemă, așa că a putut să-i ofere copilului toată grija de care avea nevoie. Suzanna, ea nu a vrut niciodată banii lui.

- Nu, înțeleg și asta.

El încuviință încet din cap, văzând că ea înțelegea.

- Și când s-a născut Kevin... ei bine, Meg a fost grozavă. De dragul lui, a încercat să îl contacteze din nou pe Dumont și, în cele din urmă, s-a hotărât să apeleze la soția lui. Nu voia altceva decât ca fiul ei să aibă un fel de legătură cu tatăl lui.

- Înțeleg. Mai calmă, se întoarse și îl privi. Sloan, dacă aș avea vreo influență asupra lui Bax, aș folosi-o. Își ridică brațele și le lăsă să cadă. Dar nu am, nici măcar în ceea ce îi privește pe copiii pe care a ales să îi recunoască.

- Se pare că pentru Kevin e mai bine cum stau acum lucrurile. Suzanna... zise el și își trecu o mână prin părul ciufulit. Cum naiba a ajuns o femeie ca tine cu Dumont?

Ea zâmbi.

- Cândva, am fost o fată tânără și naivă care a crezut în fericirea până la adânci bătrânețe.

Sloan ar fi vrut să o ia de mână, dar nu era sigur că ea va accepta.

- Știu că ai spus că nu vrei scuze, dar m-aș simți mult mai bine dacă le-ai accepta oricum.

Ea fu cea care îi oferi mâna.

Scanned by CamScanner

– Asta e ușor de făcut când e vorba de familie. Îți pare că, într-un fel ciudat, suntem rude. Ea își ținea cu mâna liberă mâinile lor împreunate. Mai târziu, își promise ea, va găsi câteva minute singură în care să lase durerea să vină. Și să îi dea drumul. Vreau să îți cer o favoare. Aș vrea ca Jenny și Alex, copiii mei, să afle despre Kevin și, dacă nu o va deranja pe sora ta, să aibă ocazia să îl cunoască.

– Când fac o mișcare greșită, o fac până la capăt. Asta înseamnă mult pentru ea.

– Jenny și Alex vor fi încântați. Ea se uită la ceas. Că veni vorba, probabil că deja s-au întors de la școală și o înnebunesc pe mătușa Coco. Aș face bine să plec...

El privi în josul scărilor, spre terasă. Și se gândi la Amanda.

– Și eu. Am și alte lucruri de rezolvat.

Suzanna ridică o sprânceană.

– Succes.

El avea sentimentul că va avea nevoie de noroc. Până când ajunse la terasă, era sigur de asta. Amanda era acolo, legând panglici în timp ce Lilah lega degajate baloane de spătarele scaunelor. O masă lungă era deja acoperită cu o față de masă albă și subțire.

Amanda auzi zgomotul cizmelor pe piatră și se întoarse să-i arunce o privire mortală. Lilah nu avu nevoie de alt indiciu.

– Ei bine. Ea lovi un balon cu vârful degetului și îl lăsă deoparte. Cred că mă duc să văd dacă mătușa Coco a terminat prăjiturile acelea cu ciocolată. Când trecu pe lângă Sloan, se opri. Spre deosebire de Amanda, ochii ei erau reci, dar înțelesul era clar. Nu mi-ar plăcea să cred că m-am înșelat în privința ta. Se îndreptă spre ușile de la terasă și, după o scurtă ezitare, le închise pentru a-i oferi intimitate surorii sale.

Amanda nu așteptă și se dezlănțui imediat.

– Ai ceva rupeu sau poate că ești pur și simplu prost, de-ți arăți fața aici după ce ai făcut.

Scanned by CamScanner

– Nu știi nimic despre asta. Suzanna și cu mine am lămurit lucrurile.

– O, așa crezi? Gata să atace, ea trânti un pachet de farfurii drăguțe cu roz și argintiu. Nicidecum. Când mă gândesc că doar cu câteva ore în urmă aproape m-ai convins că ești genul de bărbat la care aș putea să țin... și vin acasă și o găsesc pe sora mea fugind de tine și părând devastată. Vreau să știu ce-ai făcut.

– Am luat în seamă o informație greșită. Și îmi pare rău pentru asta.

– Nu este suficient.

Propriile lui sentimente erau puțin prea proaspete ca să gândească rațional.

– Ei bine, va trebui să fie. Dacă vrei să afli mai multe, va trebui pur și simplu să o întrebi pe Suzanna.

– Te întreb pe tine.

– Iar eu îți spun că ceea ce s-a întâmplat a fost între ea și mine. Nu are nici o legătură cu tine.

– Aici te înșeli. Ea traversă terasa până când ajunseră față în față. Te pui cu un Calhoun, te pui cu toți. Poate că trebuie să te suport până după nuntă, de vreme ce tu ar trebui să fii cavalerul de onoare. Dar după ce se termină, voi face orice este nevoie să mă asigur că te întorci de unde ai venit.

Împins până la limita răbdării, el o apucă de reverele de la sacou.

– Ți-am mai spus și înainte, eu termin ce încep.

– Ai terminat, O'Riley. Turnurile nu au nevoie de tine și nici eu.

El tocmai voia să îi demonstreze contrariul, când Trent deschise ușile de la terasă. Acesta îl privi pe prietenul său și pe viitoarea sa cumnată cum se împungeau din priviri și își drese glasul:

– Se pare că ar trebui să îmi aleg mai bine momentul.

– Ți-ai ales momentul foarte bine. Amanda înfipse un cot în stomacul lui Sloan înainte să se îndepărteze. În seara asta nu avem timp de bărbați aici. De ce nu-l iei pe ticălosul ăsta pe care l-ai adus aici și să vă duceți

Scanned by CamScanner

să faceți ceva tipic bărbătesc? Ea trecu pe lângă Trent și intră repede în casă.

– Ei bine. Trent respiră adânc. Când ți-am cerut să preiei proiectul, nu cred că am menționat și temperamentul femeilor din familia Calhoun.

– Nu, nu l-ai menționat. Încruntându-se la holul gol, Sloan își masă stomacul. În orașul acesta există pe undeva un bar întunecat și zgomotos?

– Cred că am putea găsi unul.

– Bun. Hai să ne îmbătăm.

El găsi barul și găsi și sticla. Sloan se așeză în separeul din colț și hârșâi printre dinți, whisky-ul înțepându-i gâtul. După primul pahar și după cel de-al doilea, îi povesti lui Trent despre altercația lui cu Suzanna.

– Baxter Dumont este tatăl lui Kevin? Nu mi-ai spus niciodată.

– I-am dat cuvântul lui Meg că nu voi spune nimănui. Nici părinții noștri nu știu.

Trent păstră o clipă tăcerea, sorbind gânditor din apa lui minerală.

– Este greu de crezut cum un asemenea ticălos egoist a reușit să devină tatăl a trei copii minunați.

– E un mister în toată regula. Sloan făcu semn pentru încă un rând de băutură. Și apoi am început să descarc toată muniția în Suzanna. El se întrerupse și înjură. La naiba, Trent, nu o să uit niciodată cum arăta când m-am dezlănțuit asupra ei.

– O să se descurce. Din ce mi-a povestit C.C., a avut de-a face cu lucruri mai rele.

– Da, poate. Poate. Dar nu-mi place deloc să supăr femeile. Când Amanda s-a luat mine, deja mă simțeam ca ultimul om.

– Femeile astea se susțin una pe alta.

– Da. Încruntându-se, Sloan bău din nou. Ca un jeg.

– De ce nu i-ai explicat cum stă treaba?

El ridică din umeri și dădu pe gât încă o dușcă de whisky. Avea și el mândria lui.

Scanned by CamScanner

– Nu era treaba ei.
– Tocmai mi-ai explicat.
– Asta e altceva.
– Bine. Vrei niște covrigei să meargă cu băutura?
– Nu.

Stătură o clipă, trăgând de pahare, doi bărbați complet diferiți, unul în jeanși rociți, celălalt în pantaloni din stofă făcuți la comandă, unul prăvălit confortabil, celălalt confortabil de lucid. Amândoi proveneau din familii bogate – Trent din imobiliare, Sloan din petrol, dar condițiile și viețile familiilor lor fuseseră complet diferite. Prima experiență adevărată a lui Trent în ceea ce privea relațiile de familie se datora surorilor Calhoun, câtă vreme Sloan le cunoscuse dintotdeauna. Ei nu aveau aproape nimic în comun și, cu toate astea, în primul semestru de facultate se împrieteniseră și așa rămâseseră pentru mai mult de zece ani.

Pentru că-și plângea de milă, Sloan savura senzația de a se îmbăta criță. Pentru că recunoștea simptomele, Trent rămase treaz.

După încă un pahar, Sloan își privi prietenul în ochi.

– Când ai început să porți pantofi de baschet?

Trent își privi picioarele și zâmbi. Simbolizau unul dintre felurile în care o brunetă focoasă îi schimbase viața.

– Nu sunt pantofi de baschet, sunt pantofi de alergat.
– Care-i diferența? Sloan mijì ochii. Și nu porți cravată. Cum de nu porți cravată?
– Pentru că sunt îndrăgostit.
– Mda. Cu un oftat scurt, Sloan se lăsă pe spate. Vezi ce-ți face? Te înnebunește.
– Tu urăști cravatele.
– Exact. A naibii femeie mă înnebunește din prima zi în care am văzut-o.
– C.C.?
– La naiba, nu. Vorbeam despre Amanda.

Scanned by CamScanner

– Da. Trent zâmbi, făcându-se comod pe scaun. E bine, pe tine mereu te înnebunește câte o femeie. Nu am văzut pe cineva cu o mai mare... afecțiune pentru sexul slab.

– Slab, pe dracu'! Mai întâi, dă peste mine, apoi dă cu mine de podea. Abia pot să scot două vorbe, că scoate ghearele la mine. După ce mai ceru un pahar, se aplecă peste masă. Mă cunoști de peste zece ani. Nu ai spune că sunt un bărbat echilibrat, plăcut?

– Absolut, zâmbi Trent. Doar atunci când nu ești.

Sloan trânti o mână pe masă.

– Iată. Încuviințând din cap, scoase un trabuc. Deci, ce naiba e în neregulă cu ea?

– Tu să-mi spui.

– O să-ți spun. Flutură trabucul în fața lui Trent. Are un temperament de drac și o încăpățânare de catâr. Dacă un bărbat își poate ține privirea departe de picioarele ei, se vede clar. Își luă noul pahar de whisky și se încruntă în el. Cu siguranță, are picioare trăsnet.

– Am observat. Se transmite în familie. În timp ce Sloan dădu paharul pe gât, Trent se încruntă. Va trebui să te duc acasă în brațe?

– Cel mai probabil. El se lăsă pe spate ca să permită whisky-ului să-i învârtă capul. Trent, de ce vrei să te însori? Ne-ar fi mai bine amândurora dacă am fugi de-aici.

– Pentru că o iubesc.

– Da. Oftând, Sloan lăsă să iasă un fuior lung de fum. Așa te prind. Te îmbrobodesc atât de tare, încât să nu mai poți gândi clar. Credeam că femeile sunt plăcerea lui Dumnezeu, dar acum știu mai bine. Există un singur motiv pentru care ele sunt aici, iar acela este de a face viața bărbaților mizerabilă. El miji ochii spre Trent. Ai văzut cum i se mișcă fusta când merge – mai ales când se grăbește și întotdeauna se grăbește.

Chicotind, Trent își ridică din nou paharul.

– Pot să jur pe asta.

Scanned by CamScanner

- Și felul obraznic în care i se mișcă părul când țipă la tine. Ochii îi scapără. Apoi o apuci tare, să o faci să tacă și... Dumnezeule mare! Mai luă o înghițitură de whisky, dar asta nu îi ostoi deloc focul. Ai călcat vreodată greșit și ai căzut pe un gard electric?

- Nu pot să spun că da.

- Arde, murmură Sloan. Arde ca focul și te lasă o vreme fără simțire. Când îți recapeți simțurile, ești puțin amorțit și tremuri.

Atent, Trent lăsă jos paharul și se aplecă mai aproape să-și studieze prietenul.

- Sloan, asta duce unde cred eu că duce, sau ești doar beat?

- Nu sunt beat destul. Enervat, împinse paharul deoparte. De când am privit-o pentru prima oară, nu am mai avut o noapte liniștită de somn. Și de când am privit-o pentru prima oară, nu a mai fost nimeni altcineva. Ca și cum nu va mai fi niciodată nimeni altcineva. Cu coatele pe masă, își frecă fața cu mâinile. Sunt îndrăgostit de ea până peste cap, Trent, și, dacă aș pune mâna pe ea chiar acum, aș strânge-o de gât.

- Femeile Calhoun sunt foarte talentate la asta. El îi zâmbi lui Sloan. Bine ai venit în club.

A plouat toată ziua, așa că nu am putut să mă duc la stânci să-l văd pe Christian. Majoritatea dimineții m-am jucat cu copiii, pentru ca aceștia să nu înceapă să se agite că sunt ținuți închiși înăuntru. S-au certat, desigur, dar doica le-a distras atenția cu prăjituri. Chiar și băieții s-au bucurat de petrecerea cu ceai pe care am făcut-o cu micile vase de porțelan ale lui Coleen. Pentru mine, a fost una dintre acele zile plăcute, insulare, pe care o mamă le ține minte pentru totdeauna – felul cum râd copiii, întrebările amuzante pe care le pun, felul cum își așază capul în poala ta când vine vremea să tragă un pui de somn.

Amintirea acestei singure zile este la fel de prețioasă pentru mine ca oricare altă zi pe care am avut-o sau

Scanned by CamScanner

o voi avea. Ei nu vor mai fi copilașii mei pentru multă vreme. Coleen deja vorbește despre baluri și rochii.

Mă face să mă întreb cum ar fi viața mea dacă Christian ar fi cel care ar intra în salon. El nu ar încuviința din cap absent când ar deschide sticla de coniac. Nu ar uita niciodată să întrebe despre copiii lui.

Nu, Christian al meu ar veni mai întâi la mine, cu brațele întinse, să mă ia de mâini când mă ridic să îl sărut. El ar râde, așa cum îl aud râzând în timpul orelor noastre furate pe stânci.

Și aș fi fericită. Fără această durere dulce-amară în inimă. Fără această vină. Atunci nu aș mai avea nevoie să caut liniștea și singurătatea turnului meu, sau să stau singură și să mă uit la ploaia cenușie în timp ce îmi scriu visele în această carte.

Mi-aș trăi visele.

Dar totul este doar o fantezie, ca una dintre poveștile pe care le spun copiilor la culcare. O poveste cu final fericit, cu prinți frumoși și domnițe minunate. Viața mea nu este o poveste cu zâne. Dar poate că, într-o zi, cineva va deschide aceste pagini și va citi povestea mea. Sper să aibă o inimă bună și generoasă, să nu mă condamne pentru infidelitatea mea față de un soț pe care nu l-am iubit niciodată, dar să se bucure pentru mine și pentru fericirea pe care o trăiesc în acele câteva ore scurte cu un bărbat pe care îl voi iubi chiar și după moarte.

Scanned by CamScanner

capitolul 7

În capul lui Sloan, omuleți minusculi loveau cu tărnăcoape. Ca să îi facă să tacă, încercă să se întoarcă pe cealaltă parte. O greșeală totală, își dădu el seama, pentru că mica mișcare trimise un semnal către fanfara care aștepta după colț să pornească percuția. Își trase cu mare grijă o pernă peste față, sperând să înăbușe zgomotul sau - dacă asta nu mergea - pe el însuși.

Dar bubuitul continuă până când mintea lui abuzată îi spuse că era ușa, nu doar mahmureala. Predându-se, se dădu jos din pat, împleticit, recunoscător că nu era nimeni în preajmă să-i audă suspinele. Toată hărmălaia dintre tâmplele lui transformase aerul dintre dormitorul lui și hol într-o nuanță obscenă de albastru.

Când deschise ușa, Amanda aruncă o privire, observă ochii injectați, barba crescută și buzele uscate. El purta jeanșii descheiați în care adormise și nimic altceva.

- Ei bine, spuse ea cu afectare, se pare că te-ai distrat foarte bine noaptea trecută.

Iar ea arăta proaspătă și aranjată ca o cămașă proaspăt apretată. El era sigur că ăsta era un motiv suficient pentru crimă.

- Dacă ai venit aici să-mi strici ziua, ai venit prea târziu. Dădu să închidă ușa, dar ea o ținu deschisă și intră.

- Am ceva să-ți spun.

- Ai spus-o. Regretă imediat și-și mută privirea în altă parte. Cum capul îi zvâcnea tare, se jură să își păstreze ce mai rămăsese din demnitatea lui. Nu se va târî deoparte, va merge.

Amanda se hotărî să îl ajute pentru că arăta atât de demn de milă.

- Cred că te simți destul de rău.

Scanned by CamScanner

– Rău? Sloan mijì ochii ca să nu-i cadă din cap. Nu mă simt minunat. Pur și simplu minunat. Trăiesc pentru mahmureli.

– Ai nevoie de un duș rece, două aspirine și un mic dejun bun.

După ce scoase un sunet dezarticulat din gâtlej, el păși cu grijă spre dormitor.

– Calhoun, ești pe teren periculos.

– Nu-ți voi sta mult în cale. Hotărâtă să-și îndeplinească misiunea, îl urmă. Vreau doar să vorbesc cu tine despre... Se întrerupse când el îi trânti în față ușa de la baie. Ei bine. Oftând prelung, Amanda își puse mâinile în șold.

Înăuntru, Sloan se dezbrăcă de jeanși și intră la duș. Cu o mână pe faianță, porni apa rece. Simți cum durerea provocată de băutură sare de pereți și apoi îl plesnește înapoi în cap. Cu toate astea, când ieși din duș fu puțin mai liniștit, se luptă să deschidă flaconul de aspirină și înghiți trei pastile.

Mahmureala nu dispăruse, constată el, dar cel puțin acum era suficient de treaz încât să o savureze. Înfășurându-și un prosop în jurul taliei, ieși înapoi în salon.

Sloan crezuse că ea pricepuse mesajul, dar iat-o acolo, aplecată peste masa lui de desen cu ochelarii pe nas. Observă că făcuse și ordine, golise scrumierele, pusese cănile pe tava de room-service, adunase hainele împrăștiate. De fapt, în timp ce îi studia schițele, avea mâinile pline de haine de-ale lui.

– Ce naiba faci?

Amanda ridică privirea și, hotărâtă să fie voioasă, zâmbi.

– A, te-ai întors. Când îl văzu îmbrăcat cu nimic altceva decât un prosop, avu grijă să se uite doar la fața lui. Mă uitam doar la ce-ai mai lucrat.

– Nu mă refer la asta. De ce ai strâns pe-aici? Nu e treaba ta să te joci de-a camerista.

Scanned by CamScanner

– Nu înțeleg cum poți să lucrezi într-o cocină, explică ea, așa că am aranjat puțin în timp ce te-am așteptat.

– Îmi place să lucrez într-o cocină. Dacă nu mi-ar plăcea, aș fi adunat singur lucrurile.

– Bine. Stârnită, ea aruncă hainele în aer și acestea se împrăștiară prin toată camera. E mai bine?

El trase încet de tricoul care îi aterizase pe cap.

– Calhoun, știi ce este mai periculos decât un bărbat mahmur?

– Nu.

– Nimic. Făcu un pas măsurat spre ea când la ușă se auzi un alt ciocănit.

– A sosit micul dejun. I-am rugat să se grăbească.

Înfrânt, Sloan se trânti pe canapea și își lăsă capul în mâini, ca să îl poată prinde ușor când i se va desprinde.

– Nu vreau nici un mic dejun.

– Ei bine, o să-l mănânci și nu o să îți mai plângi de milă. Semnă cecul, apoi luă chiar ea tava și o puse pe masa din fața lui. Pâine prăjită integrală, cafea neagră și o Virgin Mary[1], cu mult sos picant. O să-ți prindă foarte bine.

– Nici măcar o menghină nu mi-ar prinde bine. Dar luă cafeaua.

Mulțumită că începuse bine, Amanda își dădu jos ochelarii și îi puse în buzunar. Chiar arăta jalnic, se gândi ea. Părul lui ud îi picura pe față. Îi venea să se așeze în genunchi lângă el și să-i dea pe spate buclele ude. Însă probabil că el ar fi plesnit-o peste încheietura mâinii, iar ea voia să supraviețuiască.

– Trent a menționat că ai băut ceva noaptea trecută.

După ce gustă sucul de roșii picant, o privi cu ochi mijiți.

– Așa că ai venit să vezi mahmurul în persoană.

– Nu chiar. Degetele ei se jucau cu ecusonul, apoi cu nasturele de sus al sacoului. M-am gândit că de vreme

[1] Cocktail din suc de roșii, sos picant, piper, fără alcool (n.tr.)

Scanned by CamScanner

ce a fost vina mea că ai ajuns în situația asta, ar trebui să...

– Stai așa. Dacă mă îmbăt, este pentru că mâna mea la stricat.

– Da, dar...

– Calhoun, nu vreau mila ta, sau vina ta, la fel cum nu vreau serviciile tale de cameristă.

– Bine. Mândria și furia se războiau. Mândria câștigase. Eu am venit aici în această dimineață doar ca să îți cer scuze.

El mușcă dintr-o bucată de pâine prăjită. Îi alina stomacul agitat.

– Pentru ce?

– Pentru ceam spus și pentru cum m-am purtat ieri. Nepunând să stea locului, se duse la fereastră și trase jaluzelele, ignorând suspinul aprig de durere al lui Sloan. Deși tot cred că a fost foarte justificat. Până la urmă, eu știam doar că ai spus ceva care a rănit-o foarte tare pe Suzanna. În ochii ei se citea regretul când se întoarse cu fața la el. Când mi-a povestit despre sora ta – despre Bax –, mi-am dat seama cum trebuie să te fi simțit. La naiba, Sloan, ai fi putut să îmi spui chiar tu.

– Poate. Poate că ai fi avut încredere în mine.

Ea își scoase din nou ochelarii, jucându-se cu brațele lor ca să-și țină mâinile ocupate.

– Nu a fost de fapt o chestiune de încredere, ci de reflex automat. Nu știi prin ce a trecut Suzanna, cât de mult a fost rănită. Sau dacă știi, datorită surorii tale, atunci ar trebui să înțelegi de ce nu am putut să suport să o mai văd așa din nou. Ea puse ochelarii deoparte. Când îl privi, ochii ei erau umezi. Și a fost mai rău, pentru că am sentimente pentru tine.

Dacă exista un lucru față de care el nu știa cum să se apere, acesta erau lacrimile. Voind să le șteargă la fel de mult pe cât voia să se împace, el se ridică și o luă de mâini.

– Ieri am făcut și eu greșeli. Zâmbind, își trecu încheieturile degetelor ei peste obrazul lui. Era o senzație

Scanned by CamScanner

plăcută – al naibii de plăcută. Cred că îți este la fel de greu să-ți ceri iertare cum îmi este și mie.

– Dacă și ție ți se pune un nod în gât, atunci, da.

– Atunci de ce să nu spunem că suntem chit? Dar când se apleacă să o sărute, ea se feri.

– Chiar am nevoie să gândesc limpede o vreme.

El o apucă din nou de mână.

– Iar eu chiar am nevoie să fac dragoste cu tine.

Inima ei îi sări rapid în gât. Pentru cineva care se mișca atât de încet, cum a ajuns de la un punct la celălalt atât de repede?

– Ăăă, sunt la muncă. Deja mi s-a terminat pauza, iar Stenerson...

– De ce nu îi dai un telefon? Încă zâmbind, începu să îi sărute degetele. Mahmureala se transformase într-o durere surdă, nici pe departe la fel de evidentă ca alta, mult mai plăcută, din capul pieptului. Spune-i că am nevoie de asistentul manager pentru vreo două ore.

– Cred că...

– Iarăși cu asta, murmură el, trecându-și buzele peste ale ei.

– Nu, serios, trebuie să... Mintea ei se încețoșa în timp ce el îi atingea gâtul cu buzele. Chiar trebuie să mă întorc la birou. Și eu... Luă o gură mare de aer, tremurată. Trebuie să mă asigur. Luptându-se să supraviețuiască, ea se retrase. Trebuie să știu ce fac.

Sloan își apăsă cu o mână nodul familiar care i se întindea în stomac. Avea sentimentul că va trebui să îl mai suporte o vreme.

– Uite care-i treaba, Calhoun. Tu gândește-te și gândește-te bine, până după nuntă. Așa cum am vorbit deunăzi. Înainte ca ea să se poată relaxa, el îi luă bărbia ferm în mână. Și după nuntă, dacă nu vii la mine, ai face bine să fugi repede.

Între sprâncenele ei apăru linia.

– Asta pare un ultimatum.

– Nu, este un fapt. Dacă aș fi în locul tău, aș ieși acum pe ușa aceea, cât încă aș avea ocazia.

Scanned by CamScanner

Foarte demnă, ea se îndreptă spre ușă înainte să se întoarcă spre el cu un zâmbet care ar fi trebuit să-l avertizeze.

– Mic dejun plăcut, îi spuse ea, apoi trânti ușa cu putere.

Aproape că îl văzu cum se ia cu mâinile de cap de durere.

– N-am crezut că voi avea emoții. C.C. se uita la rochia de mireasă din mătase și dantelă albă care atârna de spatele ușii de la dulap. Poate că ar fi mai bine să port haine obișnuite.

– Nu fi ridicolă. Și nu te mai agita. Amanda se aplecă spre sora ei ca să mai adauge puțin fard în obraji. E normal să ai emoții.

– De ce? Enervată pe sine însăși, C.C. își apăsă cu o mână stomacul agitat. Îl iubesc pe Trent și vreau să mă mărit. De ce să fiu emoționată acum că știu că se va întâmpla asta? Se uită din nou la rochie și înghiți în sec. În mai puțin de o oră.

Amanda zâmbi larg.

– Poate că ar trebui să o chem pe mătușa Coco să-ți predea un curs rapid despre reproducere.

– Foarte amuzant. Dar ideea o înveseli suficient încât să o facă să zâmbească. Când se întoarce Suzanna?

– Ți-am spus, de îndată ce îi îmbracă pe copii. Lui Jenny îi place ideea de a duce florile, dar Alex este cel mai reticent purtător de verighete. Ar prefera să poarte o armă automată până la altar decât o pernă de satin. Și înainte să întrebi, Lilah trebuie să fie la parter să se asigure că toate detaliile de ultim moment sunt așa cum trebuie. Deși mă depășește motivul pentru care credem că ne putem baza pe ea.

– O să se descurce. Când este important, mereu se ocupă de lucruri. C.C. puse o mână pe mâna Amandei. Și este important, Mandy.

– Știu, draga mea. Este cea mai importantă zi din viața ta. Cu ochii umezi, își atinse obrazul de cel al lui C.C.

Scanned by CamScanner

Of, simt că ar trebui să-ți spun ceva profund, dar nu pot să-ți spun decât că doresc să fii fericită.

– Voi fi și nu e ca și cum o să plec cu adevărat. Majoritatea timpului vom locui aici, cu excepția timpului când... vom fi la Boston. I se puse un nod în gât.

– Nu începe, o avertiză Amanda. Vorbesc serios. După cât am muncit să te fac frumoasă, nu o să ieși în grădină cu ochii roșii și cu nasul curgând. Suflându-l pe al ei, făcu un pas înapoi. Acum, hai să te ajut să te îmbraci.

Când, puțin mai târziu, Suzanna își făcu apariția cu un copil de fiecare mână, abia reuși să își rețină lacrimile.

– O, C.C., arăți minunat!

– Ești sigură? Agitându-se, trase de dantela de la gât. Rochia era dreaptă, mulată, elegantă și simplă, cu doar puțină dantelă la gât și la tiv. Poate că ar fi trebuit să aleg ceva mai puțin formal.

– Nu, este perfectă. Suzanna se aplecă spre fiul ei, rochia ei foșnind la mișcare. Alex, stai liniștit două minute, te rog.

El încercă expresia pe care o exersase în oglindă.

– Detest brâurile.

– Știu, dar dacă nu vrei să ți-l leg de gură, vei sta nemișcat. Încrețind din nas, Suzanna se ridică. Am ceva pentru tine. Îi oferi lui C.C. o cutie mică. Înăuntru era un safir în formă de lacrimă, pe un lanț împletit de aur.

– Colierul mamei, șopti C.C.

– Mătușa Coco mi l-a dat când m-am... în ziua nunții mele. Îl scoase și îl prinse de gâtul surorii sale. Vreau să îl ai tu și să îl porți la nunta ta.

C.C. îl atinse cu mâna, luând piatra între degete.

– Nu mai am emoții.

– Atunci, acesta este semnalul să intru eu în panică. Temându-se să spună mai multe, Amanda o sărută rapid. Mă duc până jos să mă asigur că totul este gata la timp.

Scanned by CamScanner

– Mandy...

Amanda îi zâmbi peste umăr.

– Da, o trimit sus pe Lilah. Ieși, grăbindu-se pe scări în timp ce în minte râia de pe listă lucruri de făcut. Se opri o clipă în fața oglinzii de pe hol ca să-și aranjeze florile de la ureche.

– Arăți minunat. Pur și simplu minunat, îi spuse Sloan.

– Mulțumesc. Rămaseră așa pentru o clipă, un bărbat în smoching și o femeie într-o rochie de culoarea piersicii coapte, lungă până la jumătatea gambei. Ăăă, unde este Trent?

– Are nevoie să fie singur câteva minute. A venit tatăl lui cu niște sfaturi. Sloan zâmbi larg, relaxându-se încet.

– Când un bărbat a fost căsătorit de atâtea ori ca domnul S.J., vine cu niște puncte de vedere interesante, explică el și râse văzând expresia de pe chipul Amandei. Nu-ți face griji, l-am condus afară cu un pahar de șampanie, alături de Coco. Se pare că sunt vechi prieteni.

– Cred că l-a cunoscut acum mult timp. Când Sloan făcu un pas spre ea, ea începu să vorbească repede: Arăți foarte bine. Nu mă așteptam să arăți bine în smoching. Înainte ca el să înceteze să mai râdă, ea continuă să se bâlbâie: Vreau să spun că nu mă așteptam să ți se potrivească. Vreau să spun...

– Ești drăgălașă când ai emoții.

Ea îi zâmbi în cele din urmă. Din câte își aducea aminte, Sloan era singura persoană care o acuzase vreodată că era drăgălașă.

– Chiar trebuie să plec, zise Amanda înainte să cedeze tentației să-i aranjeze cravata sau să facă ceva la fel de siropos. Vom începe în câteva minute. Trebuie să mă ocup de oaspeți.

– Majoritatea sunt deja în grădină.

– Fotograful.

– E pregătit.

– Șampania.

Scanned by CamScanner

– Este la gheață. Făcu încă un pas spre ea și îi ridică bărbia cu vârful unui deget. Te emoționează nunțile, Calhoun?

– Asta da.

– Vei păstra un dans și pentru mine?

– Desigur.

El se jucă cu florile din părul ei.

– Și mai târziu?

– Eu...

– C.C. e gata! strigă Alex din capătul scărilor. Putem să terminăm odată cu prostia asta?

Cu un zâmbet, Sloan îi sărută degetele.

– Nu-ți face griji, mă voi asigura că mirele este pe poziție.

– În regulă și... la naiba! Ea înjură și apoi răspunse la telefonul care suna. Alo? O, William, chiar nu pot să vorbesc. Începe nunta... Mâine? Ea ridică distrasă o mână înspre părul ei. Nu, desigur. Ăăă... da, este în regulă. După-amiază târziu ar fi cel mai bine. La ora trei? Ne vedem atunci. Încă tulburată, se întoarse și îl văzu pe Sloan măsurând-o din priviri, cu ochii săi verzi, foarte reci.

– Îți asumi riscuri mari, Calhoun.

– Nu este ceea ce pare. Se surprinse încercând să ofere explicații și se încruntă. Ce vrei să spui prin „riscuri"?

– Asta este ceva ce mai bine am discuta mai târziu. Trebuie să participăm la o nuntă acum.

– Ai perfectă dreptate.

Plecară în direcții opuse.

Câteva momente mai târziu, femeile Calhoun o luară pe aleea din grădină. Mai întâi Suzanna, apoi Lilah, apoi Amanda, urmată de Jenny care radia și de Alex, vizibil jenat. Își ocupară locurile, iar Amanda făcu tot posibilul să nu se uite în direcția lui Sloan. Apoi uită de toate când o văzu pe C.C. înaintând, cu un voal subțire peste păr. Lângă ea, pregătită să își predea cea mai tânără nepoată, Coco o ținea de braț și plângea.

Scanned by CamScanner

Își privi sora mărităndu-se sub o glicină, care răspân-dea un parfum delicat. Printre ceață de lacrimi se uită cum bărbatul care acum îi devenise cumnat strecura pe degetul lui C.C. inelul de smaralde. Privirile pe care le schimbară spuneau mai multe decât promisiunile din jurămintele depuse. Strângându-și de mână celelalte surori, Amanda văzu cum chipul lui C.C. se îndreaptă spre Trent și își dau primul lor sărut ca soț și soție.

– S-a terminat, în sfârșit! vru Alex să știe.

– Nu, se auzi Amanda vorbind, în timp ce privirea îi aluneca spre Sloan. Deabia începe.

– Superbă nuntă.

După ce tatăl lui Trent o sărută apăsat pe Amanda, ea reuși să aprobe cu un gest.

– Trent mi-a spus că tu ai organizat aproape totul.

– Sunt bună la detalii, spuse ea, și îi oferi o farfurie pentru bufet.

– Așa am auzit și eu. St. James îi zâmbi, dichisit, bronzat și expansiv. Am mai auzit și că toate surorile Calhoun sunt încântătoare. Acum pot să confirm și eu.

„Flirtează elegant", se gândi Amanda și îi întoarse zâmbetul, în timp ce el își punea mâncare pe farfurie.

– Suntem încântate să vă primim în familia noastră.

– Este bizar cum s-au aranjat lucrurile, spuse el. În urmă cu un an, priveam de pe barca mea din golf și am văzut această casă. Pur și simplu am vrut s-o am. Acum, nu doar că face parte din afacerea mea, dar este și o parte din familie. Uitându-se în jur, îi văzu pe Trent și pe C.C. dansând pe terasă. Ea îl face fericit, adăugă el încet. Eu nu m-am prea priceput la asta. Cu o mișcare vagă din umeri, el alungă gândul. Vrei să dansezi?

– Mi-ar face mare plăcere.

Nici nu făcură trei pași pe ringul de dans, când Sloan veni cu Coco și făcură schimb de parteneri.

– Ai fi putut să întrebi, murmură Amanda în timp ce el o cuprinse cu brațele.

Scanned by CamScanner

– Te-am întrebat, mai devreme. Oricum, Coco va flirta cu el așa cum își dorește, în loc să îl trateze ca pe o rudă îndepărtată.

– El chiar este o rudă îndepărtată. Dar privi în direcția lor și văzu că deja Coco îl făcuse să râdă pe St. James. Cred că totul merge bine.

– Merge ca uns. La fel cum, observă el, se potrivea ea în brațele lui. Ai făcut o treabă bună.

– Mulțumesc, dar sper că pentru o vreme, este ultima nuntă pe care trebuie să o organizez.

– Nu te gândești să te măriți și tu?

Ea rată un pas și aproape că îl călcă pe picior.

– Nu... adică da, dar nu chiar.

– Iată un răspuns foarte hotărât.

– Vreau să spun că nu este în planul meu pe termen scurt. Indiferent de ce doruri o străbătuseră când ea și Sloan se priviseră în ochi sub glicină. În următorii câțiva ani voi fi ocupată cu hotelul. Mereu am vrut să conduc un hotel de primă clasă, să fac eu regulile, în loc să le execut. Pentru asta am muncit, iar acum, când Trent îmi oferă o șansă, nu îmi pot permite să îmi împart devotamentul.

– Este o perspectivă interesantă. Pentru mine mereu a fost o chestiune de a fi legat de o singură persoană, într-un singur loc și apoi să descopăr că am făcut o greșeală.

– Da, mai e și asta. Ușurată că nu se certau, ea zâmbi. Nu te-am întrebat niciodată, dar bănuiesc că petreci mult timp călătorind.

– Ici și colo. O planșă de proiectat este portabilă. Poate ai vrea și tu să călătorești, să inspectezi hotelurile competiției. De ce nu ne-am retrage undeva în liniște să vorbim despre asta?

– Scuze, sunt la datorie. Și dacă vrei să fii de ajutor, vei juca rolul cavalerului de onoare și te vei duce în bucătărie să mai aduci câteva sticle de șampanie. Îl luă de braț. Eu trebuie să mă duc la etaj să aduc panglicile.

– Panglici?

Scanned by CamScanner

– Să decorez mașina. Sunt sus, în camera mea.

– Uite, începu Sloan când ajunseră la bucătărie. De ce să nu merg cu tine și te ajut să iei panglicile?

– Pentru că vreau să decorez mașina înainte ca ei să se întoarcă din luna de miere. Râzând, fugi repede. Amanda era la jumătatea holului de la etajul al doilea când auzi scârțâind o placă de dușumea deasupra. Obișnuită cu sunetele și gemetele vechii case, se încruntă. Pași, își dădu ea seama. Erau, fără îndoială, pași. Întrebându-se dacă unul dintre invitații de la nuntă se hotărâse să facă un tur spontan, se îndreptă înapoi spre scară. Pe holul de la etajul trei îl văzu pe Fred, care dormea încolăcit.

– Ce mai câine de pază! mormăi ea și se aplecă să îl scuture. El se rostogoli doar, sforăind adormit. Fred?

Alarmată, îl scutură din nou, dar în loc să sară repede, gata de joacă, rămase nemișcat. Când îl săltă, capul lui îi căzu moale în palmă. Chiar când să îl ia în brațe, cineva o împinse de la spate și o izbi cu capul de perete.

Uimită și prăbușită peste câine, se chinui să se ridice în genunchi. Cineva alerga pe scări. Cu furia celor din familia Calhoun clocotindu-i în vene, sări în picioare și, ținându-l pe Fred la subsuoară ca pe o minge de fotbal păroasă, porni în urmărire.

Se întoarse iute la scările de la etajul doi, cu urechile ciulite. Numaidecât se îndreptă spre etajul principal, făcând zgomot cu tocurile pe podeaua din lemn. Sloan o prinse când se împiedică la ultima treaptă.

– Uau! Unde te grăbești? Zâmbind, îi privi părul răvășit și florile din păr care acum îi atârnau pe umăr. Calhoun, ce-ai făcut, te-ai împiedicat de cățel?

– L-ai văzut? întrebă ea și se desprinse din strânsoarea lui Sloan ca să iasă pe ușă.

– Pe cine să văd?

– Era cineva la etaj. Inima îi bătea repede și cu putere. Nu observase asta până acum. Sau faptul că îi tremurau picioarele. Cineva s-a furișat la etajul trei. Nu știu ce i-a făcut lui Fred.

Scanned by CamScanner

– Așa. Ușurel acum, el o ghidă înapoi la scări și o ajută să se așeze. Hai să ne uităm. Luă câinele , îi deschise o pleoapă și înjură. Când se uită din nou la Amanda, în ochi i se citi o ferocitate pe care ea nu o mai văzuse până atunci. Cineva l-a drogat.

– L-a drogat? Amanda îl strânse pe Fred înapoi la pieptul ei. Cine ar droga un biet cățeluș?

– Cred că cineva care nu ar vrea ca el să latre. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Am auzit pe cineva la etajul trei și m-am dus să văd. L-am găsit pe Fred pe jos, zăcând acolo. Ea sărută cățelul. Când am vrut să-l iau în brațe, cineva m-a împins în perete.

– Te-ai lovit? Mâinile lui îi atinseră imediat fața.

– Nu. Oftă dezgustată. Dacă nu m-ar fi năucit un minut, l-aș fi prins.

Cu ochii mijiți, Sloan își îndreptă spatele.

– Nu ți-a trecut prin cap să strigi după ajutor?

– Nu. Florile îi gâdilau umărul, așa că le dădu la o parte.

– Idiotul!

– Uite ce e, O'Riley, nimeni nu îmi cotrobăie prin casă și îmi rănește câinele fără să scape nepedepsit. Dacă nu ar fi avut un avans față de mine, l-aș fi prins.

– Și apoi, ce? întrebă el. Amanda, Dumnezeule mare, nu-ți dai seama că ar fi făcut mai mult decât să te îmbrâncească?

De fapt, ea nu se gândise la așa ceva. Dar asta nu schimba concluzia.

– Pot să am și singură grijă de mine. E suficient de rău că oamenii vin la ușă sau se furișează pe proprietate, dar când încep să-mi spargă casa, vor răspunde pentru asta. Ea încuviință din cap cu satisfacție și se ridică. L-am speriat bine, oricum. La cum alerga, până acum este la jumătatea drumului spre sat. Nu cred că se va mai întoarce. Dar Fred?

Scanned by CamScanner

– Am eu grijă de el, promise el și îi luă cățelul adormit din brațe. Are nevoie să doarmă. Și tu trebuie să chemi poliția.

– După nuntă, zise ea și scutură din cap înainte ca Sloan să poată obiecta. N-o să stric nunta lui C.C. și Trent doar pentru că un ticălos a vrut să iasă la vânătoare de comori. Ce voi face este să verific etajul trei ca să văd dacă lipsește ceva. Apoi o să merg afară să mă asigur că totul decurge așa cum trebuie până vine vremea să aruncăm orez peste mire și mireasă. După aceea, o să sun la poliție.

– Te-ai gândit la toate, ordonat și frumos ca de obicei. În voce i se simțea furia care creștea în el. Lucrurile nu merg întotdeauna așa.

– Le voi face să meargă.

– Sigur că da. Nu poți accepta ceva ca o tentativă de furt și un mic atac să îți strice toate planurile pe termen scurt. La fel cum nu vrei ca cineva ca mine să-ți dea peste cap planurile pe termen lung.

– Nu înțeleg de ce te superi așa.

– Nu ai înțelege, spuse el printre dinți. Auzi pe cineva care nu ar trebui să fie în casă, te lovești la cap, dar nu te gândești să mă strigi. Nu te gândești să ceri ajutorul cuiva, nici măcar când acel cineva este îndrăgostit de tine.

Strânsoarea din pieptul ei se întoarse, tăindu-i vocea.

– Am făcut ce trebuia să fac.

– Da, încuviință el încet din cap. Acum dă-i înainte și fă ce trebuie să faci. Nu-ți voi sta în cale.

Scanned by CamScanner

capitolul 8

Iar el se va ține departe de ea, își promise Sloan. Femeia se jucase destul cu mintea lui. Ieși pe balconul de la dormitorul său, încercând să se bucure de seara caldă de mai. Plecase de la Turnuri cât de repede putuse. O, își făcuse datoria, se gândi el. Amanda nu era singura care putea să facă lucrurile care se așteptau de la ea. Cu ajutorul Suzannei și al copiilor, decorase mașina proaspeților căsătoriți. Cu un zâmbet pe față, aruncase cu orez. Îi dăduse lui Coco batista lui când a ei se dovedi a fi nepotrivită pentru lacrimile de bucurie. Așteptase împreună cu o Lilah îngrijorată ca Fred să scoată primul lătrat somnoros. Apoi plecase imediat de acolo.

Amanda nu avea nevoie de el. Faptul că până acum el nu își dăduse seama cât de mult simțea nevoia ca ea să aibă nevoie de ajutorul lui nu făcea lucrurile mai ușoare. Iată-l acum, așteptând să o cucerească, iar ea fugărea hoți sau stabilea întâlniri cu indivizi pe nume William.

Ei bine, se făcuse de râs suficient din cauza ei.

Ea avea o treabă de făcut și el la fel. Ea avea o viață de trăit, la fel și el. Era timpul să își recapete perspectiva asupra lucrurilor. Un bărbat trebuia să fie nebun să se gândească să fie înșeuat de o femeie țâfnoasă, care voia ca lucrurile să fie așa cum voia ea sau deloc. Un bărbat sănătos la cap voia o femeie drăguță, calmă, care să îi ofere pace și liniște după o zi lungă, nu una care să îl scoată din sărite de fiecare dată când el lua o gură de aer.

Așa că urma să și-o scoată din minte pe Amanda Calhoun și să fie un bărbat mai fericit.

– Sloan.

Scanned by CamScanner

Se întoarse, cu o mână încă pe balustradă. Ea era în pragul ușii, cu degetele împreunate strâns. Se schimbase de rochia de mătase într-o bluză apretată de bumbac și pantaloni largi. Foarte practic, foarte simplu și în mod sigur nu suficient de sexy încât să îi facă inima să tresară așa cum o făcea acum.

– Am bătut la ușă, începu ea, apoi veni pe balcon, cu o mișcare stânjenită din umeri. Mi-era teamă că nu mă vei lăsa să intru, așa că am luat o cheie.

– Asta nu e împotriva regulamentului?

– Ba da. Îmi pare rău, dar nu puteam să îți vorbesc acasă. Nici nu cred că voiam. Apoi după ce poliția a venit și a plecat și totul era cât de normal posibil, nu m-am putut liniști. Expiră prelung.

Evident, el nu avea de gând să spună ceva pentru a-i ușura situația. El avea de gând doar să stea acolo, cu cămașa albă descheiată și scoasă din pantaloni, în picioarele goale și cu ochi scrutători.

– Cred că nu mă simt confortabil când nu termin o treabă.

– Bine. După ce își aprinse un trabuc, el se lăsă pe spate, sprijinindu-se de balustradă. Termin-o.

– Nu este așa de simplu.

O briză neastâmpărată îi răvăși părul. Ea și-l dădu pe spate, grăbită.

– Am fost supărată și furioasă mai devreme – pentru că cineva a fost în casă. În casa mea. Știu că ai fost îngrijorat, iar eu am fost foarte tăioasă cu tine. Și după ce m-am mai calmat, mi-am dat seama că te-am rănit pentru că nu ți-am cerut ajutorul.

El suflă fumul de la trabuc.

– O să-mi treacă.

– Doar că... Ea se întrerupse și începu să măsoare cu pașii balconul îngust. Nu, el nu avea de gând să simplifice lucrurile. Sunt obișnuită să mă ocup singură de toate. Mereu am fost cea care a putut să găsească soluția logică sau cea mai scurtă cale. Face parte din ceea

Scanned by CamScanner

ce sunt. Când e ceva de făcut, fac. Trebuie, cred. Nu este ca și cum nu vreau niciodată ajutorul tău. Doar că... Doar că sunt mult mai obișnuită să mi se ceară ajutorul decât să îl cer eu altcuiva.

- Amanda, unul dintre lucrurile pe care le admir la tine este felul în care faci ca lucrurile să se îndeplinească. El o privea fix în ochi în timp ce trase lung și contemplativ din trabuc. De ce nu-mi spui ce ai de gând să faci cu mine?

- Nu știu ce să fac. Când vocea i se ridică, ea se strădui să o calmeze și începu din nou să se miște. Nu-mi place că știu întotdeauna ce să fac dacă mă gândesc suficient de mult. Dar acum, indiferent de cât stau și mă gândesc, nu pot găsi un răspuns.

- Asta poate pentru că nu întotdeauna doi și cu doi fac patru.

- Dar așa ar trebui, insistă ea. Pentru mine mereu așa a fost. Știu doar că mă faci să mă simt... diferit față de cum m-am simțit până acum. Mă sperie. Când se răsuci, ochii ei erau mari și întunecați de furie. Știu că ție ți-e ușor, dar mie nu îmi e.

- Mi-e ușor? repetă el. Crezi că mie îmi e ușor? Din două mișcări furioase, aruncă trabucul și îl strivi. Fierb la foc mic încă din clipa în care te-am văzut pentru prima oară. Asta nu este ușor pentru un bărbat, Amanda, crede-mă!

Vocea ei se transformă în șoaptă, pentru că respira cu greutate.

- Nimeni nu m-a mai dorit la fel cum mă dorești tu. Asta mă înspăimântă. Ea își strânse buzele. Nu am mai dorit pe cineva la fel cum te doresc pe tine. Asta mă sperie.

El se întinse și îi apucă mâna de încheietură.

- Nu te aștepta să îmi spui asta sau să mă privești cum o faci acum și apoi să îmi ceri să-ți dau drumul.

În timp ce panica și incitarea se luptau în lăuntrul ei, Amanda scutură din cap.

Scanned by CamScanner

– Nu îți cer asta.

– Atunci spune direct.

– La naiba. Sloan, nu vreau să fii rezonabil. Nu vreau să gândesc. Vreau, chiar acum, să mă faci să nu mai gândesc. Gemând, își aruncă brațele în jurul lui, își lipi buzele de ale lui și își luă exact ce dorea.

Era frica. Se temea să facă un pas uriaș de pe marginea unei stânci foarte abrupte.

Era încântare. Făcea acel pas cu ochii larg deschiși.

Și el fu alături de ea, până la capăt. Trupul lui era în cădere liberă alături de al ei, prins în vârtejuri, plutind pe curent.

– Sloan...

– Nu rosti nici un cuvânt. Brațele lui se strânseră tare în jurul ei și își lipi gura de gâtul ei. Pulsul care bătea acolo se potrivea exact cu ritmul propriului puls. Asta era ce voia el. Acea unitate. Își dădu seama că nu va mai găsi asta la altă femeie. Nici un cuvânt. Doar vino înăuntru.

El o conduse de pe balcon în dormitor, lăsând ușa deschisă ca să lase să intre apusul și mirosul apei și al florilor. Îi atinse mai întâi părul, privindu-și degetele cum se încâlcesc și mângâie. Apoi, încet, o atingere de șoaptă a buzelor lui și ale ei. Nu, nu voia de la ea cuvinte, pentru că el nu era sigur că ar putea găsi vreodată cuvintele potrivite să-i spună ce era în inima lui. Dar putea să îi arate.

Ea își puse șovăielnică palmele pe pieptul lui. Acum nu voia să fie slabă, ci puternică. Cu toate astea, tremura în timp ce buzele lui îi cutreierau chipul.

Foarte încet, abia atingând-o, îi deschise nasturii de la bluză și i-o trase de pe umeri. Dedesubt avea un maiou de bumbac alb care îl făcu să zâmbească. Ar fi trebuit să își dea seama că pe sub hainele ei practice, Amanda lui avea încă ceva practic. Privind-o, îi descheie pantalonii, iar aceștia căzură pe podea. Când ea se întinse spre el, o luă de mâini.

Scanned by CamScanner

– Nu, lasă-mă să te ating doar. Vreau să văd ce efect are asupra ta.

Neajutorată, închise ochii, iar degetele lui măsurau, trasând ușor curba sânilor ei. O atingea cu vârfurile degetelor, de parcă ar fi fost făcută din cea mai delicată sticlă. Elegant de erotică, mângâierea lui fină îi făcea sângele să vuiască pe sub piele, încălzind-o, sensibilizând-o, până când avu impresia că va muri de plăcere.

Ea își lăsă capul pe spate, scoase un geamăt tremurător în timp ce el continua acele explorări leneșe cu mișcări răbdătoare și blânde ale mâinilor. Sloan zări strălucirea întunecată de încântare aprinzându-i-se pe chip, simți tremurul trupului ei. Incitat, își roti degetele mari într-o mișcare ca o șoaptă peste sfârcurile care tensionau bumbacul. Apoi în locul mâinilor, își folosi limba, iar ea îl apucă de umeri cu frenezie, ca să-și mențină echilibrul.

– Te rog... Nu pot...

Acum ea se prăbușea repede și puternic, dar el era acolo să o prindă. Când îi cedară genunchii, o ridică, ținând-o în brațe, acoperindu-i gura cu a lui înainte să o așeze pe pat.

– Nimeni, murmură ea pe buzele lui. Nimeni nu a mai făcut dragoste cu mine așa.

– De-abia am început.

Se ținu de cuvânt. Pe îndelete, o purtă prin locuri pe unde nu mai fusese, o lăsă să tânjească acolo înainte să o stârnească mai tare, mai departe. Cu fiecare atingere, el deschise uși până atunci ferm închise, apoi le lăsă larg deschise, astfel încât vântul și lumina să treacă prin ele. De fiecare dată când se arcuia cutremurându-se, el o mângâia până când o liniștea din nou.

Gustul ei era destul. Aici miere, aici whisky, apoi delicat precum zahărul pudră. El se înfruptă din ea, mușcându-i ușor pielea. Pe brațe, pe gât, pe acele picioare lungi și încântătoare. De fiecare dată când era tentat

Scanned by CamScanner

să se grăbească, să ajungă la propria eliberare, descoperea că este lacom să o guste și mai mult.

Își trecu degetele în sus, pe coastele ei, împingându-i în sus maioul, apoi i-l scoase. În sfârșit, după o lungă așteptare, îi gustă pielea moale a sânilor. Mâinile ei erau în părul lui, trăgându-l mai aproape în timp ce în spatele pleoapelor ei, culorile păreau că vibrează.

Fierbere la foc mic. Asta spusese? se întreba ea cu frenezie în timp ce gura lui iscusită înainta, centimetru cu centimetru, tot mai jos. Acum ea înțelese, acum când trupul îi ardea din interior, încălzindu-se grad cu grad. Prin ea treceau scântei, mici ace de plăcere de nedescris, la fel de vechi și eterne ca primele stele care se trezeau la viață pe cerul din spatele ferestrei.

Sloan dădu la o parte ultima barieră, iar ea nu avu de ales decât să se zvârcolească sub mâinile lui, abia mai putând să respire.

Când o șfichiui ușor cu limba, ea se arcui, strângând puternic cu mâinile cearșaful de pe pat.

Senzațiile o copleșeau, prea repede, prea precis. Ea se luptă să le separe, dar erau ca un labirint sălbatic, fără început și fără sfârșit.

Oare era conștientă că striga numele lui din nou și din nou? se întrebă el. Știa oare că trupul ei se mișca în acel ritm lent, sinuos, ca și cum el o pătrunsese deja? Se lăsă peste ea treptat, savurând fiecare moment, absorbind fiecare durere, fiecare nevoie, fiecare dor. Ea deschise ochii, întunecați și uluiți.

Nu vedea decât chipul lui, atât de aproape de al ei - ochii lui, atât de intenși.

Brațele ei se ridicară cu grație și îl dezbrăcară de cămașă, să atingă la fel de amănunțit cum fusese ea atinsă. Se ridică spre el, își apăsă buzele de pieptul lui, și le purtă până la gâtul lui. Lumina devenea din ce în ce mai slabă, mai blândă. Briza se domoli. Într-un dans lin, ea trecu deasupra lui, dezbrăcându-l, simțind nevoia să îi arate cum îi transformase atât inima, cât

Scanned by CamScanner

și trupul. Buzele ei se arcuiră pe carnea lui și ea îl simți tremurând, cum se cutremurase și ea. Plăcerea curgea prin ea ca apa, clară și strălucitoare, astfel încât atunci când îl cuprinse cu brațele, când gura ei se deschise doritoare sub a lui, ea o lăsă să se scurgă în sărutul lor.

Cu un oftat, el o pătrunse. Ea își ținu respirația, apoi îi dădu ușor drumul. Se mișcau împreună, într-un ritm lent, delicios de lin. Plăcerea aduse lacrimi în ochii ei, lacrimi pe care el le șterse cu un sărut.

Treptat, plăcerea deveni căldură, iar căldura, o flacără puternică. Pe măsură ce pasiunea îi întuneca vederea, ea simți cum degetele lui se înlănțuie într-ale ei, ținând-o puternic, în timp ce o conduse la apogeu. Numele lui i se rostogoli de pe buze când atinse împreună cu ea punctul culminant.

El stătea întins, cu buzele lipite de gâtul ei, încă bântuit de gustul ei. Sub el, Amanda era liniștită, respirația îi era adâncă și constantă. El se întreba dacă ea dormea și începu să își mute greutatea. Dar brațele ei îl cuprinseră din nou.

-Nu pleca. Vocea ei era ca o șoaptă guturală care îi făcu din nou sângele să cânte. Încă nu vreau să se termine.

Ca să fie mulțumiți amândoi, el se roti, inversând pozițiile. Părul ei îi mângâia obrazul, un lucru mărunt care îi oferea o bucurie imensă.

-Așa cum e?

-E bine. Amanda își lipi obrazul de al lui. Totul a fost foarte, foarte bine.

-Doar atâta poți?

-Deocamdată. Nu cred că am mai fost atât de relaxată în viața mea.

-Bun. Luându-i părul în mână, îi trase capul pe spate, ca să îi studieze chipul. E prea întuneric să mai văd, zise el.

Se întinse și aprinse lumina.

Scanned by CamScanner

Amanda ridică o mână să-și ferească ochii.

– De ce ai făcut asta?

– Pentru că vreau să te văd când facem din nou dragoste.

– Din nou? Chicotind, ea își lăsă capul pe umărul lui. Sigur glumești.

– Nu, doamnă. Mă gândesc că abia o să mă satur de tine până la răsăritul soarelui.

Simțindu-se incredibil de toropită, ea se cuibări lângă el.

– Nu pot să rămân peste noapte.

– Pui pariu?

– Nu, serios. Sloan o mângâie pe spate, iar ea se arcui ca o pisică. Aș vrea să pot, dar am o întreagă listă de lucruri de făcut mâine-dimineață. O... Ea tremură sub atingerea lui. Ai niște mâini atât de minunate! Minunate, murmură ea și se pierdu într-un sărut lung, visător.

– Rămâi.

Trupul ei se înfioră când îl simți cum se întărește înăuntrul ei.

– Poate doar încă puțin.

Începea să se trezească și se întoarse pe partea cealaltă. Oftând mulțumită, se întinse. Deschise ochii. Camera era scăldată în lumina strălucitoare a soarelui, iar ea era singură în pat. Se ridică, dându-și la o parte părul ciufulit.

Sloan obținuse ce dorise, își spuse cu jumătate de zâmbet. Ea rămăsese peste noapte, iar el nu se săturase de ea – sau ea de el – până la răsăritul soarelui.

Amanda recunoscu deschis, era cea mai minunată noapte din viața ei. Și pe unde naiba umbla Sloan?

El intră la ţanc, împingând un cărucior de room-service.

– Bună dimineața.

– Bună dimineața. Ea zâmbi, deși se simți ciudat, el fiind îmbrăcat, iar ea încă goală și în pat.

Scanned by CamScanner

– Am comandat micul dejun pentru noi. Simțindu-i ezitarea, el luă un halat alb, flaușat, de pe un fotoliu. Complimente din partea hotelului Bay Watch, spuse el și îi dădu halatul, apoi se aplecă spre ea puțin mai mult și o sărută ușor. Hai să mâncăm pe balcon.

– Ar fi drăguț. Dă-mi un minut.

Când ea i se alătură afară, farfuriile erau așezate pe fața de masă azurie, alături de un trandafir într-o vază transparentă. Fu profund impresionată că era la fel de grijuliu dimineața, pe cât era noaptea.

– Te gândești la toate.

– Doar la tine. Îi zâmbi larg și se așeză vizavi de ea. Putem să considerăm asta ca prima noastră întâlnire, de vreme ce nu te-am putut convinge să iei masa cu mine înainte.

– Nu. Își coborî privirea, în timp ce turna cafea pentru amândoi. Cred că nu ai putut.

Luându-și șervetul, începu să-l netezească cu degetele. Luau micul dejun, se gândi ea, după o noapte lungă de festin. Și nu merseseră niciodată împreună în aceeași mașină, nu împărțiseră o pizza, nu vorbiseră la telefon.

Era stupid, își spuse ea. Era terifiant.

– Sloan, îmi dau seama că în momentul acesta s-ar putea să sune stupid, dar eu... Eu nu am obiceiul de a-mi petrece nopțile cu bărbați în camere de hotel. De obicei nu devin intimă cu cineva pe care îl cunosc de atât de puțină vreme.

– Nu trebuie să îmi spui asta. Îi acoperi mâna cu a lui până când ea îl privi. A fost o călătorie rapidă pentru amândoi. Poate pentru că ceea ce s-a întâmplat între noi este special. Amanda, sunt îndrăgostit de tine. Nu, nu te da la o parte. O strânse și mai tare. De obicei sunt un bărbat răbdător, dar cu tine trebuie să lucrez mult la asta. Mă voi strădui să îți acord timp.

– Dacă aș spune că sunt îndrăgostită de tine – ea expiră lung –, ce s-ar întâmpla mai departe?

Scanned by CamScanner

Ochii lui scânteiară și îi transmiseră ceva care îi făcu să gonească pulsul și așa accelerat.

– Uneori nu poți să găsești răspunsurile mai întâi. Trebuie să fii dispusă să-ți încerci norocul.

– Nu am fost niciodată o jucătoare. Ea își mușcă buza, hotărâtă să depășească acel ultim moment de spaimă. Nu aș fi venit aici aseară dacă nu aș fi fost îndrăgostită de tine.

Sloan îi ridică mâna și își apăsă buzele pe ea.

– Știu.

Ea râse, deopotrivă amuzată și ușurată.

– Știai, dar ai vrut să mă auzi spunând asta.

– Exact. Brusc, ochii lui deveniră foarte limpezi. A trebuit să te aud spunând asta. Amanda, nu doar femeile au nevoie de cuvinte.

Nu, se gândi ea, nu au fost „te iubesc, dar încă sunt puțin speriată de asta. Vreau să o luăm încet, pas cu pas."

– Destul de corect. Putem începe cu prima noastră întâlnire, înainte să ni se răcească ouăle.

Relaxată, ea unse cu unt o felie de pâine prăjită și o împărți cu el.

– Știi, de când lucrez aici, nu am stat niciodată pe unul dintre aceste balcoane să privesc golful.

– Nu te-ai furișat niciodată într-o cameră goală să te joci de-a oaspetele? El râse. Nu, tu nu ai face așa ceva. Nici nu ți-ar trece prin cap. Și, cum este, să îl vezi de cealaltă parte a ghișeului?

– Ei bine, patul este comod, halatele hotelului sunt încăpătoare și priveliștea este minunată. În ochii ei se citea un zâmbet, un zâmbet mulțumit, relaxat. Totuși, la Refugiul Turnuri, noi vom oferi toate astea și încă mai mult. Spa-uri private, șemineuri romantice, șampanie din partea casei pentru fiecare rezervare – asta trebuie să verific cu Trent –, meniuri cu *cordon bleu* preparate de Coco, bucătar de renume mondial, totul într-un decor dintre secole, echipat cu fantome

Scanned by CamScanner

și legenda unei comori ascunse. Ea își odihni bărbia în mână. Asta dacă nu reușim să găsim smaraldele până să inaugurăm.

– Chiar crezi că mai există?

– Da. A, dar nu și tot misticismul susținut de mătușa Coco sau de Lilah. Este logică pură. Au existat. Dacă cineva din familie le-ar fi vândut, s-ar fi aflat. Deci, încă există. Bijuterii în valoare de un sfert de milion de dolari nu dispar, pur și simplu.

El ridică o sprânceană.

– Sunt chiar atât de valoroase?

– O, acum poate că valorează și mai mult – asta fără să pun la socoteală valoarea estetică sau valoarea interesului.

Pentru el, peisajul se schimbă complet.

– Deci, avem aici cinci femei și doi copii, care locuiesc într-o casă plină cu obiecte vechi de epocă, plus bijuterii care valorează o avere. Și nici un sistem de securitate.

Ea se încruntă puțin.

– Nu este chiar plină de obiecte de valoare, pentru că am fost nevoite să vindem multe de-a lungul anilor. Și nu am avut niciodată probleme. Nu este ca și cum vreuna dintre noi ar fi neajutorată.

– Știu. Femeile din familia Calhoun își poartă singure de grijă. Încep să cred că pe lângă faptul că sunt dure, sunt proaste.

– Ei, stai puțin!

– Nu, tu să stai. Pentru a sublinia asta, el îndreptă furculița spre ea. Mâine-dimineață la prima oră vom căuta un sistem de alarmă.

Amanda se hotărâse deja să facă acest lucru, după incidentul din ziua precedentă. Dar asta nu însemna că el îi putea spune ce să facă.

– N-o să începi să-mi controlezi viața.

– Deci, ca să te încăpățânezi, vei ignora faptele evidente, pentru că eu am adus vorba despre subiect

Scanned by CamScanner

și vei risca să intre cineva în casă și să-i facă rău unuia dintre copii.

– Nu-mi pune vorbe în gură, răspunse ea. În ultimele două săptămâni m-am interesat de sisteme de alarmă.

– De ce nu ai spus așa?

– Poate pentru că tu erai prea ocupat să dai ordine. Ar fi putut să spună mai multe, dar sirena unuia dintre vasele cu turiști îi distrase atenția. Cât e ceasul?

– Aproape unu.

– Unu? Ochii ei deveniră uriași. După-amiaza? Asta nu se poate, de-abia ne-am trezit.

– Ba se poate, dacă ai adormit abia de dimineață.

– Am un milion de lucruri de făcut, zise Amanda și se ridică de la masă. Toată dezordinea de după nuntă trebuie curățată. Tatăl lui Trent venea la *brunch* acum două ore și William vine la ora trei.

– Stai așa. Asta îl făcu să se ridice de pe scaun. Doar nu o să te vezi iar cu el?

– Cu domnul St. James? Va fi plecat până acum. Nu-mi vine să cred că am fost așa de nepoliticoasă.

– William, o corectă el, apucând-o de braț. Bărbatul atrăgător, inteligent cu care ai luat cina acum două seri.

– William? Dar sigur că o să-l văd iar.

– Nu, o trase el mai aproape. N-o să faci asta.

Lumina periculoasă din ochii lui stârni o lumină asemănătoare în ochii ei.

– Tocmai ți-am spus că nu vei prelua controlul asupra vieții mele.

– Nu-mi pasă de ce mi-ai zis. Nici în ruptul capului nu te voi lăsa să pleci din patul meu direct la o întâlnire cu alt bărbat.

Pufnind ușor, ea își eliberă brațul.

– Nu îmi trebuie permisiunea ta ca să fac ceva. Să-ți fie clar. În al doilea rând, nu este o întâlnire. William Livingston este un dealer de antichități și i-am promis că îi voi prezenta Turnurile. El are parte de o distracție

Scanned by CamScanner

de afaceri, iar eu, de o evaluare gratuită. Acum dă-te la o parte.

Ea trecu pe lângă el și se îndreptă spre duș.

Mormăind tot drumul, își dădu jos halatul. Tocmai ajustase temperatura apei, intrase la duș și trăgea perdeaua, când aceasta fu smulsă la o parte.

- Sloan, la naiba! Ea își dădu la o parte părul ud din ochi și se uită urât la el.

- E dealer de antichități?

- Asta am spus.

- Și vrea să se uite la mobilă?

- Exact.

El își arârnă degetele de găicile curelei.

- Vin cu tine.

- Bine. Ridicând din umeri nepăsătoare, luă săpunul și începu să își spele umerii. Fii un prostănac posesiv.

- În regulă.

Spunându-și în sinea ei că nu era amuzată, privi în direcția lui și îl văzu că își scoate cămașa.

- Ce faci?

Zâmbind larg, aruncă deoparte cămașa.

- Te las să ghicești din trei încercări. O doamnă isteață ca tine ar trebui să ghicească din prima.

Ea își reținu chicotelile, iar el își descheie nasturii de la jeanși.

- Nu am timp acum de jocuri cu apă.

- O, cred că putem să strecurăm ceva la limită.

- Poate. Ea strânse între mâini săpunul și i-l aruncă, aprobând când el îl prinse, în dreptul pieptului. Dacă mă speli pe spate mai întâi.

Înainte să se urce în mașină, Livingston își verifică micro-reportofonul și camera minusculă din buzunar. Era un mare amator de tehnologie și simțea că echipamentul sofisticat dădea misiunii o notă de eleganță. Din clipa în care citise despre smaraldele Calhoun, fusese obsedat de ele, mai mult decât de alte bijuterii pe care

Scanned by CamScanner

le furase în lunga sa carieră. Era considerat de Interpol unul dintre cei mai inteligenți și subtili hoți de pe două continente.

Smaraldele reprezentau o provocare căreia nu putuse să-i reziste. Nu erau păstrate într-un seif sau expuse într-un muzeu. Nu decorau gâtul vreunei matroane bogate. Așteptau undeva în această casă ciudată și veche, provocând pe cineva să le găsească. El avea de gând să fie acel cineva.

Cu toate că nu avea nimic împotriva violenței în munca sa, o folosea cu moderație. Regreta că fusese nevoit să apeleze la ea cu o zi în urmă, cu Amanda, dar și mai rău îi părea că îi întrerupsese căutarea.

Era vina lui, se mustră când păși în fața ușii Turnurilor. Nu mai avusese răbdare și ajunsese la concluzia că nunta va fi diversiunea perfectă, dându-i timpul și discreția de care avea nevoie pentru a cerceta interiorul casei. Cu toate astea, azi se va plimba prin camere ca oaspete.

Poate că era un hoț din sudul orașului Chicago, dar când se îmbrăca cu un costum de o mie de dolari, cu o urmă de accent britanic și maniere alese, chiar și cei mai prevăzători îl invitau în saloanele lor. Bătu la ușă și așteptă. Primul care răspunse fu câinele, care lătra, iar ochii lui Livingston deveniră mai duri. Ura câinii, iar micul ticălos dinăuntru aproape că îl mușcase înainte să apuce să îi dea o doză de fenobarbital.

Când Coco răspunse la ușă, ochii lui Livingston erau limpezi și arbora un zâmbet fermecător.

– Domnule Livingston, ce bine îmi pare să vă revăd! Coco dădu să îi ofere mâna, apoi găsi mai potrivit să îl ia pe Fred de zgardă înainte să-l apuce pe bărbat de gleznă. Fred, oprește-te. Poartă-te frumos. Ținând la o parte câinele care mârâia, Coco îi oferi un zâmbet slab. Chiar e un animal foarte blând. Nu se poartă niciodată așa, dar ieri a avut un incident și nu e în apele lui. După ce îl luă pe Fred în brațe, o chemă pe Lilah. Hai să mergem în salon, da?

Scanned by CamScanner

– Sper că nu vă stric duminica, doamnă McPike. Nu am putut să rezist tentației de a o convinge pe Amanda să îmi arate casa dumneavoastră fascinantă.

– Suntem încântați să vă primim. Totuși, era din ce în ce mai nedumerită de faptul că Fred continua să mârâie și să se larțe. Amanda încă nu a venit, deși nu-mi pot închipui ce o reține. Este mereu foarte punctuală.

Lilah scoase un râset sec în timp ce cobora.

– Știu exact ce-o reține.

În ochii ei nu era nici o urmă de umor în timp ce își studie musafirul.

– Bună ziua din nou, domnule Livingston.

– Domnișoară Calhoun. El nu aprecia felul în care îl privea, de parcă putea să vadă direct prin învelișul lui elegant, până la cruzimea dinăuntru.

– Fred este puțin agitat astăzi. Cu o privire destul de rugătoare, Coco îi dădu lui Lilah cățelul care mârâia. De ce nu vrei să-l iei în bucătărie? Mâinile îi tremurară înainte să își netezească părul. Poate că niște ceai de plante îl va liniști.

– Mă ocup eu de el. Lilah plecă, vorbind încet cu cățelul. Nici mie nu îmi place de el, Fred. De ce crezi asta?

– Ei bine, deci. Ușurată, Coco zâmbi din nou. Ce părere ai despre niște sherry? Îl poți savura în timp ce îți arăt un cabinet frumos, tapițat. Este din vremea lui Carol al II-lea, cred.

– Aș fi încântat. Era la fel de încântat că ea purta un set excelent de perle cu cercei asortați.

Douăzeci de minute mai târziu, când sosi Amanda, însoțită de Sloan, își găsi mătușa povestindu-i lui Livingston istoria familiei în timp ce admirau o credență din secolul al XVIII-lea.

– William, îmi pare atât de rău că am întârziat.

– Să nu-ți pară. Livingston aruncă o singură privire spre Sloan și trase concluzia că intrarea lui în Turnuri nu se va face cu ajutorul Amandei, până la urmă. Mătușa ta este cea mai încântătoare și primitoare gazdă.

Scanned by CamScanner

- Mătușa Coco știe mai multe despre amenajările de aici decât oricare dintre noi, îi spuse ea. Acesta este Sloan O'Riley. Sloan este arhitectul care se ocupă de renovare.

- Domnule O'Riley.

Strângerea de mână fu scurtă. Lui Sloan deja nu îi plăcea dealerul de antichități, în costum la trei piese, băutor de sherry.

- Munca de aici trebuie să fie o provocare.

- O, mă descurc.

- Tocmai îi spuneam lui William cât de lentă și de obositoare este munca sortării tuturor acestor vechi documente. Nu este nicidecum vânătoarea palpitantă de comori care apare în presă. Coco radia. Dar m-am hotărât să țin o altă ședință de spiritism. Mâine-noapte, prima noapte cu lună nouă.

Amanda se strădui să nu mormăie.

- Mătușă Coco, sunt sigură că William nu este deloc interesat.

- Din contră. El își revărsă tot farmecul asupra lui Coco în timp ce ticluia un plan. Mi-ar plăcea să particip și eu, dacă nu aș avea treburi urgente.

- Atunci data viitoare. Poate v-ar plăcea să vedeți etajul...

Înainte ca ea să termine propoziția, Alex dădu buzna prin ușile de la intrare, urmat de o Jenny în viteză și de Suzanna care râdea. Toți trei aveau pete de murdărie pe mâini și pe jeanși. Mijind ochii, Alex veni și se opri în fața lui Livingston.

- El cine e? întrebă el.

- Alex, nu fi prost-crescut. Suzanna îl luă de mână înainte să apuce să stropească cu murdărie pantalonii de culoare bej ai oaspetelui. Îmi pare rău, începu ea. Am fost în grădină. Am făcut greșeala de a menționa înghețata.

Scanned by CamScanner

– Nu vă cereți scuze. Livingston se forță să își curbeze buzele. Dacă era ceva ce detesta mai mult decât câinii erau copiii mici și murdari. Sunt... adorabili.

Suzanna își luă de mână fiul înainte ca acesta să poată riposta.

– Nu, nu sunt, spuse ea veselă. Dar îi avem pe cap. Nu vă vom incomoda. În timp ce merse cu ei în bucătărie, Alex aruncă o ultimă privire peste umăr.

– Are ochi răi, îi spuse el mamei lui.

– Nu fi prostuț, zise ea și îi ciufuli părul. Era doar enervat pentru că aproape că te-ai izbit de el.

Dar Alex o privi solemn pe Jenny, care încuviință din cap.

– La fel ca șarpele din Rikki Tikki-Tavi.

– Dacă te miști, imediat atac, spuse Alex, imitând perfect vocea personajului negativ din desenul animat.

– Bine, copii, mă băgați în sperieți. Ea râse ca să scutere de un fior neașteptat. Ultimul care ajunge în bucătărie trebuie să spele castroanele. Ea îi lăsă să fugă primii și își frecă brațele înfiorate.

Scanned by CamScanner

capitolul 9

– Uite, vezi. Amanda îl sărută scurt pe obraz pe Sloan. N-a fost așa rău.

El nu era tocmai pregătit să fie împăcat.

– A stat pe aici cinci ore. Nu înțeleg de ce Coco a trebuit să îl invite la cină.

– Pentru că este fermecător și pentru că este un bărbat singur. Râse și își trecu brațele pe după gâtul lui. Adu-ți aminte de frunzele de ceai.

Stăteau pe faleză, într-o pergolă decorată. Sloan se hotărî că acesta era un moment la fel de bun ca oricare altul să o sărute pe gât.

– Ce frunze de ceai?

– Cele care... Hmm. Cele care i-au spus mătușii Coco despre un bărbat care va veni și care va fi important pentru noi.

El trecu la urechea ei.

– Credeam că acela eram eu.

– Poate. Ea scoase un chiot surprins când o mușcă. Sălbaticule!

– Uneori indianul cherokee din mine preia controlul.

Ea se lăsă pe spate să îi studieze chipul. În lumina sângerie a apusului, pielea lui era aproape de culoarea cuprului, ochii, de un verde atât de întunecat, încât erau aproape negri. Da, putea să distingă ambele părți ale moștenirii lui, cea celtică și cea cherokee, ambele războinice, în acei pomeți ascuțiți, în gura puternic conturată, în părul sălbatic și roșiatic.

– Chiar nu știu nimic despre tine. Deși nu fusese ca și cum făcuse dragoste cu un străin. Când el o atinsese, ea știuse totul. Știu doar că ești un arhitect din Oklahoma care a studiat la Harvard.

Scanned by CamScanner

-Știi și că îmi plac femeile cu picioare lungi și berea.

-Da, și asta.

Pentru că vedea că era important pentru ea, se rezemă de zid, cu spatele la mare.

-Bine, Calhoun, ce vrei să știi?

-Nu vreau să te interoghez. Vechea nervozitate ieși la suprafață, și îi fu imposibil să stea locului. Doar că tu chiar știi totul despre mine. Familia mea, trecutul meu, ambițiile mele.

Pentru că îi plăcea să o privească mișcându-se, își scoase un trabuc, îl aprinse și apoi începu să vorbească.

-Stră-străbunicul meu a plecat din Irlanda spre Lumea Nouă și s-a îndreptat spre vest, să prindă castori. Un adevărat om de munte. S-a însurat cu o femeie cherokee și a stat destul prin preajmă cât să facă trei fii. Dar într-o zi, s-a dus să pună capcane și nu s-a mai întors niciodată. Fiii au pus bazele unui punct comercial, se descurcau destul de bine. Unul dintre ei a cerut o nevastă prin corespondență, o fată frumoasă, irlandeză. Au făcut o liotă de copii, printre care și pe bunicul meu. El a fost și este un diavol bătrân și viclean care a cumpărat pământ când a fost suficient de ieftin și l-a păstrat până când l-a putut vinde pe profit. Păstrând tradiția de familie, s-a însurat cu o irlandeză, o roșcată focoasă despre care se spune că îl înnebunea. Trebuie să o fi iubit mult, pentru că a botezat primul puț de petrol după ea.

Amanda, care până atunci fusese fermecată, clipi.

-Puț de petrol?

-I-a dat numele de Maggie, spuse Sloan zâmbind și suflă fumul. Ea s-a distrat atât de mult, încât el le-a dat nume și celorlalte.

-Celorlalte, repetă Amanda, în șoaptă.

-Tatăl meu a preluat compania în anii '60, dar bătrânul nu a încetat să se ocupe și el de afacere. Încă este supărat că nu am intrat în companie, dar eu am vrut

Scanned by CamScanner

să construiesc, așa că m-am gândit că Sun Industries mi are nevoie de mine.

– Sun Industries? Ea aproape că se înecă. Era una dintre cele mai mari conglomerate din țară. Tu... N-aveam nici cea mai vagă idee că ești bogat.

– Familia mea este, oricum. E vreo problemă?

– Nu, doar că nu am vrut să crezi că aș... Ea se opri, neajutorată.

– Că ai urmări averea familiei? Râse cu poftă. Draga mea, știu că tu îmi vrei trupul.

Avea abilitatea stranie de-a o face să-i vină să înjure și să râdă în același timp.

– Tu chiar că ești un ticălos încrezut.

Aruncă trabucul înainte să o îmbrățișeze.

– Dar mă iubești.

– Poate că da.

Prefăcându-se reticentă, îl îmbrățișă. Puțin. Râzând, își ridică buzele spre ale lui. Gura lui începu să o tachineze, apoi se încălzi de dorință. Mâinile lui erau ușoare, apoi nerăbdătoare, până când ea îl strânse cu putere, abandonându-se în sărut.

– Cum poți să îmi faci asta? murmură ea, în timp ce el îi mușca ușor buzele umede, întredeschise.

– Ce să fac?

– Mă faci să te doresc până mă doare.

Gemând, el își lipi buzele de gâtul ei.

– Hai să mergem înăuntru. Poți să îmi arăți camera ta.

Ea își înclină capul, pentru a-i oferi gurii lui ocupate mai multă libertate.

– Ce cameră?

– Camera unde mă voi preface că dorm în timp ce mă culc cu tine.

– Despre ce vorbești?

– Vorbesc despre cum o să fac dragoste cu tine până când amândoi vom avea nevoie de oxigen. Pentru că știa că era în punctul în care ar fi târât-o pe plăcile tari și reci de pe jos, o îndepărtă. Și vorbesc despre faptul că voi

Scanned by CamScanner

rămâne aici până când este pus în funcțiune sistemul de alarmă.

– Dar nu trebuie să...

– O, ba trebuie. Își strivi din nou gura de a ei, ca să îi arate cât de mult.

Ea îl aștepta, dojenindu-se pentru că era emoționată ca o mireasă în noaptea nunții. Poate că așteptarea era mai intensă pentru că știa ce aveau să își ofere unul altuia.

Își puse o cămașă de noapte subțire, albastră, o extravaganță cumpărată dintr-un capriciu, care stătuse împăturită în dulap câteva luni. Neputând să stea locului, se așeză pe pat. Pe noptieră și pe birou, păstra lumânări pentru situații de urgență. Când le aprinse acum, strălucirea lor era atât de delicată, de romantică... oricum, dar nu practică. Suzanna pusese flori în cameră, așa cum făcea mereu. De data asta, erau lăcrămioare gingașe, care răspândeau un parfum persistent. Deși afară nu se vedea lumina lunii, ea deschise ușile de la terasă, ca să se audă vuietul constant al apei care lovea țărmul.

Apoi Sloan își făcu apariția, în timp ce ea stătea în cadrul ușii deschise, cu spatele la noaptea neagră.

Gluma isteață pe care intenționase să o facă îi dispăru din minte. Nu putea să facă altceva decât să se uite fix, mâna lui devenind umedă pe clanță, inima sărindu-i și blocându-i gâtul. Ca ea să îl aștepte, arătând atât de dezirabilă în lumina lumânărilor, să îi vadă acel zâmbet primitor, asta era tot ceea ce își dorise vreodată.

Voia să fie blând cu ea, la fel cum fusese atent și blând noaptea trecută. Dar când păși spre ea, flacăra mocnită deja se transformase în foc. În ochii ei se citea atât provocarea, cât și nervozitatea, în timp ce își ridică mâinile să îl primească.

– Credeam că nu o să mai ajungi aici, spuse ea și, condusă de propriile dorințe, își lipi gura de a lui.

Scanned by CamScanner

Cum putea să existe blândețe când totul era atât de fierbinte? Cum putea să existe răbdare când era atâ- ta stringență? Trupul ei deja vibra – Dumnezeule, îi simțea fiecare bătaie sălbatică a inimii –, căci se po- îi trivea cu a lui. Materialul subțire și delicat al cămășii îi tachina pielea dezgolită a pieptului, provocându-l să o sfâșie. Mirosul ei se încolăcise în jurul lui, provo- cându-l cu secrete întunecate, seducându-l cu promi- siuni fierbinți.

În acel moment, era atât de copleșit, încât nu se putu regăsi pe sine însuși.

Fără suflare, dezorientat, ridică privirea. Știa că mâi- nile lui erau mari și că putea fi dur dacă inima lui nu le ghida. Știa că nevoile lui erau uriașe și putea să fie nemilos, dacă nu își păstra controlul.

– Așteaptă. Avu nevoie de o clipă să-și recapete suflul și rațiunea, dar ea scutura din cap.

– Nu. Mâinile ei se încleștară în părul lui și îl trase spre ea.

Nu își dădu seama când nechibzuința pusese stăpâ- nire pe ea, dar acum o lăsă în voie și se prăbuși cu el pe pat. Agresive și disperate, mâinile ei îl cercetau. Fără ezitare de data asta. Fără supunere. Ea voia puterea, pu- terea de a ști că putea să îl facă neatent, să îl facă la fel de vulnerabil și de lipsit de rațiune cum o făcuse el.

Se rostogoliră pe pat, într-un amestec de mâini și pi- cioare. De fiecare dată când el încerca să se retragă, ea era acolo, gura ei lacomă, râsul ei gutural, jos, clocotin- du-i prin vene.

Degetele ei ocupate se grăbiră să-i descheie jeanșii, apoi să-i tragă în jos. Mușchii lui tresăriră și se înfiorară când vârfurile degetelor ei dansară pe abdomenul lui. Înjură, prinzându-i mâinile înainte ca ea să îl poată pur- ta peste acea ultimă culme crestată.

Respirând sacadat, se uită în jos, spre ea, ținând în mână captive încheieturile ei. Ochii ei erau precum co- baltul, întunecați și strălucitori în lumina schimbătoare.

Scanned by CamScanner

peste propria lui respirație greoaie, auzea ticăitul consecvent al ceasului de lângă pat.

Apoi el zâmbi, un zâmbet lent, leneș, plin de familiaritate. După care nu mai auzi nimic altceva în afară de vuietul propriilor dorințe.

Flămândă, gura lui se uni cu a ei. Nesăbuite și pasionale, mâinile lui căutau și luau. Ea răspunse, cerere la cerere, plăcere pentru plăcere. Scăpă de sub control – aproape că putea să audă zăgazurile rupându-se în timp ce se bucura de ea. Aceasta era eliberarea, o lume fără rațiune. Disperat să o simtă, îi smulse cămașa. Răsuflarea ei surprinsă nu făcu decât să îi alimenteze focurile. Aruncată în vârtej, ea se dărui vitezei, se predă furiei. Fără gânduri. Fără întrebări. Doar carne fierbinte, umedă, vorace, buze căutătoare, mâini rapide și lacome.

– Da, domnule Stenerson. Amanda fredona în cap o melodie în timp ce șeful ei continua să turuie. Din nou și din nou. Încă zece minute și programul ei se termina. Nici ședința de spiritism care urma nu îi diminua plăcerea.

În curând avea să fie cu Sloan. Poate că înainte de cină își vor face timp pentru o plimbare.

– Nu păreți să fiți cu mintea la treabă, domnișoară Calhoun.

Asta o readuse la realitate, scuturată de vinovăție.

– Erați îngrijorat de reclamația familiei Wicken.

Privind-o fix, el lovi cu creionul de birou.

– Sunt foarte îngrijorat că unul dintre chelnerii noștri a vărsat o tavă întreagă de băuturi în poala doamnei Wicken.

– Da, domnule. Am aranjat astfel încât pantalonii dumneaei să fie dați la curățat și au primit o cină din partea casei. Au fost mulțumiți.

– Și l-ați concediat pe chelner?

– Nu, domnule.

El ridică sprâncenele, care se mișcau ca niște viermi.

Scanned by CamScanner

– Pot să întreb de ce nu, când v-am cerut anumite acest lucru?

– Pentru că Tim este cu noi de trei ani și nu poate fi învinuit pentru că a vărsat tava, când băiețelul familiei Wicken i-a pus piedică. Mai mulți chelneri și câțiva din tre oaspeți au văzut ce s-a întâmplat.

– Chiar dacă este așa, v-am dat un ordin direct.

– Da, domnule. Melodia veselă din capul ei deveni o durere de cap care pulsa. Și după o analiză mai amănunțită a circumstanțelor, am ales să tratez diferit situația.

– Domnișoară Calhoun, trebuie să vă reamintesc cine se ocupă de acest hotel?

– Nu, domnule, dar credeam că după toți anii în care am lucrat la Bay Watch, veți avea încredere în judecata mea. Ea inspiră adânc și își asumă un mare risc. Dacă nu aveți, atunci poate ar fi mai bine să îmi scriu demisia.

El clipi de trei ori, apoi își drese glasul:

– Nu credeți că este o decizie cam pripită?

– Nu, domnule. Dacă nu credeți că sunt destul de competentă ca să iau anumite decizii, asta afectează toată activitatea.

– Nu este vorba despre competența dumitale, ci despre lipsa de experiență. Cu toate astea, adăugă el, ridicând o mână, sunt sigur că ai făcut cum ai crezut că este mai bine în acest caz.

– Da, domnule.

În momentul când plecă din biroul lui, avea falca încleștată. Amanda se forță să se relaxeze când William o opri în hol.

– Am vrut doar să îți spun din nou cât de mult mi-a plăcut casa ta și cina minunată.

– A fost plăcerea noastră.

– Am sentimentul că, dacă te-aș invita din nou la cină, ai avea un alt motiv decât politica hotelului pentru care să mă refuzi.

– William, eu...

Scanned by CamScanner

– Nu, nu. O bătu ușor pe mână. Înțeleg. Sunt dezamăgit, dar înțeleg. Presupun că domnul O'Riley va fi prezent în seara asta la ședința de spiritism?

Ea râse.

– Fie că vrea sau nu.

– Îmi pare foarte rău că nu pot să ajung. Este la ora opt, așa ai spus?

– Nu, la ora nouă fix. Mătușa Coco ne va aduna pe toți în jurul mesei, ținându-ne de mână și emițând unde alfa sau ceva de genul acesta.

– Sper să mă anunți dacă primești vreun mesaj din... de dincolo.

– Așa făcut. Noapte bună.

– Noapte bună. Când ea plecă, el se uită la ceas. Avea mai mult timp la dispoziție decât avea nevoie pentru a se pregăti.

– M-am gândit eu că te voi găsi aici. Amanda intră în camera mare, circulară, pe care familia o numea turnul Biancăi. Lilah stătea ghemuită pe scaunul de la geam, așa cum stătea adesea, privind spre stânci.

– Da, sunt doar eu și Fred fiorosul. Dezmeticindu-se dintr-un vis intim, ea mângâie blana câinelui ațipit. Ne acordăm pentru ședința de spiritism din seara asta.

– Scutește-mă. Amanda se trânti pe scaunul de lângă ea.

– Ei, ce ți-a șters acel zâmbet satisfăcut pe care îl aveai pe față azi-dimineață? Te-ai certat cu Sloan?

– Nu.

– Atunci trebuie să fie nenorocitul de Stenerson.

Lilah zâmbi larg când Amanda oftă scurt.

– Am avut dreptate a doua oară. Mandy, de ce îl suporți? Omul e un lingău.

– Pentru că lucrez pentru el.

– Și dă-ți demisia.

– Pentru tine este ușor de spus. Îi aruncă lui Lilah o privire nerăbdătoare. Nu putem cu toții să plutim

Scanned by CamScanner

de la o zi la alta ca niște spirite visătoare ale pădurii. Se opri și oftă cu amărăciune. Îmi pare rău.

Lilah doar ridică din umeri.

- Se pare că te sâcâie ceva mai mult decât Stenerson.

- El a început. A spus că nu îmi stătea mintea la muncă și avea dreptate.

- Și mintea îți umbla aiurea. Mare lucru!

- E mare lucru. La naiba, îmi place munca mea și sunt bună la ceea ce fac. Dar nu m-am concentrat, nu pe asta și nu pe colier sau pe altceva de când...

- De când a venit marele pistolar din vest.

- Nu e amuzant.

- Ba sigur că e. Lilah își cuprinse genunchii cu brațele și își odihni bărbia pe ei. Ți-ai pierdut puțin concentrarea, ai rătăcit una dintre listele tale sau ai întârziat cinci minute la o întâlnire. Și ce dacă?

- Îți spun eu. El mă schimbă și nu știu ce să fac în privința asta. Am responsabilități, obligații. Am obiective, la naiba. Trebuie să mă gândesc la ziua de mâine și la ce o să fac peste cinci ani. Problema era că, atunci când ea se gândea la asta, se gândea la Sloan. Dacă el este doar o perturbare? O perturbare minunată și incitantă care îmi destabilizează tot ce am plănuit? Peste câteva săptămâni de acum încolo, el termină ce are de făcut aici și se întoarce în Oklahoma, iar viața mea e țăndări.

- Dacă îți cere să pleci cu el?

- Asta e și mai rău. Tulburată, Amanda se ridică și începu să se plimbe în cerc, distrasă. Ce ar trebui să fac? Să dau la o parte tot ce am muncit, tot ce am sperat, doar pentru că el spune hai să plecăm?

- Ai face-o?

Amanda închise ochii.

- Mă tem că aș face-o.

- Atunci de ce nu vorbești cu el?

- Nu pot. Ea se așeză la loc. Nu am vorbit despre viitor. Cred că nici unul din noi nu vrea să se gândească la asta. Abia azi am început să mă gândesc...

- Că vei reveni asupra acestui lucru.

Scanned by CamScanner

– Am început să mă gândesc, repetă Amanda, că acum o lună nici măcar nu îl cunoșteam. Este o nebunie să încep să îmi planific viața în jurul unei persoane pe care o cunosc de atât de puțin timp.

– Și tu mereu ai fost cea rațională, adăugă Lilah.

– Ei bine, da.

– Atunci, relaxează-te. Pentru încurajare, o bătu ușor pe Amanda pe umăr. Când va veni vremea, vei lua decizia rațională.

– Sper să ai dreptate, murmură Amanda, apoi se forță să adauge o încuviințare: Desigur, ai dreptate. Până la cină mă duc să lucrez în camera de depozitare.

– Vezi, deja ți-ai revenit. Lilah râse pe înfundate când Amanda ieși pe ușă. Hai, Fred. Ea îi alintă nasul. Hai să mergem să vedem dacă o putem deturna.

Sloan intră în camera de depozitare, înarmat cu o sticlă de șampanie, cu un coș de nuiele și cu câteva dintre sfaturile de soră ale lui Lilah.

– Ține-o în dezechilibru, uriașule. Singurul lucru pe care nu îl poți permite este ca ea să înceapă din nou să gândească logic.

Deși el nu era tocmai sigur ce anume provocase vizita lui Lilah, aprobă intenția acesteia. La fel cum aprobă cum arăta Amanda, aplecată peste un birou din camera de depozitare, cu ochelarii pe nas, cu părul prins la spate. În spatele ei erau cutii cu dosare frumos etichetate, duzini de cutii din carton împrăștiate pe lângă ea și câteva teancuri groase de hârtii în fața ei.

– Hei, Calhoun, ești gata să iei o pauză?

– Ce? Ea își ridică repede capul, dar avu nevoie de un moment pentru ca privirea să i se focalizeze. A, bună! Nu am auzit când ai intrat.

– Unde ești?

Ea ridică un registru.

– În 1929. Se pare că ilustrul meu stră-străbunic scotea niște bani în plus transportând alcool din Canada în timpul Prohibiției.

– Bunul și dragul de Fergus.

Scanned by CamScanner

– Lacomul de Fergus, corectă ea. Dar om de afaceri până la capăt. Dacă păstra o evidență atât de amănunțită pentru activitățile sale ilegale, în mod sigur a înregistrat undeva dacă a vândut smaraldele.

– Credeam că Bianca le-a ascuns.

– Asta este legenda. Se lăsă pe spate și își frecă ochii obosiți. Aș prefera să aflu faptele reale. M-am gândit că poate le-a depozitat într-o cutie de valori despre care el nu a spus nimănui. Dar nu găsesc nici o înregistrare referitoare la asta.

– Poate că te uiți în locul greșit. El lăsă jos sticla și coșul, stând în spatele ei. Începu să îi maseze cu tandrețe mușchii gâtului. Poate că ar trebui să te concentrezi pe Bianca. Până la urmă, era colierul ei.

– Despre Bianca nu avem multe informații. Când ochii ei dădură să se închidă, ea îi deschise din nou. Stră-străbunicul a distrus toate fotografiile ei, toate scrisorile ei, aproape tot ce avea legătură cu ea. Până acum am găsit numai unul dintre caietele ei.

– Trebuie să fi fost foarte furios.

– Oricum, nebun. Îndurerat, aș crede.

– Nu. Aplecându-se, el o sărută pe creștet. Dacă ar fi fost îndurerat, ar fi păstrat totul.

– Poate că îl durea să își aducă aminte.

– Dacă a iubit-o, el ar fi vrut să își aducă aminte. Ar fi avut nevoie de asta. Când iubești pe cineva, tot ce e legat de acea persoană este prețios.

El îi simți mușchii încordându-i-se sub degete.

– Ce s-a întâmplat, Amanda? Ești tensionată.

– Am stat prea mult pe scaun, asta e tot.

– Atunci am venit la fix. El se dădu înapoi să ia șampania.

– Asta pentru ce este?

– Majoritatea oamenilor o beau. Sloan scoase dopul. După pocnet, apăru susurul seducător. Nu știu tu ce zici, dar azi am muncit din greu. M-am gândit să luăm o pauză de cafea extravagantă.

Scanned by CamScanner

Ea nu avea nevoie de șampanie care să îi tulbure min-
tea. El reușea asta și singur. Și că, își aminti când se
ridică, asta era exact ceea ce trebuia să evite.

- E o idee drăguță, dar ar trebui să mă duc să o ajut
pe mătușa Coco la cină.

- Lilah o ajută.

- Lilah? Amanda ridică din sprâncene. Sigur glumești.

- Nu. El deschise coșul și scoase de acolo două paha-
re de șampanie. Suzanna face teme cu copiii, iar tu și cu
mine luăm cina singuri.

- Sloan, nu sunt îmbrăcată să ieșim.

- Te plac în treining. El turnă șampania și, punând
deoparte sticla, ridică ambele pahare. Și nu plecăm
nicăieri.

- Dar tocmai ai spus...

- Am spus că vom lua cina singuri și iată-ne. Chiar
aici.

- Aici? Făcu un semn cu mâna. În camera de
depozitare?

- Da. Am niște pateu, niște pui rece și sparanghel și
căpșune proaspete. El ciocni paharul de al ei înainte
să bea. M-am gândit la tine toată ziua.

El nici nu trebuia să încerce să îi facă picioarele să se înmoaie. Când făcea lucruri drăguțe, când spunea lucruri drăguțe, ea se topea toată de dragoste.

- Sloan, trebuie să stăm de vorbă.

- Sigur. Dar el se aplecă și își frecă alene buzele de ale ei. De ce să nu ne așezăm comod mai întâi?

- Ce? Deja ametită, se uită cum scoate o pătură și o întinde pe podea.

- Haide!

- Chiar cred că ar fi mai bine dacă noi am... Dar deja o trăgea în jos, pe pătură.

Îi luă paharul din mână, punându-l pe podea înainte să o sărute pe gură.

- E mai bine așa, murmură el.

- Mult mai bine.

Scanned by CamScanner

– Copiii sunt acasă, reuși ea să bâiguie, în timp ce mâinile lui se strecurară pe sub bluza ei. Dacă intră cineva...

– Am încuiat ușa. Tandru, el îi mângâie sfârcurile cu vârfurile degetelor. Fii atentă, Calhoun, o să îți arăt cum să te relaxezi.

Ea era atât de relaxată, încât nu credea că se poate mișca. Ochii ei grei se deschiseră parțial când Sloan îi puse pe limbă o bucățică de pateu.

– E bun, îi spuse el, apoi îi unse puțin umărul gol ca să îl poată linge. Ia. O ridică, așezând-o pe pieptul lui înainte să îi dea paharul de șampanie. Ar fi trebuit să bem mai întâi asta, dar mi s-a distras atenția.

Pe limbă, avea gustul păcatului. Ea sorbi din nou, apoi deschise gura supusă când el îi mai servi pateu, de data asta pe un biscuit obișnuit.

– Mai vrei?

Ea aprobă oftând. Începură să se hrănească unul pe altul, printre săruturi, cu mâncare din coș. Sătulă, ea îl privi cum toarnă și ultimele picături de șampanie.

– Vom întârzia la ședința de spiritism.

– Ba nu. O trase mai comod pe pieptul său. Coco s-a hotărât că vibrațiile nu sunt potrivite. Ceva legat de interferența unei prezențe întunecate.

– Pare să fie exact ce ar spune raționala mea mătușă.

– Acum vrea să aștepte până în ultima noapte cu lună nouă. O sărută pe gât. Putem să stăm aici toată noaptea.

Ea începu să creadă că orice era posibil alături de el.

– Atunci acesta ar fi primul meu picnic nocturn.

– După ce ne vom căsători, va deveni un eveniment regulat.

Ea sări brusc, ca arsă, vărsând șampanie pe mâna ei și pe piciorul lui.

– Ușurel, Calhoun, nu face risipă.

Ea se întoarse cu fața spre el.

– Ce vrei să spui cu căsătoria?

– Știi tu, soț și soție, un lucru de genul ăsta.

Scanned by CamScanner

Ea puse paharul jos, cu mare atenție. Așa, pur și simplu, se gândi ea, nu doar panicată, ci și furioasă. Așa cum se așteptase. Cu el, totul era „fă-ți bagajul și haide, călărim. Ne luăm."

– Ce te-a făcut să crezi că ne vom căsători?

Lui nu îi plăcu faptul că apăruse din nou linia aceea între sprâncenele ei.

– Eu te iubesc, tu mă iubești, Amanda, tu ești cea cu gândire logică. Din punctul meu de vedere, căsătoria este următorul pas.

– Poate că este următorul pas din punctul tău de vedere, dar din punctul meu de vedere, este un mare salt. Nu poți să presupui pur și simplu că îl voi face.

– De ce nu?

– Pentru că nu poți. În primul rând, nu am de gând să mă mărit în următorii câțiva ani. Trebuie să mă gândesc la cariera mea.

– Ce legătură are una cu cealaltă?

– Totul. Deja mi-ai afectat concentrarea, m-ai făcut să îmi schimb prioritățile. Știa că suna prostește. Se opri și își trecu o mână prin păr. Uită-te la mine, spuse ea ferm. Uită-te la mine, pur și simplu. Stau pe podeaua din camera de depozitare, goală și mă cert cu un bărbat pe care îl cunosc doar de două săptămâni. Asta nu sunt eu. Cu o lene înșelătoare, el își plimbă privirea în jos, iar apoi în sus.

– Atunci cine naiba ești?

– Nu știu. Ea își înșfăcă hainele cu frenezie și începu să se îmbrace. Nu mai știu cine sunt și asta este vina ta. De când ai dat peste mine pe trotuar, nimic nu mai are sens.

– Tu ai dat peste mine.

– Asta este irelevant. Tulburată până în străfundul sufletului ei, își trase bluza peste cap. Când ar trebui să muncesc, visez cu ochii deschiși. Fac dragoste cu tine, când ar trebui să fiu la întâlnirile programate. Fac picnicuri în pielea goală când ar trebui să îndosariez documente. Asta trebuie să înceteze.

Scanned by CamScanner

– Poate că ar fi trebuit să te lovesc în cap cu sticla de șampanie, în loc să te las să o bei. Uimit, se scărpină în cap. Calhoun, de ce nu iei loc, ca să discutăm despre asta?

– Nu, nu iau loc. O să începi din nou, și eu nu voi mai fi în stare să gândesc. Nu vei face planuri pentru tot restul vieții mele fără să mă consulți, fără ca măcar să ai bunăvoința să întrebi. Îmi recapăt controlul asupra vieții mele.

El se ridică, gol și furios.

– Ești supărată pentru că vreau să mă însor cu tine.

Șuieră printre dinții încleștați:

– Ești prost de-a dreptul. Apucă cel mai apropiat obiect și sfârși prin a arunca în el cu paharele. Ești prost grămadă. După asta, traversă podeaua, se luptă cu zăvorul și înjură până reuși să îl deschidă. Poți să-ți iei propunerea incredibil de romantică și să ți-o bagi undeva.

După-amiaza caldă și cețoasă a fost perfectă pentru plăceri. Christian m-a surprins cu un coșuleț cu vin și șuncă rece. Am stat împreună în iarba sălbatică din spatele stâncilor și ne-am uitat la bărcile de dedesubt. Lumina era atât de aurie, ca ceva turnat dintr-o carafă de aur. Dar așa este mereu când sunt împreună cu el. În această fantezie adorabilă a după-amiezilor, nu există nimic, în afară de lumina soarelui și de aer cald, înmiresmat.

Vorbeam despre toate și despre nimic în timp ce mă desena. De când a început vara, el deja a terminat două tablouri cu mine. Fără falsă modestie, pot să spun că m-a făcut să arăt frumoasă. Ce femeie nu e frumoasă când este îndrăgostită? Ochii lui mă studiau, mâinile lui îmi desenau chipul, părul. Sentimentele lui îi ghidau pensula.

Dacă nu aș fi știut dinainte cât de profundă și de adevărată era dragostea lui pentru mine, aș fi văzut-o în portretele pe care mi le făcea. Oare cineva va cumpăra portretul meu de la el? Mă întristez când

Scanned by CamScanner

mă gândesc la asta. Dar mă face atât de mândră. Acesta ar putea fi singurul mod în care mi-aș putea, în sfârșit, declara sentimentele. Atârnat pe un perete drăguț, portretul unei femei ai cărei ochi sunt plini de dragostea ce i-o poartă bărbatului care a pictat-o.

Spun că vorbea despre orice și despre nimic. Nu menționăm cât de repede zilele se transformă în săptămâni. Au mai rămas atât de puține săptămâni înainte să trebuiască să părăsesc insula și pe Christian. Cred că de data asta, ceva o să moară în mine. Aseară, Fergus și cu mine ne-am dus la o cină dansantă. El a fost foarte vesel, cu toate că s-a discutat mult despre război. A spus că oamenii deștepți știu că mereu o să fie război și că se vor face bani de pe urma războiului. Am fost uluită să îl aud spunând asta, dar el nu mi-a luat în considerare îngrijorarea.

– Tu trebuie să te gândești cum să cheltuim banii, iar eu trebuie să mă gândesc cum să-i câștig, mi-a zis el.

M-a deranjat pentru că nu m-am măritat cu el pentru bani, și nu pentru bani stau cu el. Ambele au fost din datorie. Și totuși, am trăit sub acoperișul lui, am mâncat mâncarea lui, i-am acceptat cadourile fără să ezit.

Mă mustră conștiința să știu că am apreciat mult mai mult micul picnic pe care mi l-a oferit Christian decât am apreciat vreodată cinele somptuoase plătite din banii lui Fergus.

Am purtat smaraldele pentru că mereu îi face plăcere, și încă nu le-am pus deoparte. Stau în lumina slabă, sclipind la mine, amintindu-mi de bucuria și de durerea mea.

Dacă nu ar fi copiii... Dar nu mă pot gândi la asta. Copiii sunt. Orice păcate aș săvârși, nu îi voi părăsi niciodată. Ei au nevoi pe care nici eu și nici Christian nu avem dreptul să le ignorăm. Știu, în singurătatea care mă așteaptă, ei vor fi alinarea mea. Fiind binecuvântată cu ei, nu este corect să plâng pentru

Scanned by CamScanner

copilul pe care Christian și cu mine nu îl putem concepe niciodată.

Și totuși, o fac.

În seara asta, când voi stinge lampa, voi încerca să adorm repede. Pentru că va veni dimineața, iar dimineața se va transforma într-o după-amiază aurie, când îl voi putea revedea pe Christian.

Scanned by CamScanner

capitolul 10

Singurul lucru care o împiedică pe Amanda să trântească ușa era faptul că Suzanna deja culcase copiii. Dar tot o lovi.

Șchiopătând și mormăind și, din când în când, privind cu furie peste umăr, înaintă pe hol. În acel punct, ea nu mai era sigură dacă era mai furioasă pe Sloan pentru că el credea că ea va consimți oricum, sau pe ea pentru că voia să accepte. Căsătoria nu se numărase printre planurile ei, dar, la naiba, era bună la rezolvarea lucrurilor neașteptate și la a le face să meargă. Dar dacă Sloan se gândea că ea îi va da satisfacția de a fi de acord pur și simplu pentru că așa spusese el, însemna că el nu o cunoștea pe Amanda Kelly Calhoun. „Când ne vom căsători", fumegă ea. Nu „dacă", nici „ai vrea" sau „vrei"? Și problema, marea problemă era că sub panica și furia instantanee existase un fior. Se opri puțin în fața ușii de la dormitorul ei și oftă încet. O, Dumnezeule, voia să se mărite cu el. În ciuda tuturor motivelor bune, solide, logice împotriva acestei decizii, să se mărite cu el era exact ceea ce ea își dorea.

Să locuiască cu el ar însemna să trăiască cu amenințarea constantă a dezordinii. Zâmbi în sinea ei. Și ce viață putea fi mai mulțumitoare pentru o femeie atât de iscusită în a pune lucrurile înapoi la locul lor?

Cu mâna pe clanță, ezită, neștiind dacă să se întoarcă, să cedeze impulsului de a se arunca râzând în brațele lui și a spune... da!

Nu. Amanda deschise hotărâtă ușa. Nu avea de gând să îi ușureze situația. Dacă el o voia, dacă o voia într-adevăr, atunci va trebui să muncească puțin mai mult. Când o să o nimerească – dacă o să nimerească –, se corectă ea în timp ce închise ușa în spatele ei,

Scanned by CamScanner

ea va zâmbi, își va împresura brațele în jurul lui și va spune...

Un braț se încolăci în jurul gâtului ei și îi opri respirația. Ea se zbătu, instinctiv, încercând să ajungă în sus cu mâinile, încercând să apuce și să zgârie, în timp ce se lupta să inspire aerul și să țipe. Asta până când simți apăsată pe tâmpla ei țeava rece a unui pistol.

- Nu face asta. Vocea era doar o șoaptă aspră în urechea ei. Taci, nu te mișca și nu va trebui să te rănesc.

Ascultătoare, ea lăsă să-i cadă mâinile pe lângă corp, moi, dar mintea ei alerga. Copiii erau mai în față, pe hol. Siguranța lor era pe primul loc. Și Sloan... Sloan ar fi putut să apară în orice moment, cerând cu furie o răfuială.

- Așa e mai bine. Presiunea scăzu ușor de pe traheea ei. Dacă țipi, oamenii vor avea de suferit - începând cu tine. Nu cred că vrei asta.

Ea scutură din cap. Bun.

- Acum... El înjură și își înteți strânsoarea din nou, în timp ce Sloan striga pe coridor.

- Calhoun. N-am terminat cu tine.

- Nu scoate nici un sunet sau îl omor, o avertiză bărbatul în timp ce o târa după el.

Amanda închise ochii și se rugă.

Sloan deschise larg ușa camerei ei, dar înăuntru era întuneric beznă și foarte liniște. El stătea în pragul ușii, înjurând, iar Amanda era împinsă în colț, știind că acum arma era îndreptată în direcția lui Sloan. I se părea că are gheață în stomac, în timp ce stătea acolo, neîndrăznind să respire, dorindu-și ca el să se întoarcă și să plece. Și când el făcu asta, când ea îi auzi tropotul cizmelor pe scări, se întrebă dacă îl va mai revedea vreodată.

- Acum, că avem puțină intimitate, putem vorbi. Dar brațul rămase în jurul gâtului ei, iar pistolul, la tâmpla ei. Despre smaralde.

- Nu știu unde sunt.

- Da. Inițial mi-a fost greu să cred asta, dar acum sunt sigur că nu știi. Așa că ne vom juca altfel. Va trebui

Scanned by CamScanner

să ne mișcăm repede. Mai întâi, în camera de depozitare. Voi lua hârtiile pe care încă nu le-ai sortat. Apoi, pentru a mai adăuga puțină strălucire acestei excursii, vom lua perlele lui Coco și câteva dintre obiectele mai mici și mai ușor de transportat.

- Nu o să ieși din casa asta.

- Lasă asta în seama mea. În vocea lui se simțea o urmă mică de plăcere, de parcă savura provocarea. Acum ne vom mișca în liniște și foarte repede spre camera de depozitare. Dacă încerci ceva eroic, voi regreta să te împușc.

Ea nu îndrăzni, nu cu copiii atât de aproape. Dar în camera de depozitare, da, se gândi ea în timp ce începu să meargă cu el în spatele ei. Acolo era altceva.

Sloan lăsase luminile aprinse. Resturile picnicului lor erau împrăștiate pe podea. Aerul mirosea puțin a căpșune și a șampanie.

- Foarte drăguț, murmură Livingston, apoi închise ușa în spatele lor. Pentru mine ar fi fost mai convenabil dacă ați fi organizat ședința de spiritism, în locul unui rendez-vous. Își slăbi strânsoarea, încât ea să treacă alături, dar încă ținea arma îndreptată asupra ei.

Amanda se holbă la bărbatul pe care îl știa drept William Livingston. Era îmbrăcat tot în negru și avea o borsetă moale de piele la piept. Purta mănuși chirurgicale. Arma pe care o avea la el era mică, dar nu se îndoia că era una letală.

- Fără reproșuri, Amanda? Când ea nu răspunse nimic, el ridică din sprânceană. Am sperat ca tu și cu mine să ne bucurăm unul de compania celuilalt în timp ce eu îmi derulam afacerile, dar... să nu pierdem timpul. Din borsetă scoase o sacoșă de pânză. Pune acolo documentele din cutii. Sunt sigur că ești prea eficientă să fi îndosariat ceva folositor.

Ea se aplecă să ridice sacoșa pe care i-o aruncase el.

- Ți-ai pierdut accentul.

Scanned by CamScanner

– Accentul nu-și mai avea rostul. Fii rapidă, Amanda. Ochii lui se îngustară și gesticulă cu pistolul. Foarte rapidă.

Ea începu să bage hârtii în sacoșă. Îi fura istoria, se gândi ea cu furie. Familia ei.

– Astea nu îți vor folosi la nimic.

– Mă îndoiesc că tu chiar crezi asta, altfel nu ți-ai pierde vremea cu ele. Acum postura lui era aproape relaxată, în timp ce stătea între Amanda și ușă. Ești mult prea practică. În profesia mea, merită să îți faci temele. Îți cunosc familia destul de bine. Ca să o grăbească, flutură pistolul. De aceea am ales să mă concentrez pe tine, cea mai eficientă și mai directă dintre femeile Calhoun.

Singurul loc unde putea să-l lovească era în orgoliu.

– Sper că nu te așteptai să mă îndrăgostesc de tine. Îi aruncă o privire rece, disprețuitoare. Nu ești genul meu – nici atunci, nici acum.

Lovise unde trebuie. Vanitatea lui era la fel de mare ca ambiția.

– Păcat că lipsa timpului nu îmi permite să testez asta. Poate când mă voi întoarce, vom relua lucrurile de unde am rămas.

– Chiar dacă scapi în noaptea asta, nu te vei mai întoarce în această casă.

El doar zâmbi.

– Vom vedea. Îmi complică planurile faptul că am dat peste tine, dar asta nu îmi afectează țelul final. Colierul. Îl vreau foarte mult. Unele bijuterii au putere și am sentimentul că și acest colier are. Am un sentiment puternic.

Brusc, aerul din cameră deveni rece, înfiorător de rece. Expresia din ochii lui Livingston se schimbă.

– Curenți, mormăi el neliniștit. Locul ăsta este plin de curenți.

Dar și Amanda îl simți, și avea destul sânge Calhoun încât să îl recunoască.

– Este Bianca, spuse ea și, în ciuda pistolului, în ciuda șanselor, se simți complet în siguranță. Dacă ți-ai făcut

Scanned by CamScanner

temele, atunci știi că ea este încă aici. Ochii lui nervoși o făcură să zâmbească. Nu cred că ea vrea ca tu să capeți acele hârtii ori colierul.

- Fantome? E sub demnitatea ta, râse el sugrumat. Deși vedea cu propriii ochi că nimic nu se schimbase, nu mai era convins că era singur în cameră, doar cu Amanda.

- Atunci de ce ești speriat?

- Nu sunt speriat, mă grăbesc. Asta e suficient. Devenii disperat să iasă din cameră, din casă. În ciuda fiorului straniu, simți o dâră de transpirație pe șira spinării. Tu ține geanta. De vreme ce totul durează mai mult decât mă așteptam, va trebui să lăsăm la o parte perlele lui Coco, momentan. Nerăbdător, flutură pistolul spre ea. Afară, pe ușile de la terasă.

Amanda se gândi dacă să nu îi arunce în față geanta și să înceapă să fugă. Dar apoi el va avea hârtiile. În loc să facă asta, se luptă cu geanta și apoi încercă să deschidă ușa.

- E blocată.

Era încolțită când el veni să deblocheze vechiul zăvor. În clipa în care se deschise ușa, ea izbi cu piciorul în spate, se împinse cu toată greutatea în el, apoi fugi.

Dorind să îl conducă departe de familia ei, se îndreptă spre aripa de vest. De îndată ce dădu de primele scări de piatră, îl strigă pe Sloan. Geanta grea se lovea de fiecare treaptă pe măsură ce o târa în urma ei. Amanda îl auzea în spatele ei, apropiindu-se, și se ascunse după un colț când primul glonț lovi granitul.

Ea nu se opri să își recapete răsuflarea, deși plămânii începeau să o usture. Noaptea de mai era caldă, apăsător de caldă, după răcoarea din camera de depozitare. Aerul era încărcat de la amenințarea ploii.

Senzația de siguranță pe care o simțise în camera de depozitare dispăruse. Acum nu mai exista nici o protecție, cu excepția cunoștințelor ei despre dispunerea complexă a teraselor și a scărilor. Dar obosea, se lupta

Scanned by CamScanner

prin întuneric și prin certitudinea bruscă a faptului că nu putea să facă singură față acestei situații.

Apoi îl văzu pe Sloan, îndreptându-se spre ea din direcția opusă. Ușurarea dură doar o clipă, înainte să mai audă o împușcătură.

Peste tot în casă se aprindeau luminile. Sloan striga la ea înainte să se năpustească înainte ca un taur furios. Amanda își dădu seama că nu era înarmat, era orbit de furie și se îndrepta direct spre un pistol încărcat.

Fără să ezite, se întoarse dinspre Sloan și azvârli geanta cu documente către Livingston. Când el o prinse, ea auzi vocile ridicate din casă, plânsul lui Jenny, lătrăturile agitate ale câinelui. Dorind să protejeze, dar și să fie protejată, Amanda se îndreptă spre Sloan. Când ajunse la el, cu brațele întinse, el o împinse la o parte.

– Du-te în casă.

– Are un pistol, spuse ea agățându-se cu disperare de brațul lui. Lasă-l să plece.

– Am spus să te duci înăuntru. El o scutură, apoi, sub ochii ei plini de uimire, sări peste zid.

Cu un nod în gât, ea se repezi spre zid și îl văzu ridicându-se de pe terasa de dedesubt. Amanda deja pornea în urmărire, când Lilah dădu buzna pe o ușă.

– Ce dracului se întâmplă? strigă Lilah după ea.

– Cheamă poliția. După această comandă simplă, Amanda își păstră puterile pentru alergat, urmărind sunetul pașilor furioși și lătratul isteric al lui Fred.

Nu era lună, să se poată orienta, dar se aruncă în întuneric, cu nesăbuință, strigându-l pe Sloan când auzi explozia armei de foc. Zbură peste trepte, gonind prin jurul casei într-o cursă nebunească. Peste propriile gâfâieli, auzi o înjurătură, iar apoi sunetul cauciucurilor scârțâind pe asfalt.

În graba ei, se împiedică o dată, ridicându-se de pe aleea cu pietrișul care îi înțepa palmele. Apoi, pentru o clipă, o clipă înspăimântătoare, nu se mai auzi decât vuietul mării și al vântului și propriul puls bubuitor. Picioarele îi tremurau când goni în jos, pe pantă, atât

Scanned by CamScanner

de orbită de frică, încât nu îl văzu pe Sloan decât atunci când se izbi de el.

– O, Dumnezeule! Am crezut că te-a omorât. Mâinile ei îi cuprinseră imediat chipul.

El era prea înfuriat că își pierduse ținta ca să aprecieze îngrijorarea ei.

– Nu că nu ar fi încercat. Ești bine?

– Da, da, sunt bine. Am fost...

– Sângerezi. Orice alt gând din creierul lui dispăru. Ai sânge pe mâini.

– Am căzut. Ea își puse capul pe umărul lui. Era întuneric și nu vedeam pe unde calc. Înfrânându-și lacrimile, ea se sprijini de el, iar Fred scheună la picioarele lor. Într-o bruscă schimbare de dispoziție, ea se trase înapoi, împingându-i pieptul cu mâinile lovite. Ochii ei umezi scăpărau. Ești nebun, să fugi așa după el? Ți-am spus că avea un pistol. Putea să te împuște.

– Aproape că te-a împușcat pe tine, răspunse Sloan. Și nu ți-am spus să rămâi în casă?

– Nu îmi dai tu mie ordine, începu ea.

– Sunteți amândoi în viață, comentă Lilah. Se îndrepta spre ei cu o lanternă în mână. V-am auzit certându-vă din capătul aleii. Lumina releva documente împrăștiate pe drum. Ce sunt toate astea?

– O, Dumnezeule, cred că a scăpat câteva. Amanda era deja în genunchi, adunând hârtiile.

– Trebuie să fi fost când Fred l-a mușcat de picior. Departe de a fi consolat, Sloan se aplecă să ia o hârtie înainte să fie purtată de vânt.

– Fred l-a mușcat? întrebară Amanda și Lilah la unison.

– Destul de rău, după cum am auzit. Era o satisfacție mică, dar plăcută. Am fi putut să îl prindem, dar avea o mașină ascunsă pe drum.

– Și ar fi putut să vă împuște pe amândoi, spuse Amanda.

Scanned by CamScanner

– Scuzați-mă. Cine este? Lilah simțea nevoia să îi ajute, îndreptând lanterna pentru ca ei să vadă și să găsească hârtiile.

– Livingston, îi spuse Sloan, apoi slobozi un șir de înjurături. Va trebui să obții restul detaliilor de la sora ta.

– Înăuntru, sugeră Lilah. Restul familiei este în vacarm.

– Ai sunat la poliție?

– Da. Chiar înainte să iasă din casă, în picioarele goale, alergând pe urmele surorii sale, pe aleea pietruită.

Ea râse când Fred se opri și își ciuli urechile, după care scoase un urlet prelung.

– Au spus că sunt pe drum. Fred deja aude sirenele.

Amanda puse hârtiile în brațele lui Lilah, pentru că deja avea mâinile pline, și începu să mai adune în timp ce se îndreptau spre casă.

– Nu a luat tot, mormăi ea, apoi se gândi la acel moment din camera de depozitare când aerul se transformase. Știam că nu o va face.

Suzanna stătea în dreptul ușii casei, ca un gladiator zvelt, înarmată cu un vătrai.

– E toată lumea în regulă?

– Suntem bine. Amanda răsuflă obosită. Copiii?

– Sunt în salon cu mătușa Coco. Draga mea, mâinile tale.

– Doar câteva julituri.

– Aduc niște antiseptic.

– Și niște coniac, adăugă Lilah, înainte să pună hârtiile pe o masă din hol.

Peste douăzeci de minute, povestea fusese spusă la poliție, iar familia fusese lăsată să reflecteze asupra evenimentelor. Sloan se plimba de colo-colo prin fața canapelei, iar femeile stăteau împreună.

– L-am invitat pe hoțul ăla la cină. Coco privea fix în paharul cu coniac. Am făcut un sufleu de ciocolată. Și în tot acest timp el plănuia să ne fure.

Scanned by CamScanner

-O să îl împuște poliția, spuse Alex. Bang! Chiar între ochi.

-Cred că ne-am agitat suficient în noaptea asta. Suzanna îl sărută pe creștet.

Mai puțin sigur pe el decât ar fi vrut să fie, Alex o luă de mână și o strânse cu putere.

-A luat majoritatea documentelor. Oftând, Amanda se întinse după teancul aruncat pe măsuța de cafea. Sper că Fred l-a mușcat bine de tot.

-Bun băiat, Fred. Lilah mângâie cățelul în poală. Nu cred că îi vor servi la ceva lui Livingston – sau oricine ar fi el. Nu el trebuie să găsească smaraldele, ci noi.

-Nu va avea ocazia, spuse Sloan cu fermitate. Nu după ce instalez sistemul de alarmă. Aruncă o privire spre Amanda, provocând-o să-l contrazică, dar ea se uita la una dintre hârtii.

-Este o scrisoare, murmură ea. O scrisoare de la Bianca pentru Christian.

-O, Doamne. Coco se aplecă în față. Ce spune?

Amanda citi:

Dragostea mea,

Îți scriu aceste rânduri în timp ce ploaia continuă să cadă și mă ține departe de tine. Mă întreb ce mai faci, dacă azi pictezi în lumina sumbră și te gândești la mine. Când sunt singură în turnul meu ca acum, separată de realitatea îndatoririlor mele, mă las cuprinsă de amintiri. De prima dată când te-am văzut, stând pe stânci. De ultima oară când te-am atins. Mă rog să iasă soarele, Christian, ca să ne mai putem construi noi amintiri. Nu pot să îți spun cum m-ai schimbat, cât de multe văd acum ochii mei, acum că văd cu inima mea. Nu îmi pot imagina cât de goală ar fi fost viața mea fără aceste clipe pe care le-am petrecut împreună. Acum știu că dragostea este foarte rară, foarte prețioasă. Este ceva care trebuie prețuit și ținut foarte strâns, pentru că adesea este înăbușită sau dată neglijent la o parte. Ține minte, chiar

Scanned by CamScanner

și când timpul nostru împreună se va sfârși, voi purta iubirea ta. Va trăi în inima mea mult după ce ea va înceta să bată.

Bianca

Coco oftă lung, visător.

– O, cât de mult trebuie să se fi iubit unul pe celălalt.

– Bleah, spuse Alex somnoros și își odihni capul pe pieptul mamei sale.

Amanda netezi scrisoarea, detestând faptul că fusese mototolită.

– Se pare că nu a apucat să i-o trimită. În toți acești ani a stat amestecată printre chitanțe și fișe contabile.

– Și în seara asta am găsit-o noi, nu Livingston, îi aminti Lilah.

– Noroc, murmură Amanda.

– Destin, insistă sora ei.

Când sună telefonul, Amanda se ridică prima să răspundă.

– E poliția, spuse ea, apoi se așeză la loc, să asculte. Înțeleg. Da, mulțumim că ne-ați anunțat. Închise telefonul, expirând dezgustată. Se pare că a reușit să fugă. Nu s-a mai întors la Bay Watch după lucruri, sau s-a strecurat și a luat ce avea nevoie, lăsând restul în urmă.

– Poliția crede că se va întoarce? Alarmată, Coco se bătu ușor pe piept.

– Nu, dar vor supraveghea casa până când vor fi siguri că a părăsit insula.

– Îmi imaginez că este la jumătatea drumului spre New York. Suzanna mută greutatea copiilor ațipiți în poala ei.

– Și dacă se întoarce, vom fi pregătiți pentru el.

– Mai mult decât pregătiți, aprobă Amanda. Au un ordin de urmărire, dar... cred că în seara asta e tot ce se poate face.

Scanned by CamScanner

-Nu. Sloan traversă camera spre ea. Trebuie să se facă puțin mai mult. Încuviință din cap spre restul camerei și o trase spre cadrul ușii. Ne scuzați.

-Poate ele da, dar eu nu, îi spuse Amanda. Dă-mi drumul la braț.

-Bine. El îi dădu drumul, apoi o luă de talie și o urcă pe umăr. Cu tine mereu e calea cea mai anevoioasă.

-N-am de gând să fiu purtată în spinare ca un sac de cartofi. Se zbătea în timp ce el urca scările, încercând să îl lovească cu piciorul.

-Înainte să fugi afară pe ușă și să te războiești cu un hoț înarmat, am lăsat niște lucruri neterminate. Acum trebuie să le finalizăm. Îți place să vorbești direct, Calhoun, ei bine, pregătește-te.

-Nu știi ce îmi place. Îl lovi cu pumnul în spate. Nu știi nimic.

-Atunci este vremea să aflu, zise Sloan și deschise ușa camerei ei, se aplecă și o trânti pe pat.

Când Amanda se ridică, cu pumnii sus, el o trânti jos la loc.

-Stai unde te-am pus. Ajută-mă, vom lămuri totul o dată și pentru totdeauna.

Amanda îi uimi pe amândoi acoperindu-și fața cu mâinile și izbucnind în lacrimi. Nu și le putea opri. Tot ce se întâmplase în ultimele câteva ore se acumulase și declanșase un puseu emoțional care o doborâse.

Înjurând, Sloan se apropie de ea, apoi se depărtă, după care își trecu neajutorat o mână prin păr.

-Mandy, nu face asta.

Ea doar scutură din cap și continuă să plângă.

-Hai, te rog. Vocea lui se îmblânzi când se ghemui în fața ei. Nu am vrut să te fac să plângi. Pierdut, o mângâie pe păr, o bătu ușor pe umăr. Îmi pare rău, draga mea. Știu că ai trecut prin iad în noaptea asta. Ar fi trebuit să mai aștept până să fac asta. Blestemându-se, îi mângâie brațul. Uite, dacă te face să te simți mai bine, poți să mă lovești.

Scanned by CamScanner

Ea își trase nasul, inspiră adânc și apoi îl izbi cu pumnul suficient de tare, cât să-l facă să cadă. Printr-o perdea de lacrimi, văzu cum se șterge la gură cu dosul palmei.

– Am uitat cât de directă ești. Rămase unde era, privind-o. Ai terminat de plâns?

– Cred că da. Trăgându-și din nou nasul, căută o batistă în buzunar. Îți sângerează buza.

– Da. El se întinse după batistă, dar Amanda o folosi să își șteargă fața. Râzând, el se așeză la loc. Dumnezeule mare, ești o figură!

– Mă bucur că tu crezi că totul este o mare glumă. Bărbați care sparg casa și flutură pistoale. Ai noroc că nu te-am găsit căzut pe drum, cu o gaură în cap.

El văzu cum ochii i se umplu din nou de lacrimi și o luă de mâini.

– Despre asta este vorba? Îi sărută mâinile proaspăt bandajate. Te-ai supărat pentru că l-am urmărit?

– Ți-am spus să nu faci asta.

– Hei! Privirea lui se fixă pe a ei, ridică o mână și o luă de bărbie. Crezi că puteam să stau degeaba după ce te-a atacat? Singurul regret pe care îl am este că nu l-am prins din urmă, ca să-i aranjez fața aia drăguță.

– Asta e o atitudine prostească de macho, spuse ea, dar el îi întoarse obrazul în palmă.

– E a doua oară în seara asta când mă faci prost. Aș vrea să ne întoarcem la prima dată.

Ea se crispă imediat.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Foarte rău. Acea mică urmărire a fost o diversiune pe cinste, dar acum s-a terminat. Noi nu am terminat. Cum de ai sărit pe mine, când am adus vorba de căsătorie?

– Ai adus vorba? Ai dat un ordin.

– Am spus doar că...

– Ai presupus, pur și simplu, îl întrerupse, apoi se împinse în el și se ridică. Doar pentru că te iubesc, doar pentru că am făcut dragoste cu tine, nu îți dă nici un

Scanned by CamScanner

drept să crezi că sunt ceva care ți se cuvine. Ți-am mai spus și înainte, îmi fac singură planurile.

- Calhoun, m-am săturat de planurile tale. O luă de braț să o țină locului. Și eu am planuri și nevoi. Întâmplarea face că toate te includ pe tine. La naiba, te iubesc! El accentuă asta cu un tremurat rapid, frustrat. Ești singura femeie de care am nevoie, de care am cu adevărat nevoie. Singura femeie alături de care vreau să îmi petrec restul vieții, cu care să am copii, cu care să îmi construiesc un cămin. Dumnezeu știe de ce ești așa certăreață, ca un catâr cu două capete, dar așa stau lucrurile.

- Atunci de ce nu ai întrebat?

Uimit, el scutură din cap.

- Ce să întreb?

Ea scoase un sunet sugrumat și începu să se plimbe prin cameră.

- Nu e ca și cum aș vrea să te porți ca Byron sau Shelley. Nu mă aștept să te așezi în genunchi cu mâna pe inimă. Poate că puțină muzică de vioară nu ar strica, mormăi ea. Sau lumânări aprinse.

- Muzică de vioară?

- Las-o baltă. Amanda se opri, cu mâinile în șolduri și se uită în jos, la el. Crezi că doar pentru că sunt rațională și organizată nu am nevoie de seducție, de romantism? Vii aici, îmi schimbi viața cu totul, mă faci să te iubesc atât de mult, încât nu mai văd bine, iar apoi nici nu ai bunul-simț să o faci cum trebuie.

- Stai puțin! El ridică o mână înainte ca ea să poată trece din nou pe lângă el. Zici că ești supărată pentru că nu te-am cerut de soție cu destulă fantezie?

Sunetul se auzi din nou, de data asta mai tare. Chipul ei era roșu de furie, ochii îi scăpărau de supărare.

- Nu m-ai cerut deloc, dar de ce ai face-o? Deja știi răspunsul.

El își frecă fața și se gândi că a încerca să înțeleagă femeile era același lucru cu... a încerca să înțeleagă femeile.

- Așteaptă aici, spuse el și ieși pe ușă.

Scanned by CamScanner

– Tipic! strigă Amanda în urma lui, apoi se așeză pe pat.

Când se întoarse, ea încă clocotea de furie, cu bărbia în mâini.

– Acum ce mai e? întrebă ea.

– Taci puțin. Așeză casetofonul pe care îl împrumutase pe dulapul ei, apoi scoase o cutie de chibrituri. Începu să aprindă lumânări, mișcându-se dintr-o parte în alta a camerei, în timp ce ea se încrunta la el. Când fu mulțumit, stinse luminile.

– Ce faci?

– Pregătesc totul ca să te pot cere în căsătorie fără ca tu să începi din nou să arunci cu obiecte în mine.

Cu bărbia în sus, ea sări din pat.

– Acum îți bați joc de mine.

– Nu, nu îmi bat joc. La naiba, femeie, o să te certi cu mine toată noaptea sau mă lași să fac asta cum trebuie?

În vocea lui se simțea suficientă exasperare, așa că ea se opri și se gândi la ce făcea el. Nu părea în largul lui, observă ea. Și pentru că era așa, îi veni să zâmbească. Își dădu seama că făcea totul pentru ea.

Pentru că o iubea.

– Cred că o să te las să încerci. Ce e asta? întrebă ea, arătând spre casetofon.

– Este al lui Lilah. Apăsă pe butonul de pornire.

Camera fu inundată de sunetul tânguitor al viorilor. Acum ea zâmbi, deși inima începea să-i bată cu putere.

– Este adorabil.

– La fel ești și tu, ar trebui să îți spun asta mai des. Păși spre ea, întinse o mână.

– Acum e un moment bun să începi. Își lăsă mâna într-a lui.

– Amanda, te iubesc. Își atinse buzele de ale ei foarte tandru. Iubesc totul la tine. Femeia care face liste și își aliniază pantofii în dulap. Femeia care înoată în apă rece ca gheața, doar ca să fie singură pentru o vreme. Iubesc femeia incredibil de sexy pe care am descoperit-o

Scanned by CamScanner

în pat și pe cea dură, care știe ce vrea. Nu pot trăi fără tot ceea ce ești.

– Și eu te iubesc. Ridică mâna spre fața lui. Am vorbit serios când am spus că mi-ai schimbat viața. În seara asta, când am citit scrisoarea Biancăi, am înțeles ce simțea. Nu am mai simțit pentru nimeni ceea ce simt pentru tine. Și nici nu vreau să mai fie altcineva.

Zâmbind, el o prinse de încheietură, întorcând-o astfel încât să îi sărute mâna.

– Atunci, vrei să te măriți cu mine?

Ea râse și îl îmbrățișă.

– Credeam că nu o să mă mai întrebi.

Scanned by CamScanner